

ILLUSTRERET

Familie Journal

Nr. 50 . 10. december 1973 . 97. årg. Kr. 2,85

De så dem i TV:
Sådan holder
de jul på
slunken
tegnebog

**Dansktop-
sanger
har købt
bageri**

**Mange
gode
gave-
ideer**

**Nu skal
vi i
jule-
cirkus**

**Klip ud:
3 sider
nyt til
Fyrtojet**

Drenge skiller alting ad

Og det er LEGO tog heldigvis beregnet til. LEGO har nemlig taget konsekvensen af, at drenge er videbegærlige og ikke vil nøjes med at kigge. Resultatet er et togprogram, hvor alt er til at skille ad og bygge op igen. Det hele købes i klodser lige til at bygge sammen. Der er to slags LEGO tog. Dem der kører på batterier, og dem der kører på »rugbrødsmotor«

og som kan få bygget motor ind med tiden. Det er også sjovt at ha' noget som togene kan køre forbi. Og det kan man bygge selv: LEGOLAND med 9 forskellige huse og 15 biler eller grundæsker, der kan blive til ledvogterhuse, slotte og spændende bygninger. Selve toget kan også skilles ad, og klodserne og motoren bruges til noget andet. Det er altså ikke bare tog, De giver Deres søn. Det er en helt ny måde at bruge sin fantasi på.

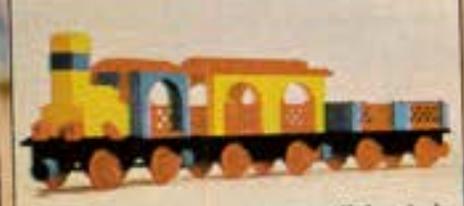
LEGO's nye togprogram

181 4,5 v batteritog med lokomotiv, batterivogn, 2 vogne, skinner, signal og stopstandere. Kr. 129,50.

171 »Motorforberedt« skubbetog bestående af lokomotiv, 3 godsvogne samt skinnecirkel. Kr. 59,00.

170 Hånddrevet eventyrtoget til de mindste. Lokomotiv og 2 vogne koster kr. 34,50.

Navnene LEGO, LEGO DUPLO og LEGOLAND er registrerede varemærker © 1973.

Priserne er vejl. udsalgspriser incl. 15 % moms.

ILLUSTRERET Familie Journal

Nr. 50 . 10. december 1973 . 97. årgang

NOVELLER

- 28 Jan Ulrich: Jeg elsker en anden
66 Court Haurvig: Forstanderinden

ROMANER

- 18 Inge Krog: Marianne, 3
22 Else Marie Nohr: Den nye lykke, 3
32 Ann Anderson: Pigen fra tømmersøen, 3

ARTIKLER

- 20 Arne Falk-Rønne: Langs Jordans bredder, 3 (slut)
26 Henri T. Meyer: Nu skal vi i julecirkus
30 Jan Thrudvang: Vi besøger Gert Kruse
61 Mikkel Borgen: Skrald!
64 Ole Boje: Bilernes kirkegård er mit hjem
79 T. C.: En julesalmes historie

SPECIELT FOR DAMERNE

- 36 Gertrud Vedøe: Julegavetips
38 Populært juletøj til populære julepriser
48 Kirsten Hüttemeier fortæller om julebagningen
58 Vi klipper – De syr
63 Grydelapper og grillvanter som julegaver

BILLEDSERIER

- 10 Koen Rosa
50 Bamse og Dukke Lise
50 Willy på eventyr
51 Gitte
51 Klaus Kludder

- 58 Alfredo
62 Tarzan

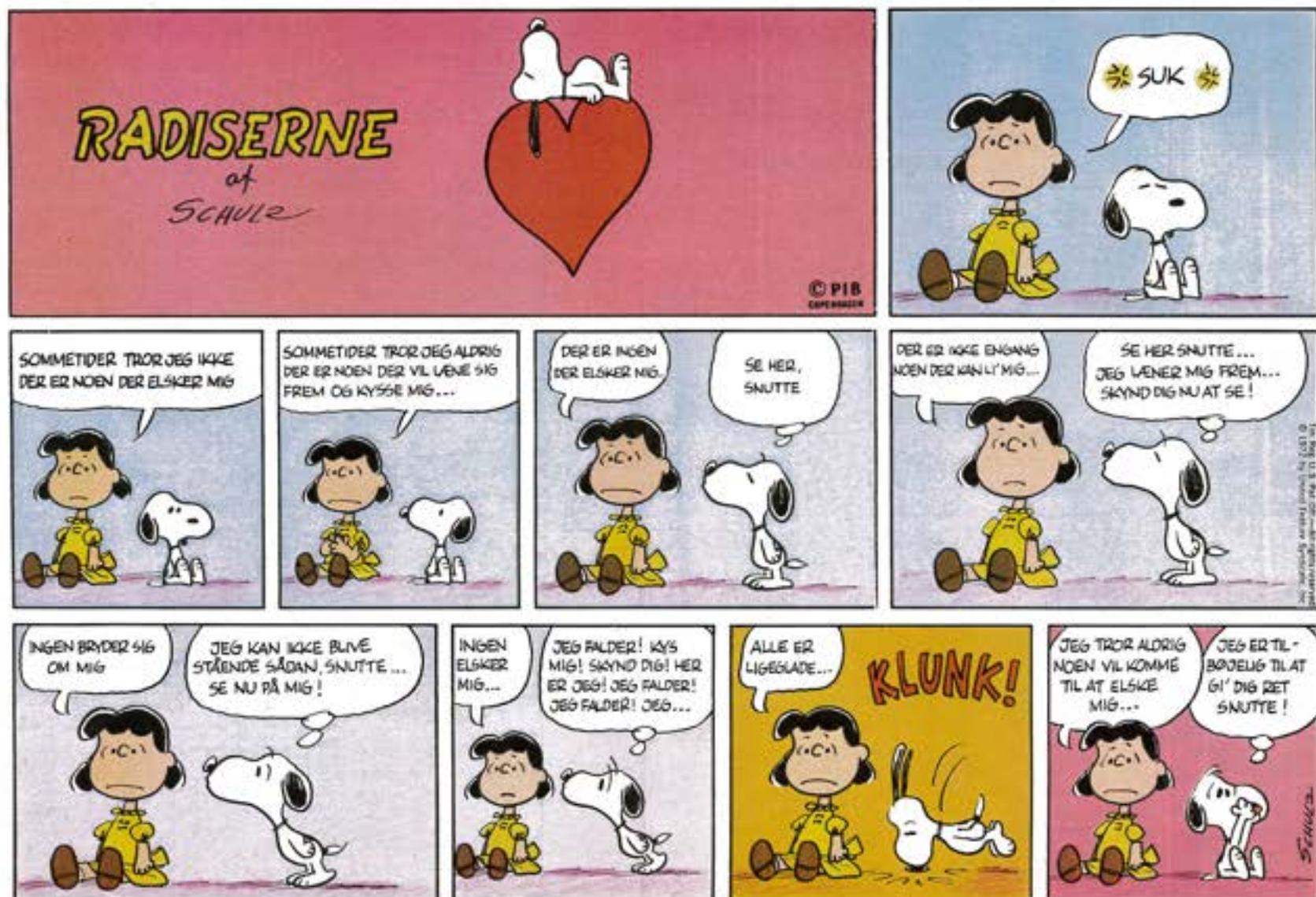
OPGAVER

- 34 Køkken-konkurrence, 3
54 Børnekryds
68 Tænkeboks – Rebus
69 Familiekrydstogt

FORSKELLIGT

- 9 Tove Ditlevsen: Små hverdagsproblemer
10 Fra Thule til Gedser
10 Ugens film
14 Otto Leisner: Os mennesker imellem
16 Familielægen
24 Børneeventyr: Julefest i møllen, 3 (slut)
40 Fyrtøjet
52 Hus, hjem, have
55 Fysikernålen
56 Vi og vore dyr
60 Pennevenner
65 Motorhjørnet
70 Deres stjerner
76 Ugens TV
53 Vindernavne

Omtale af næste uges nummer side 73

Horsens-familien fra TVs »Mødested«:

Sådan holder vi jul på en slunken tegnebog

Annie Glyngfeldt Hansen starter hver dag med at smøre skolemadpakker – 22 halve stykker. Det er imidlertid langt fra hver dag, udvalget af pålæg er så stort som her. Leverpostej og kunsthonning strækker bedre end kødpølse og ost

Følgerne af kildeskatten og madvareprisernes himmelflugt truer mange familiers eksistens. En pæn middelindtægt er tilsyneladende ikke længere nok til at klare dagen og vejen. Her fortæller ægteparret Annie og Benny Hansen i Torsted syd for Horsens om den daglige kamp for at bevare hjemmet for dem selv og deres fem børn – vor eneste »last«, som de siger...

1969. Sidste biografbesøg ligger et par år tilbage.

Fattige i velfærdssamfundet? Ikke på papiret. Der er de kapitalister! De har nemlig et lille hus.

Bitre? Egentlig ikke, selv om ægtefællerne nok synes, den megen tale om velfærd kører skævt, når en pæn middelindtægt ikke længere er tilstrækkelig til at bære en families økonomi.

RAMMER MANGE FAMILIER

Annie og Benny Hansen rørte tilsyneladende ved noget ømt, da de i TV fremlagde deres regnskab, som måned for måned udviser et underskud på 40 kr. I virkeligheden er der tale om et beløb, der er langt større – omkring 800-900 kr. pr. måned, fordi der ikke i det fremlagte var taget hensyn til tøj-køb og forskellige former for vedligeholdelse samt afdrag på et nyt lån.

Reaktionerne på familiens udtalelser har været mange. De afslører ganske klart, at utallige danske familier med en tilsvarende, pæn middelindtægt – og selv med færre børn – sidder i nøjagtig den samme suppedas som familien Hansen i Torsted.

Mange har udtrykt håbet om, at Annie og Benny Hansens modige og fornuftige fremtræden for offentligheden på en eller anden måde kan være med til at løse problemerne.

Enkelte har set på sagen med andre øjne: en familie som Hansens med fem børn må virkelig »selv betale for den fornøjelse, de har haft«. De kunne jo blot have nøjedes med ét eller to børn, hvis de ikke havde råd til flere!

Annie og Benny Hansen mente imidlertid selv – indtil for et par år siden – at de kunne klare dagen og vejen for familien. Kildeskatten og de himmelstræbende prisstigninger på bl. a. fødevarer slog denne illusion i stykker.

Familien ønsker ikke at leve på nådensbrød. Blot så den gerøe, at samfundet var lige så fair over for den familie, i hvilken hustruen og moderen ønsker at være hjemme og passe børnene som over for de mange familier, i hvilke begge ægtefæller er udearbejdende, medens børnene sendes på daginstitutioner.

– Jeg har intet mod udearbejdende kvinder, der har lyst til at være med i produktionslivet. Jeg synes også, det er i orden, at en gift kvinde tager et nap med, hvis familien f. eks. gerne vil have en ny bil, en båd eller et sommer-

(Fortsættes side 8)

NUMMER 50 5

Børnenes ønskesedler er i år ligesom tidligere præget af fornøftsting med hovedvægten på tøj. Legetøj har de aldrig været forvænt med. Til gengæld kan hele familien, som ses her, glæde sig over et enestående sammenhold

**AF BIRGIT SCHOU
FOTO:
MOGENS LANGE**

De fem børn elsker, når forældrene vil hygge sig med dem. I år har Annie Glyngfeldt Hansen været ene om juleforberedelserne bistøjet af børnene

Huset i Torsted er ikke særlig stort. Børnene har henholdsvis sove- og børneværelset. Forældrene sover i et sofaarrangement i stuen. Til gengæld er der rige muligheder for børnene til at boltre sig i brugshaven udenfor

ARTIKEL

Det bliver de bløde pakkens jul hos Annie og Benny Hansen i Torsted syd for Horsens. Alle ved det og er indstillet på det. Også børnene. Familien har ingen velnæret sparegris at slagte. Tegnebogen er uhyggelig slunken. Den søde, forventningsfulde stemning, der knytter sig til julemåneden, er ikke mindre af den grund. På næste lørdag kommer husfaderen hjem efter 10 ugers fravær. Han har været på kursus i København.

Måske mindes De familien fra TV? Et yngre ægtepar, der måned efter måned må slås med underskud på regnskabet. Mandens titel er ganske vist i orden. Han er fængselsoverbetjent i Horsens. Hustruen: den lyse, blide, velartikulerede hjemmehusmor.

Børn har de fem af. Dem så man ganske vist ikke i TV-udsendelsen »Mødested« fra Århus. Familie Journalen kan imidlertid fortsætte afsløringen: ingen af familiemedlemmerne ryger. De drikker heller ikke. De har ikke bil – længere. Børnenes klaverundervisning er indstillet. Frikadellerne er rationeret. Familien bruger plantemargarine i stedet for smør. Eneste ferietur i 17 år var en hytteferie i Norge i

Det er en skøn tradition... det der med kransekagen. Både til fest og hverdag. Der er simpelthen ikke noget skønnere til et festligt glas eller en stille kop kaffe. Og husk, kransekager er mange ting, det er osse kransekageringe, kransekagestænger og den superlækre kransekagekonfekt. Og kransekage kan man altid ha' i huset. Den kan dybfryses og tøes bare op ved stuetemperatur.

**Toppen på
kransekagen
det er lille mig...**

Tal med Deres konditor eller bager om den rigtige kransekage-idé.

— Har lillebror taget min sav?
— Ja!

— Et øjeblik... jeg glemte at rede min seng!

— Har De en parfume, som tiltrækker ham her, og jager ham her væk?

— Ja, ja... så gør da dagens gode gerning! ... gå ud og leg!

livet
er ikke
lutter
lagkage...

heldigvis!

Med varedeklaration og datomærkning

Blandt familiens juletraditioner er uddeling af en nissestøvle fyldt med slik til hvert barn. Så overlades det til den enkelte at administrere indholdet

SÅDAN HOLDER VI JUL

(Fra side 5)

hus. Men hvorfor eksisterer der ikke et valg mellem at være ude og hjemme? Hvorfor er tilværelsen efterhånden helt baseret på to indtægter?

I vort tilfælde kunne der blive tale om at sende Tommy, den yngste på fire år, i børnehaven seks kilometer herfra. Vi kan ikke få ham i en børnehaven nærmere hjemmet. Det ville imidlertid koste os 60 kr. om ugen foruden transporten. De 60 kr. dækker naturligvis ikke udgifterne til en børnehavenplads. Resten, ca. 120 kr. om ugen, betaler det offentlige. Hvis jeg så i stedet for at sende Tommy i børnehaven gerne selv ville passe ham, synes jeg, det ville være rimeligt, at det offentlige gav mig f.eks. disse 120 kr. om ugen. Jeg tror helt bestemt, at en sådan økonomisk støtte ville indebære, at mange mødre valgte at blive hjemme hos deres børn.

SOLGTE SIN FRITID

Benny Hansens månedsregnskab har chokeret mange. Ikke mindst den lokale familievejleder, som ægteparret bad om hjælp. Familievejlederen måtte simpelt hen opgave at lægge et budget for familien. Det ville alligevel ikke kunne holde. Der var ikke penge nok til kosten. Men skulle en mand med en årsindtægt på godt 54.000 kr. ikke kunne klare sig? Det kan han ikke!

Regnskabet ser sådan ud: Som fængselsoverbetjent får Benny Hansen 3925 kr. pr. måned. Hertil kommer 580 kr. månedligt i børnepenge for de fem børn. Indtægt i alt: 4505 kr.

På udgiftssiden udgør kosten det største beløb. Husholdningspengene er opført med 1505 kr.

Skatten beløber sig til 1045 kr. med en trækprocent på 49 – forrige år var den 53.

Huslejen er 1340 kr. Afdrag på lån 315 kr. Fagforeningsudgifter, ATP og forsikringer løber op til 80 kr., medens telefon, elektricitet og TV-licens andrager 260 kr. om måneden. I alt 4545 kr.

8 NUMMER 50

Slutfacit: et kontant og konstant underskud på 40 kr. om måneden. Hertil kommer så udgifter til tøj, transport, lønpenge samt tilskud til husholdningsbudgettet, som ikke kan holde selv uden ekstravagancer.

– Hvordan vi dækker et sådant konstant underskud? Dels har jeg et lån gennem min arbejdsplads. Dels har vi nu måttet låne i huset. I første omgang solgte vi naturligvis vor bil, som vi havde indtil for to år siden, siger Benny Hansen. – Der er skåret ned på alt, og alligevel kører vi ned ad bakke.

Det har ikke skortet på Benny Hansens vilje til at klare økonomien. I adskillige år har han taget ekstraarbejde. Opsparede fridage har han solgt. Naturligvis fik han penge ud af det. Sidste år tjente han 25.000 kr. ved ekstraarbejde. Deraf blev de 12.000 omgående trukket i skat. Yderligere fik han nu i efteråret en ekstraskat på 6558 kr., hvorefter nettogevinsten var reduceret til 6500 kr.

– Så meget fik jeg altså ud af at tage overarbejde!

Jeg havde bl.a. ikke én fridag fra maj til oktober, selv om det ville have været dejligt at nyde tilværelsen i haven, siger den 38-årige Benny Hansen, som i 12 år har været i fængselsvæsenet. Før den tid virkede han som maskinarbejder i Fredericia.

STORKØB ER FOR DYRE

Der er en enestående harmoni i det 98 kvadratmeter store énfamilieshus på Lokes Allé i Torsted, familiens hjem siden 1965. Hestene kan bidet, fordi krybben er tom, men heldigvis er det sjældent, der er en kurre på tråden, understreger ægteparret, som har været gift i 17 år.

Børnene er det, man på et forældet dansk ville kalde velopdragne. De er ikke bange for at give en hånd med. Sammenholdet i familien er strålende. De fire største, Erik på 15, Finn, 12, John, 10, og Jette på syv år, går i skole. Tommy på fire nyder endnu hjemmetilværelsen, selv om han ikke virker som en forpølret mors dreng.

– Ønskebørn? Naturligvis var de det, selv om de ikke helt var planlagte. Men vi elsker børn. De første tre skulle have heddet Jette. Hun kom endelig som nummer fire. Så håbede vi oprigtigt, at nummer fem også blev en pige.

Det blev i stedet Tommy. Nu er det formentlig slut, siger Annie Glyngfeldt Hansen med et smil til ægtefællen, som er hjemme på weekend fra kursusvirksomheden i Vriddsløse.

Måske netop på grund af familiens stramme økonomi har børnene udviklet sig til at blive prisbevidste forbrugere. De større indkøb henlægges til fredag eftermiddag i Horsens, fire-fem kilometer fra Torsted.

– Det er en fornøjelse at have børnene med på indkøb. De hjælper ikke alene med at bære varerne hjem, men de har sikkert også godt af at lære, hvad tingene koster. Specielt Finn, tror jeg, har alle priser i hovedet. Han kan huske dem fra uge til uge og er knippegod til at sammenligne, fortæller moderen videre – lidt stolt over sin søn.

Skønt familien Hansen i adskillige år har haft dybfryser, kniber det med at udnytte tilbuddene, som i virkeligheden skulle gøre det hele billigere.

– Tilbud forudsætter, at man har penge at investere. Det nytter ikke, at jeg f.eks. køber en halv gris på tilbud. Så er der ikke penge til vaskepulver eller noget andet den måned. Omvendt – hvis jeg f.eks. kunne gøre et godt køb af seks beholdere med vaskepulver, ja, så ville det gå ud over maden.

– Hvor kan De spare?
– Jeg er langt fra den perfekte husmor. Jeg kan f.eks. ikke sy, selv om det givetvis kunne spare en del. Men jeg bager selv – franskrød og boller.

De største udgifter på husholdningsbudgettet er pålæg, frugt og mælk. Vi bruger fire liter letmælk om dagen.

Af og til føler jeg, familien ikke får, hvad den burde. Jeg må mange gange gå på akkord og f.eks. købe gulerødder i stedet for æbler, skønt jeg meget gerne ville have, børnene fik et æble hver dag. Men bare et æble til hver kan nemt blive til 10 kr. om dagen. Det rækker vore penge ikke til. Kød, derimod, er ikke den helt store udgift for os, selv om det da er dyrt. Jeg forsøger bl.a. at strække farsmad med mel eller rasp, og så får børnene ikke mere end én frikadelle hver. Derimod spiser de mange kartofler. Honning og leverpostej er fast på repertoireet i børnenes madpakker og i øvrigt på frokostbordet.

– Julemiddagen?

– Jeg har i flere år været så heldig fra familie på landet at få en gås i fødselsdagsgave i begyndelsen af december. Den skal vi rigtig nyde juleaften. Ovenpå står den på ris à l'auant. Og så flottes vi os med en mandel i hver af børnenes portioner.

EN MORS DILEMMA

Annie Glyngfeldt Hansens daglige problemer med at få husholdningspengene til at slå til har heldigvis – endnu – ikke helt taget pippet fra hende. Hun er oprindelig gymnastiklærer og underviste i en del år, indtil lægen bad hende holde inde.

– Jeg har egentlig altid trivedes vældig godt ved at være hjemme og passe familien og huset. Jeg tror bestemt ikke, man som hjemmearbejdende husmor behøver at forsumpe eller at blive dummere. Der er jo masser at foretage sig – også sammen med børnene. Vi går f.eks. ofte på biblioteket eller træver ture. Og så kommer børnene næsten daglig hjem med nye impulser – ting, man må sætte sig ind i og tage stilling til.

Da familiens økonomi for et par år siden begyndte at vakle – det var faktisk ved overgangen til kildeskat – følte Annie Glyngfeldt Hansen sig forpligtet til at yde en ekstra indsats. Hun begyndte at arbejde i en børnehaven.

– Tænk, jeg fik penge for at passe andres børn, medens vore egne to, Tommy på tre år og Jette på fem, hver anden formiddag måtte være alene

hjemme. Min mand havde kun fri hver anden formiddag. Når han var hjemme, så han naturligvis efter dem.

Jeg var virkelig fortvivlet over at gå fra børnene. Men hvad skulle jeg gøre? Jeg kørte også ned på det og måtte opgave jobbet.

Skønt Jette ikke sagde noget til mig, mens det stod på, betroede hun mig senere, at hun og Tommy ofte havde grædt, når de var der helt alene. Yderligere fik Jette i den periode mareridt. Hun kunne pludselig vågne op og sige: – Hvor er Tommy – hvor er Tommy? Sådan bar det lille menneske sit alt for store ansvar.

Der skulle imidlertid ikke gå så lang tid, før den unge mor på ny følte sig presset til at give et nap med. Økonomien tippede mere og mere over. Hun tog bl.a. halvdagsjob i et cafeteria. Senere, det var i sommer, begyndte hun at arbejde på en møbelfabrik med arbejdstid fra 15,30 til klokken 21.

– Det sidste job kunne jeg nogenlunde forsvarer af hensyn til børnene. Dels var de store hjemme fra skole, dels kunne jeg lave mad, som jeg satte i varmeskab, og endelig var min mand så hjemme hver anden aften.

– Ja tak, indskyder han, – men efterhånden var det, som om vi ikke trivedes mere. Så holdt Annie altså op med at arbejde. Dvs. i et forsøg på at hjælpe os ud af vore problemer, har socialforvaltningen nu lovet at skaffe min hustru fire timers gymnastikundervisning om ugen. I den tid vil Tommy blive passet gratis.

Hun: – Her ser vi tvangen igen. Jeg skal altså ud på arbejdsmarkedet.

FAMILIELIVET SPOLERES

Da familien Hansens problemer en dag blev drøftet på socialkontoret, indrømmede man, at såfremt Benny Hansen havde været alkoholiker eller narkoman, havde myndighederne for længst ydet hjælp.

– Hvis vi på et tidspunkt var blevet kendt uegnete som forældre, og Børneværnet havde fjernet børnene, som så kunne komme i privat pleje, ville plejeforældrene få mindst 1250 kr. pr. barn om måneden, tilføjer Benny Hansen. – Vi bliver hængt op, fordi vi tillader os at have dette lille hus. Hvis vi solgte det, ville vi ikke få det rentefradrag, vi har i dag. Skatten ville blive større. Huslejen ville næppe blive mindre i en lejlighed. Boligsikringen ville givetvis blive minimal, fordi min indtægt ville være for stor. Yderligere synes vi, det ville være synd for børnene, at de skulle fjernes fra deres vante miljø.

Begge: – Vi er ikke bitre, men måske nok lidt skuffede. Vi har mødt en masse forståelse for vort problem. Alle forstår det, men forståelse er blot ikke tilstrækkeligt. I disse år ofrer man enorme summer på at ørette bl.a. kostskoler og ungdomspensioner for 14-18-årige, som ikke kan udholde at være hjemme hos forældrene. Man hjælper først, når problemerne har tilspidset sig, og børnene er kommet hjemmefra. Det er, som om hele samfundsudviklingen sigter på at spolere familielivet fremfor at styrke det.

Birgit Schou.

Danmarks sidste rigtige bakkegøgler, professor Tribini, døde den 14. november, 58 år gammel. Kort før sin død blev han fotograferet til Familie Journalens julekonkurrence, og derfor dukker hans ansigt op i bladet hver uge i december måned.

SMÅ HVERDAGS- PROBLEMER AF TOVE DITLEVSEN

Kære Tove Ditlevsen

Jeg er en ung pige på 21 år, og siden jeg for et halvt år siden svigtede min ven, som tog sig det meget nær, har jeg haft det så mærkeligt. Jeg har nemlig aldrig før svigtet nogen, der holdt af mig, og jeg har heller aldrig med vilje gjort nogen fortræd. Jeg brød med min ven, fordi jeg følte fysisk afsky for ham til sidst, og jeg kunne ikke skjule det. Jeg tilbød ham platonisk venskab, men det ønskede han ikke. Nu har jeg fået det sådan, at jeg ikke mere tør forelske mig i nogen af frygt for igen at komme til at svigte. Jeg bor hos mine forældre, som jeg har det bedste forhold til, og jeg har et arbejde, jeg er glad for. Jeg har mange venner og veninder, som jeg før i tiden mødede mig sammen med, men det har jeg ikke mere lyst til. Jeg vil rent ud spørge Dem, hvordan man skal leve livet uden at komme til at gøre andre mennesker fortræd? Jeg vil så gerne have en mand, et hjem og børn, men det er jo forfærdeligt, hvis jeg hører til den slags kvinder, der pludselig går fra det hele.

Den deprimerede.

Kære »Den deprimerede«.

Dem hører De ikke til — med Deres stærkt udviklede ansvarfølelse. Og De har ikke svigtet Deres ven. Det viste sig tværtimod, at han kun var interesseret i Deres krop, siden han af-slog Deres fine tilbud om venskab. Ellers vil jeg sige Dem, at det, medmindre man er en helgen, er umuligt at gå hen over jorden uden af og til at gøre nogen fortræd. Og uden selv at blive gjort fortræd. Vilkaarene er sådan her i verden, og dem må man godtage, hvis man overhovedet vil lege med. De skal genoptage Deres muntre tilværelse med vennerne og ikke være bange for at forelske Dem med af den risiko det indebærer både for Dem og manden. Det er da også skønt og naturligt for unge mennesker, men De har vist i grunden aldrig prøvet det.

Venlig hilsen, Tove Ditlevsen.

Kære Tove Ditlevsen.

Vi er et ægtepar midt i tresserne og har været gift i 39 år. Vi har det godt i alle henseender. Så godt at min mand har haft en elskerinde i mange år uden mit vidende. Jeg har mange gange studset over, at jeg skulle sendes på rejser alene eller med en veninde og i tide og utide besøge vore tre børn, som bor langt herfra, så jeg skulle blive væk i flere dage. Mange af vore venner har gennem årene kommet med bemærkninger, men jeg har taget det for spøg. Men til sagen. Jeg var blevet sendt på ferie og skulle være væk en tid, men nerverne har nok været med i spillet, for da jeg vel var ankommet, begyndte hjertet at skabe sig, så jeg ville altså hjem. Sent om aftenen ankom jeg efter at have ringet forinden, men ingen svarede. Om morgenen ankom fyren, så nu var alt klart. Jeg fik et chok, som jeg langtfra er kommet over endnu, selv om det er to år siden. Jeg føler, jeg er i vejen her og vil helst flytte, men han siger, at der ikke er mere mellem dem. Kan jeg stole på et menneske, der har læjet så frygteligt for mig? Jeg er blevet hård og mistroisk. Jeg har ellers været glad og livlig, selv om jeg altid har måttet se, at min mand var glad for damer. Og det begyndte dagen efter vort bryllup. Jeg er rede til at gå, hvorhen ved jeg ikke, men dette liv er ikke til at udholde, når vi skal gå, som om vi var til begravelse hver dag. Jeg mener, det rigtige var, at vi sammen kunne nyde hver dag, vi nu får tildelt og

ikke ødelægger alt efter så mange års ægteskab. Det skal siges, at jeg aldrig selv har brudt mig om det intime samliv, og omsider gør min mand det heller ikke mere.

Den mistroiske.

Kære »Den mistroiske«.

Naturligvis bør De og Deres mand kunne have det hyggeligt nu, og hvis dagene er begravelsesagtige, er det jo nok, fordi De idelig bebrøder ham, hvad der er sket i fortiden. Men hvad er det egentlig? De har været uinteresserede i sex, og så har han søgt sit behov tilfredsstillet andre steder. Glem det, sigiv det, slå en streg over det. Nu er det også for ham et afsluttet kapitel, og der skulle intet være i vejen for, at De og han ældes harmonisk sammen som i andre familier, hvor man har børn og børnebørn at glæde sig over. Fælles interesser er jo heller ikke af vejen, og nu har De tid til at dyrke dem. Det ville være helt hul i hovedet at skilles efter så mange års ægteskab, og efter at enhver grund til skilsmisse er bortfaldet.

Venlig hilsen, Tove Ditlevsen.

Kære Tove Ditlevsen.

Må jeg i brevkassen komme med en advarsel til unge piger, som indlader sig med ældre, gifte mænd, og samtidig en opmuntring til den ægteviede. Min mand havde i 1 1/2 år et fast forhold til en ung pige. Jeg var hele tiden klar over det, men lod dem løbe linen ud. Efter at min mand havde fortalt mig alt om forholdet, bestemte han sig til at blive i sit ægteskab. Til pigen sagde han naturligvis »for barnenes skyld«. Men vogt jer, I unge piger: manden ønsker inderst inde ikke at forlade dem, han holder mest af. Nu et år efter kan vi more os over det, og vort ægteskab har det styrket. Den unge pige har udsat sig for en masse sladder, og folk i en lille by taler stadig om hende. Hold ud, koner, det betaler sig.

Den kloge.

Kære »Den kloge«.

Jeg lader Deres advarsel gå videre med den tilføjelse, at den unge pige da muligvis har været virkelig forelsket i Deres mand. Derfor synes jeg ikke, det er rigtigt at hovre over, at hun yderligere er blevet ramt af sladder. Med hensyn til gifte kvinder er det derimod sandt nok, at de ikke bør styrte til sagføreren, fordi manden har en affære med en anden. Det har mange bittert fortrudt.

Venlig hilsen, Tove Ditlevsen.

Kære Tove Ditlevsen.

Jeg mødte A, 21 år, for tre år siden til en fest. Han kom sammen med en anden, og jeg kom sammen med en, som jeg slog op med et stykke tid efter. Så blev jeg forelsket i A, som har gjort det forbi med hende. Vi er tit sammen, men han er også tit sammen med andre piger. Det er sikkert kun for at komme i seng med dem. Jeg har også været i seng med ham, men under så utrygge forhold, at jeg ikke har haft noget ud af det. Han ved godt, at jeg kan lide ham, men det er, som om han altid skal være sammen med mange piger, men altid vender han tilbage til mig. Tror De, at jeg har en mulighed for at blive hans pige, og mon han kan lide mig? 18 år.

Kære »18 år«.

Jeg tror, han kan lide dig, men ikke stort mere end han kan lide alle de andre piger, han forlyster sig med.

Fortsættes side 12

Deres mangel på viden om »styrthjelme« kan være katastrofal — måske livsfarlig!

En plasticspand, en læderhue o. lign. beskytter også hovedet, men skal hovedet beskyttes effektivt, skal det være af en stødabsorberende glasfiber styrthjelm — f. eks. AGV. AGV er fremstillet af stødabsorberende glasfiberlag (ikke plastic) og forsynet med stødabsorberende indlæg — d.v.s. AGV er dobbelt-sikkert. AGV er godkendt af DANSK STANDARD og godkendt til motorløb. AGV er verdens bedste styrthjelm — den mest købte i Danmark og i hele verden.

Ter De købe en styrthjelm hvorpå der ikke står AGV?

VÆRDIKUPON

Indsend denne kupon til importøren, og De vil modtage brochurer over AGV styrthjelmene. Husk navn og adresse.

J. A. HANSEN-MOTOR A/S, 4300 Holbæk, telefon (03) 43 16 18

Hold maven i orden efter naturmetoden

Ih hvor det letter med Dr. Brandreth's vegetabiliske afføringspiller. De indeholder udelukkende naturens originale urter, der gi'r den mildeste og naturligste virkning efter

8-10 timer.

Dr. Brandreth's

vegetabiliske afføringspiller. Køb dem på apoteket.

Fra THULE til GEDSER

Axel Strøbye — om at sende julekort...

KORT-STORY

Skuespilleren Axel Strøbye forklarer sin kone Lone Hertz, at livet kan have sine problemer. Ikke mindst op til jul. Hør blot:

— De sendte os et julekort sidste år, og vi havde ikke sendt dem et, så vi måtte sende dem et nytårskort. Spørgsmålet er nu, om de sender os julekort i år, for så er det bedre, at vi har sendt dem et julekort i stedet for, at vi én gang til skal til at sende dem et nytårskort. Og hvis ingen af os sender julekort, så er vi endelig sluppet ud af den dumme vane med at udveksle kort. Men hvis vi sender dem et julekort,

og de ikke sender os et, så skal de til at sende os et nytårskort, og hvem skal så til næste år begynde med at lade være med at sende hinanden julekort?

RADIOHILSEN PÅ EN HØJ FREKVENNS

Gert Kruse, der som sanger fik sit gennembrud med »Rillike Rallike«, mens han endnu fungerede som bager i Grønland, fortæller, at han engang var med i en radioudsendelse med hilsener til Grønland.

Under udsendelsen var der en dame, som råbte ualmindelig højt, da hun skulle sende en hilsen til sin søn.

— Det er ikke nødvendigt at råbe så højt, sagde speakeren irettesættende.

— Jo, det kan De tro, det er, svarede damen, — for min søn har ikke radio...

Gert Kruse — råb i æteren...

CARLS FØRSTE HÅRDE HUSBOND

Carl Madsen, retireret landsretssagfører, men alt andet end retireret rebel, har i sin opsigtsvækkende erindringsbog »Fortids møre mure« også et afsnit om den første plads, han tjente i. Det var i 1918 på fødeøen Mors, hvor Carl kom i tjeneste hos bonden Pe' Kresten.

Han var en streng herre. Engang, da Carl Madsen havde indfanget en ko og var besvimmelst nær af anstrengelse, sagde Pe' Kresten til ham: — No, dær kommer do drivendes. A tinkt, do ha wæt i Nykøbing. Do æ hier for å tjen di føh. Se så te, do ka kom i gang mæ æ runkler...

Og sådan var det hele vejen igennem. Tjenestedrengen Carl Madsen havde ordre til at gå i grøftkantens græs. Det sled mindre på træskoene end vejens grus...

Carl Madsen — dengang på landet...

STAUNINGS JULEGAVE

Det er her til jul nøjagtig fyrrityve år siden, at daværende statsminister Th. Stauning første gang dukkede op som øl-oplukker. Mange vil stadig huske den skæggede politiker, der pludselig var selvskreven gæst ved ethvert gilde i landet.

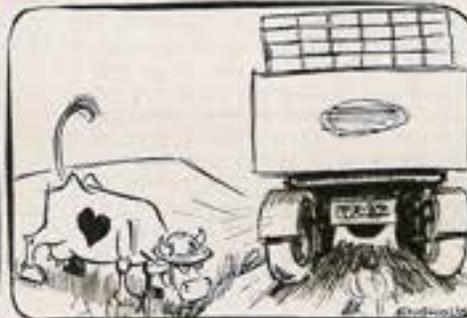
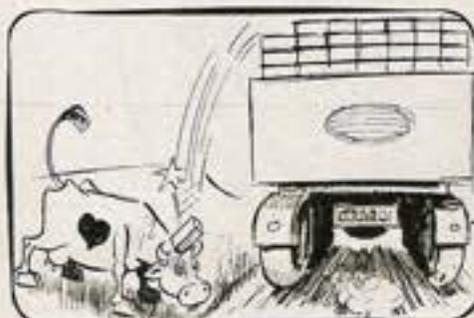
Ved nærmere eftertanke fandt Stau-

ning-oplukkerens ophavsmand det rigtigst at sende et eksemplar til statsministeren. Stauning blev meget begejstret og bestilte flere eksemplarer.

Han skrev også et takkebrev til opfindereren — og fastslog, at han intet som helst havde imod at blive anvendt som samfundshjælper...

KOEN ROSA

UGENS FILM:

SJAKALEN

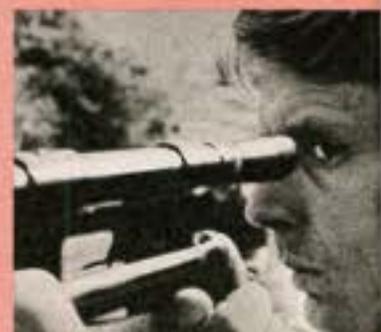
En af årets julepremierer bliver »Sjakalen«, der handler om et mislykket attentat mod de Gaulle

»Sjakalens« — Edward Fox — kontaktes på et hotel i Wien af en gruppe OAS-ledere, anført af oberst Rodin — Erik Porter fra Forsythe-Sagaen. Alger-krigen er slut, landet rammet af franskmændene. Vil »Sjakalen« myrde de Gaulle på OAS' anmodning...?

Sjakalen accepterer — mod at få en halv million dollars. Han går i gang med arbejdet, skaffer sig bl.a. en falsk identitet fra en dansk skolelærer. Lundqvist, hvis pas han huger i Londons lufthavn. Ellers kalder han sig Duggan efter et barn, som døde i 1931.

I Genova får Sjakalen specialfremstillet et våben til attentatet. Det kan skilles ad og skjules i krykke. Han får sprængprojektiler lavet til været. Han lejer en sportsvogn i Genova og overalt arbejder han intenst med den opgave.

Claus Ryskjær —
i mejeriet...

DU LILLE SPURV PÅ RADIOHUSETS BORDE...

Radiohuset i Rosenørns Allé har fået en rigtig »dagens fugl« — en lille, væver gråspurv, der hopper rundt

i husets kantine og gør sig til gode med det, der sættes på bordene.

Det er en populær, lille fugl, som radiofol-

En spurv i Radiohuset — den kaldes Gunnar Nu ...

kene har døbt Gunnar Nu Hansen. Hvorfor? spørger man så. — Joe, den er altid på pletten, når krummerne falder, lyder det lidt ondsksfulde svar...

I et ismejeri på Christianshavn

Man kan godt blive lidt forvirret i denne søde jule-tid. Claus Ryskjær, der jo nu fører sig frem i det christianshavnske — i hvert fald i TV's »Huset på Christianshavn« — fortæller om en travl ismejeri-mand derude, som febrilsk konverserede en kunde:

— Et brød til Deres søster, s'gerne hr., værsgo — her er en sød til Deres bryster...

THEATRET I RØNNE HAR JULE-JUBILÆUM

Julefreden har sænket sig over Rønne, hvor man ikke alene kan fejre højtiden, men også et meget sjældent jubilæum. Det er 150 år siden, at Rønne Theater blev indviet. Ganske vist er Helsingør Teater 5 år ældre og er kommet »på museum« i Den gamle By i Århus, men Rønne Theater er nu den teaterbygning i landet, der har fungeret længst på sit sted. Og bornholmerne er glade for at kunne hykle deres gamle teater, hvor utallige af deres forældre, bedste-

stykket. De eksisterer endnu spredt ud over øen, hvor de er gået i arv som familieklenodier, rente- og rettigbedsløse, men højt værdsatte. I dag er teatret en selvejende institution med støtte af amt og kommuner.

Med sit bindingsværk, sine gulkalkede mure og sit røde tegltag ligner det i det ydre mere en købmændsgård. Bygningen er fre-

det i klasse A, og hver bjælke ånder teater i denne bygning, hvor man værner om dialekten. Hvis et rejsende selskab en hel vinter igennem var »strandet« på øen, kunne man opleve det enestående, at amatører og professionelle spillede sammen. En af notabiliteterne, der har optrådt på de skrå brædder, hvor man i øvrigt har et for-

tæppe, der er lavet efter et storejls principper, var dr. Dampe, der 1821 var blevet dødsdømt for revolteforsøg mod staten. Han blev benådet med livsvarigt fængsel og sad som fange på Christiansø indtil 1841, da han fik lov til at bosætte sig som »interneret« i Rønne, — og altså bl.a. optrådte som skuespiller.

Freddy Albeck — hårde ord i røret...

TELEFON-KULTUR

Freddy Albeck, der p.t. lader sig se som grim mafia-leder i Dirch Passer-farceen »Mig og Mafiaen«, er ellers et ejegodt menneske.

Det havde han dog ikke meget ud af at være forleden, da han uheldigvis fik ringet et galt telefonnummer op — og modtog følgende svar i røret:

— Bevares, den slags kan jo ske — for enhver idiot...

DANSK-NORSK SAMARBEJDE

Forfatteren Willy Breinholst, der i fjor udsendte sin bog nr. 50, er gået i samarbejde med den prisbelønnede norske forfatterinde, Ragnhild Knagenhjelm, om udsendelse af en række børnebøger, såkaldte »små læse-højt-bøger«. De første fire bøger i serien, der i Norge er trykt i over en halv million eksemplarer, er netop udkommet hos Stig Vendelkær Forlag. Ragnhild Knagenhjelm har produceret

over 500 børneprogrammer for norsk radio i en udsendelsesserie, som Willy Breinholst er medforfatter på. Så de to ved lidt om, hvordan sagen skal drejes, når der skal læses højt for de små!

Ragnhild Knagenhjelm og Willy Breinholst

Det gør det franske sikkerhedspoli også. Man har fået klarlagt, at et attentat mod præsidenten forberedes. OAS har til gengæld infiltreret de inderste politikredse gennem Denise — Olga Georges Picot — som beretter om politiets skridt.

Sjakalen er afsløret. Man ved ikke, hvem han er, så attentatmanden begiver sig koldblodigt ind i Frankrig for at gennemføre opgaven. Trods skærpet grænsekontrol slipper han igennem som engelsk turist, der blot skal på ferie i landet.

Men nettet strammes om Sjakalen. Et internationalt samarbejde intensiverer jagten på attentatmanden. Han berytter sig af den smukke grevinde Colette — Delphine Seyrig — som desværre ikke overlever mødet med ham. Nu er Sjakalen på vej mod Paris...

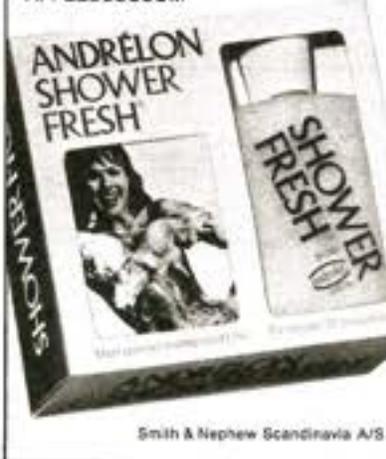
Polsinspektør Berthier — Timothy West — har hele tiden ledet jagten på attentatmanden. Og i aller sidste øjeblik, hvor de Gaulle skal uddele medaljer til veteranerne på frihedsdagen, indkredser og tilintetger han manden. Uden nogen ved, hvem han egentlig var...

...en skøn ny måde at blive ren på!

Et brusebad med Andrélon Shower Fresh vil få dig til at føle et VELVÆRE uden lige! Shower Fresh og den specielle svamp sørger for masser af mildt duftende skum, der renser i dybden - og får huden til at føles blød og lækker. Du får ny energi og føler dig herligt tilpas efter badet. Plasticflaske - nok til mindst 30 bade - med svamp, kr. 14,50

Fås i duftene PINE og APPLEBLØSSOM

Smith & Nephew Scandinavia A/S

HVERDAGSPROBLEMER

Fortsat fra side 9

Uden ligefrem at være synsk tror jeg, han er en erotisk flakke af dem, der hører lænkerne rasle ved den blotte tanke om en fast forbindelse. Han er kort sagt ikke noget, du bør bygge din fremtid på. Og hvis du stadig vil være med i hans stald, må du samtidig se dig om efter noget andet og mere stabilt. Hvorfor ikke noget i retning af kærlighed? Trangen til at være »hans pige« er nemlig mere udtryk for en trang til tryghed, og det vil du aldrig kunne finde hos ham.

Venlig hilsen, Tove Ditlevsen.

Kære Tove Ditlevsen.

Jeg er en ung pige på 20 år, og jeg har en ven, jeg holder meget af, og han er også et godt menneske. Vi har talt om at gifte os, men nu kommer problemet. Min ven har været indlagt for dårlige nerver, da han var 18 år. Nu er han 28 og tilsyneladende rask. Jeg vil spørge Dem, om dårlige nerver er noget arveligt, for hvis vi får børn? Kan min ven få dårlige nerver igen? Veninden.

Kære »Veninden«.

Når Deres ven har været rask i ti år, er der mindre risiko for, at han igen vil få dårlige nerver, end f.eks. at han skal få influenza. Det er også ret usandsynligt, at betegnelsen »dårlige nerver« i dette tilfælde dækker over en af de få arvelige sindslidelser. For resten er der et eller andet uheldigt arveligt element i enhver slægt, hvis man går tilstrækkelig langt tilbage, og man kan godt selv få dårlige nerver af frygt for, at endnu ufødte børn skal få det. Pas på med det, for livet i sig selv indebærer altid en risiko, og vil man undgå den, går man samtidig glip af alle de glæder, der for eksempel er forbundet med at have børn.

Venlig hilsen, Tove Ditlevsen.

Kære Tove Ditlevsen.

Nu er jeg ved at blive helt deprimeret. Problemet er min vægt. Jeg er 17 år og vejer 78 kg. Hvad skal jeg gøre? Jeg går tit på slanketur, men når der er gået et par dage, opgiver jeg det. Jeg har taget 12 kg på i løbet af det sidste år. Jeg har været hos lægen, men han gjorde intet, og nu er jeg i udlandet, så det er ikke nemt at gå til læge. Jeg skal tilbage til Danmark om to måneder.

Den tykke.

Kære »Den tykke«.

Når du kommer hjem, må du omgående søge læge (en anden end ham, der intet gjorde), for der er den mulighed, at du lider af en stofskiftesyge, som naturligvis må behandles. Er det ikke tilfældet, må du opbyde al din karakterstyrke for at overholde en fornuftig afmagringsdiæt, for nogle mennesker er lige så forfaldne til mad som en dronk til spiritus, og bag det ligger den samme nedsatte modstandskraft med hensyn til de skuffelser, livet udsætter alle for. I din alder kan det hjælpe at blive forelsket eller gå op i noget, man virkelig interesserer sig for. Muligvis bør du skifte arbejde, men få nu først og fremmest undersøgt, om du lider af en fysisk sygdom.

Venlig hilsen, Tove Ditlevsen.

Kære Tove Ditlevsen.

Jeg er en ung pige på 23 år, som sidste sommer mødte en gift mand på mit feriejob. Vi blev straks gode venner, og han kom jævnlig på besøg hos mig. Hans kone var på det tidspunkt gravid, og han glædede sig selvfølgelig til den lille nye. Ægteskabet på 3 år var fra hans side ikke det ideelle. Konen (24 år) levede faktisk i sin egen lille verden. Hun havde altid gået hjemme i lejligheden, ingen uddannelse, ingen fritidsinteresser og kun et par enkelte venner. Sex havde heller ikke hendes interesse, så det blev højst én gang om måneden, de var sammen. Han håbede på en forbedring,

når barnet kom, men det skete ikke, tværtimod. Altså voksede vores følelser, og til sidst besluttede han at ville skilles. Det kom som en overraskelse for hans kone, selv om han flere gange havde talt med hende om deres samliv. Hun blev først vældig ophidset og prøvede at få ham tilbage. Bl.a. ringede hun til mine forældre og beklagede sig over mig. De vidste på daværende tidspunkt ikke, at min ven var gift, og blev ret chokerede. Hans mor både ringede og skrev og skældte ud, skønt hendes søn er 29 år. Men han flyttede altså ind hos mig, og her i foråret gik separationen i orden. Så burde alt jo være godt, men jeg kan bare ikke glemme hans fortid som ægtemand og far. Han betaler bidrag både til hende og barnet. I hans families øjne var jeg den onde selv, som ådelagde et godt ægteskab, for ingen vidste, at det ikke var lykkeligt. I starten besøgte han sit barn, men for det første var jeg ked af det, for det andet brød han sig ikke om samtidig at være sammen med sin eks-kone, som loven jo kræver det, når barnet er under 2 år. Besøgene er nu holdt op, hvad vi også har haft en del vrøvl med hans mor om. Hvad vil De råde mig til? Jeg har jo så svært ved at udelukke de tanker om hans fortid. Jeg er jaloux på hans ægteskab, som jo trods alt var lykkeligt i starten, og barnet er et ønskebarn. Der er også en anden ting. Engang har min ven været sammen med en prostitueret, og tanken om det fylder mig med væmmelse. Han lægger ikke selv noget i det, så hvorfor kan jeg ikke slå det ud af hovedet og få det bedre med mig selv?

Lolita.

Kære »Lolita«.

Det forstår jeg heller ikke rigtig, men det skyldes vel i nogen grad mangel på tolerance og forståelse af andre mennesker. Det virker, som om manden slet ikke må have haft det godt, før han lærte Dem at kende, og det er jo et noget urimeligt krav. Desværre har forelskede mennesker det med at betro hinanden alt, hvad de i mange tilfælde bittert fortryder senere. Det havde jo været langt bedre både for ham og Dem, hvis han havde talt stille om den forskrækkelige affære med den prostituerede. Noget han slet ikke skylder Dem regnskab for. De nævner den forladte kones manglende uddannelse og interesser, men De skal passe på ikke at havne i den samme grøft og kun gå op i Deres egen lille verden. De har jo på nært hold set, hvor utryk den er. Og har en mand først én gang forladt kone og barn, falder det ham ikke så svært at gøre det én gang til. Samlivet med Dem kan ikke fortsat blive den store lykke for ham, når De plages af ærkesles jalousi på hans fortid, som jo alligevel ikke kan laves om.

Venlig hilsen, Tove Ditlevsen.

Kære Tove Ditlevsen.

Jeg håber, at De kan hjælpe mig. Jeg er 25 år og bor i hus sammen med min ven, der er 31 år. Jeg får den mellemste invalidepension på grund af dårlige nyrer, så derfor keder jeg mig meget, da jeg ikke kender nogen. Min ven er for tiden indlagt på grund af dårlige nerver. Han er meget stille og alvorlig, det påvirker også mig. Det hele føles så trist og tomt. Jeg kunne godt tænke mig at begynde på en ny tilværelse og blive lykkelig. Hvad skal jeg gøre?

Den ensomme.

Kære »Den ensomme«.

Det er ikke så ligetil at begynde på en ny tilværelse, når man ikke er rask, og lykken er jo, som der står i de gamle poesibøger, »en lille fugl, der flyver og kommer tilbage«. Den er der ikke hele tiden og ikke hele livet igennem. Det er nok klogere at prøve at få noget ud af den tilværelse, De har. Deres ven kommer jo hjem igen, og så må De og han i fællesskab få lidt mere ud af livet. Det må da gøre Dem mindre trist at vide, at han trænger til Dem. De kan læse bøger fra biblioteket og snakke sammen om dem, se TV, høre radio og diskutere tidens

problemer. Og selv om jeg nok kan forstå, det er småt med penge, må De også en gang imellem kunne finde nogen at invitere hjem, familie, venner, naboer. Hvis man selv yder en lille smule, behøver man ikke at føle sig ensom.

Venlig hilsen, Tove Ditlevsen.

Kære Tove Ditlevsen.

Må jeg som så mange andre søge råd hos Dem, da jeg snart hverken ved ud eller ind. Jeg er en hurtig husmor på 24 år med to børn på 6 og 2 år, og jeg venter et til om et par måneder. Problemet er mit ægteskab. Min mand og jeg har kendt hinanden i 5 år og været gift i 3 år, men det er aldrig gået særlig godt, og nu tænker jeg på, om det ikke var bedre at blive skilt. Min mand er ikke far til det ældste af børnene. Mener De, at jeg mister pigen på to år ved en skilsmisse? Økonomisk kan vi nok klare os, da jeg også var alene om at klare den ældste, før vi blev gift. Vil De ikke give mig et godt råd, da jeg er meget langt nede i øjeblikket, og det går jo også ud over børnene, at deres forældre ikke kan sammen.

Vera.

Kære »Vera«.

Ja, De får også den lille på to år ved en skilsmisse, men det er nu ikke så vigtigt et spørgsmål i øjeblikket. Der skal kræfter til at klare hele skilsmissemøllen, og dem har De ikke i Deres tilstand. Nu skriver De ikke, hvorfor det ikke går særlig godt mellem Dem og Deres mand, men hvad der nu er i vejen, kan man tids nok blive alene med tre børn. Jeg synes, De skal gå til Mødrehjælpen og drøfte hele familiesituationen med en af deres psykologer.

Venlig hilsen, Tove Ditlevsen.

Kære Tove Ditlevsen.

I 1924 blev jeg spået i hånden af en sigøjnerinde på Lolland. Mit ægteskab ville blive dårligt, og min eneste søn ville dø, inden han fyldte 12 år. Det kom til at slå til. Også at jeg ville møde den bedste mand, når jeg blev 60 år. Vi har kun venskaber, han er 50 år, og hans hustru er altid syg. Nu vil lægerne have mig på sygehjem - jeg går med to stokke - og de finder det uforståeligt, at jeg bor alene. Jeg får invalidepension. Hvis min ven bliver fri, kan jeg så slippe for det?

Den ulykkelige.

Kære »Den ulykkelige«.

Mindre kan jo gøre det. De kan gennem Deres læge få en hushjælp og eventuelt en hjemmesygeplejerske en eller to gange daglig. Desuden kan De få gratis telefon, så De let kan få fat i lægevagten. Deres ven ønsker næppe at blive fri i den forstand, at han vil forlade sin syge kone. Man skal ikke stole alt for meget på spådomme.

Venlig hilsen, Tove Ditlevsen.

Kære Tove Ditlevsen.

Jeg vil gerne have Dem til at hjælpe mig med et problem. Siden jeg blev konfirmeret, har jeg besluttet mig til at melde mig ud af folkekirken, når jeg blev 18 år. Dengang blev jeg ikke spurgt, om jeg ville. Jeg synes, det er forkert at blive tvunget til at blive døbt og konfirmeret, hvis det er imod én overbevisning. Det må være det enkelte menneskes ret selv at vælge sin tro. Nu vil jeg gerne vide, hvor man skal henvende sig, og hvordan det foregår.

Anne.

Kære »Anne«.

Du skal bare henvende dig til den præst, der har konfirmeret dig og snakke med ham om sagen. Hvis du fastholder dit ønske om at melde dig ud af folkekirken, vil han give dig en blanket, du skal udfylde, så det er meget nemt. Du fraskriver dig dermed visse rettigheder, men du kan jo altid melde dig ind igen, hvis du skulle fortryde det.

Venlig hilsen, Tove Ditlevsen.

Hvis Deres gæster har
smag for god sherry, skal
De gi' dem Cellarman
(-hvis de da fortjener det)

Det er tilladt at være kræsen, når det gælder sherry. Cellarmans opkøbere er meget kræsne, når de besøger de fornemme sherry-distrikter i Spanien. Kun de bedste sherries får navnet Cellarman.

Signalement:

Navn : Fine Cream Sherry
No. : 124 D
Farve : Mørk
Smag : Behagelig sød
Anvendelse: Som velkomstdrink,
aperitif og til dessert

Cellarman er også

Meget tør : Manzanilla Sherry 124 C
Halvtør : Amontillado Sherry 124 A
Medium : Fine Golden Sherry 124 B
Samt en udsøgt madeira og flere
fornemme portvine.

CELLARMAN

-den kender man

OS mennesker

En mandolin i julegave

Som lille pige fik jeg af min far foræret en mandolin, og da jeg var musikalsk, kunne jeg spille alle de melodier, jeg lærte.

I tidens løb gik mandolinen i stykker. Men jeg fik et klaver, jeg selv sparede sammen til, da jeg blev voksen. Nu er jeg over 60. Jeg mistede min mand lige op til jul i fjor, og det var meget strengt for mig. For at muntre mig op, gav min voksne søn mig en mandolin i julegave, og jeg var henrykt, da det viste sig, at jeg ikke havde glemt at spille efter alle de mange år. Jeg kunne stadig huske alle de gamle melodier. Det var en pragtfuld julegave for mig, som har hjulpet mig i mange ensomme timer.

Ulla Vedel,
Skælskør.

De svære unge år

Børn er dejlige, men til tider også utroligt irriterende. Det siger jeg, som har tre dejlige unger selv. Nu er de ved at være i den lidt vanskelige alder, hvor det kan være meget svært at være både barn og voksen.

Når de trækker lidt vel hårdt på min tålmodighed, tænker jeg på mig selv i den alder, det hjælper på forståelsen.

Da jeg var 15 år, besøgte jeg en moster i Småland. Hun var utrolig sød og ville gerne have, at hendes venner syntes om mig. Derfor bad hun mig om, at jeg ikke tog tørklæde om hovedet, når vi kørte de 14 km til kirke. Det var ellers en tur, jeg nød, gennem skove, langs søer. Men den dag, hun bad mig om at lade være med at tage tørklæde på, var jeg altså i det

stædige hjørne – og tænk, jeg kørte hele vejen 4-5 meter bag moster på min cykel uden at ville tage med hende. Det var uartig, og jeg havde det også selv forferdeligt.

Den situation prøver jeg at huske, når mine børn er »vanskelige«. Det er nok lige så svært for dem – mindst!

Esther.

Det gamle teglværk

Hvor er du dog blevet af? Kun hist og her er der rester af dig tilbage. For længe siden beskæftigede du mange mennesker. Men nu står du ganske stille. For hver gang, man kommer forbi dig, er der sket en forandring. Du var delt på vejens to sider, men den ene side, hvor der var skure med tegl, er væk. Nu ser man kun en ged stå og gamle blade i sig fra et træ mellem de tilbageværende rester.

På den anden side af vejen findes endnu de store brændeovne. Taget over dem er store stenmasser, bygget bueformede. Der vokser store totter mos på dem. Ovnene er gravet et stykke ned i jorden. Indgangen består bare af et stort hul, og inden for hullet går det stejlt nedad.

Et halvt nedrevet skur står et stykke fra ovnene. Det ser meget træet og udslidt ud.

En skønne dag vil denne plads være fuldstændig øde. Man kan ikke komme ind på teglværket, for hele vejen rundt er der sat hegn. Kun går der en hest derinde med sit lille fæl.

Hver gang jeg cykler forbi, vandrer mine øjne hele teglværket rundt. Der hviler en vis spænding og romantik

over det. Men en dag vil alt være væk, kun minderne vil være tilbage.

Skytten, 17 år.

En speciel tak vil jeg gerne sige til »Skytten«, der med sine 17 år her har ramt en stemning og en tankerække, mange ældre vil nikke genkendende til. Teglværk eller ikke teglværk – det er jo netop sådan, vi fornemmer, når noget af den verden, vi er vokset op med eller har levet med, går under. Og det opleves vist desværre oftere af vores generation end af nogen tidligere.

O.L.

Reklamens magt

På en af kransenes ved fars begravelse sad et kort fra en venlig og rar mand, far og mor havde kendt længe. Han var omkringkørende handelsmand, og det var hans visitkort, der sad på kransen. Der var på kortet en sidste hilsen, så hans trykte navn – hvorunder der stod, også trykt: »Alt i ost og pålæg.«

Mor sad efter begravelseshøjtideligheden og så de mange kort igennem, og jeg kan endnu se for mig det svage glimt af munterhed i hendes ellers så bedrøvede øjne, da hun så handelsmandens visitkort.

Lotte.

Jo mere, man lærer livet at kende, jo mere bliver man klar over, at der kun er en hårsbredde mellem det tragiske og det komiske. Det afhænger af, fra hvilken vinkel man anskuer de givne omstændigheder. Var den situation, De her beskriver, forekommet i en film, ville hele teatret have moret sig. En ting er sikker: Levede vi en verden fuldstændig fri for al sorg og bekymring, ville der være meget lidt at le ad.

O.L.

Slik er også godt

Min lille søn var desværre meget glad for de søde sager, noget, der jo ikke var særlig heldigt for tænderne. Jeg havde flere gange prøvet at tale med ham om det, uden at det hjalp. Så en dag mente jeg, at nu havde jeg da fået en god idé. Drengen var nemlig også meget glad for penge, så jeg tilbød ham 100 kr., hvis han ville lade være med at spise slik i et år.

Han sad længe og tænkte sig om.

– Tænk, 100 kr., det er mange penge, prøvede jeg at friste.

– Jaaa, kom det lidt efter, – men penge er nu alligevel ikke alt her i livet.

A.

Deres lille søn havde jo ret, da han gav udtryk for, at penge ikke er alt her i livet. Der er ting, der er mere værd end penge. At man ofte skal have penge for at kunne få dem, vil vi se bort fra her. Hovedsagen er, at han sagde nej til en hundredlås. Men en dag vil

han opdage, at det ofte kræver penge at kunne sige: »Penge er ikke alt!«.

O.L.

Skilsmisse

Skuden, den kærtred', livet blev ændret, fra kærlig tryghed, til bitter ensomhed.

Du gik bare og sagde »Hej«, nu måtte jeg selv finde vej, lejlighed sagt op, en mand sagde stop.

De hænder, der sammenholdt i ondt og godt, de mange år, en anden slog i skår.

Man ældes, bli'r træet, ene og må stå ret, fra skranke til skranke, til sindet til sidst får krampe.

Man ser sig i spejlet, tænker, hvor var fejlen? Kender ikke de hule træk, kaster spejlet væk.

D.M.

Bare lidt glæde

Tænk, hvor skal der lidt til at glæde et ensomt menneske. Bare lidt tid, et par ord, en venlighed.

Jeg havde hjulpet hende nogle dage før med at bære varer, den gamle dame. Jeg kunne se, at posen var tung for hende, og jeg gik op ved siden af hende og spurgte, om jeg skulle hjælpe hende med at bære den. Jeg så, hun blev glad. Hun smilede med hele sit rynkede ansigt.

imellem

Breve til denne rubrik bedes stilet til: Otto Leisner, Familie Journalen, Vigerslev Allé 18, 2500 Valby. De breve, der offentliggøres, honoreres med hver 50 kr.

SKRIV TIL OTTO LEISNER

sigt. Jeg bar varerne hjem for hende og fik en appelsin som tak. Hun boede alene i et meget lille hus.

Et par dage senere sad jeg alene på mit værelse. Mine venner var i byen. Jeg følte mig faktisk ensom og trist til mode. Så kom jeg i tanker om den gamle dame. Hvor måtte hun være ensom. Måske sad hun alene hjemme hver aften. Hvad om jeg gik hen og besøgte hende?

Det gjorde jeg så. Jeg ringede på hendes dør og hørte hendes skridt i entreen. Jeg ved ikke, om hun kunne kende mig, for hun så lidt forvirret ud.

Og så var det ikke engang mig, der kom til at føre ordet den aften. Hun talte om gamle dage, som sine oplevelser, da hun var i min alder, om drenge, hun havde kendt – og så om sin mand. Sine børn og børnebørn så hun aldrig. De boede langt væk, og det var besværligt at rejse så langt. Jeg havde ondt af hende, men hun så lykkelig ud, mens hun fortalte. Hun var glad for at snakke med nogen, glad for, at et andet menneske gad høre på hende.

Hvor skal der lidt til for at glæde en gammel ensom dame. Bare lidt omskanke. Hvorfor ikke standse op i hverdagens ræs og give hinanden lidt af vores tid? Det koster ingenting at sprede lidt glæde omkring sig, og man får det dobbelte igen.

Hanne, 14 år.

Levende reklame

Auktionslokalet her i Randers er et dejligt solrigt rum, hvor effekterne står langs med vinduerne. En gammel dame havde slået sig ned i en sofa, der skulle sælges. Solen strålede lige ind på hende, og hun faldt i søvn og snorkede højt.

Så kom turen til sofaen, der skulle under hammeren. Auktionarius roste den i høje toner, og pludselig brølede han:

– Og så garanterer jeg for, at den er pragtfuld at sove på!

Damen vågnede forskrækket ved den vilde jubel, og sofaen blev hurtigt solgt.

Anna M. Nielsen,
Randers.

To blomster blev stjålet

Jeg bor på en villavej sammen med mine forældre. Vi havde lige fået lavet indkørselen om, lagt fliser og plantet adskillige smukke blomster og buske. Blandt disse var to små blå blomster, nærmest to små klumper. De koster 3,50 kr., og dagen efter var de alligevel sporløst forsvundet.

Tænk, at folk ikke er kloge. Jeg kan til nød forstå, at man hugger en bil eller en anden stor ting, man ikke har tådt til at købe (selv om det alligevel er skrækeligt), men gøre sig til tyv for 3,50 kr. – det må siges at være latterligt!

Jeppé, 15 år.

Min søn og jeg er lystfiskere

Min 21-årige søn og jeg har en dejlig hobby fælles – nemlig lystfiskeri.

Mange timer tilbringer vi sammen ved molen i Hundested havn i godt som i dårligt vejr. Vi kan, mens vi står der, snakke om alt mellem himmel og jord, men mest holder vi af blot at stå og nyde naturen og den friske luft.

En sådan »hyggeaften« havde vi længe stået ret op og ned ved siden af hinanden på molen, mens vi ventede på bid. Så trådte jeg tankeløst et skridt til siden og kom derved til at træde min søn over tærne.

– Hvad pokker, sagde han drillende, – tror du, at du er til folkedans?

Ja, så føler man sig ikke som en lidt aldrende 60-årig mor!

»Fiskerpigen«.

HORN-POESI

Valdhorn – er det ikke et dejligt navn, og er det ikke et dejligt instrument? Mon ikke de fleste har en svaghed for den mystik, længsel og stemning af jagt og festivitas, som hornet rummer i sine rige og ædle klange – jeg tror det! Og derfor mener jeg også, det er en god idé, jeg nu giver Dem, hvis De står og mangler en julegave til en musikven. De bør ikke betænke Dem på at vælge en gramfonplade med Mozarts fire hornkoncerter. Det er noget af det mest uhøjtidelige, Wolfgang Amadeus nogen sinde har komponeret. Er man blot så musikalsk, at man kan kende forskel på et ambulancehorns to toner, vil man fryde sig over denne lette horn-poesi. Det er herlig musik!

Mozart kunne ikke lide fløjte, og han brød sig muligvis heller ikke om horn, men alligevel skrev han uødelige værker for disse instrumenter. Det er blevet sagt, at kun få er i stand til at udføre Mozarts musik, som det skal gøres. Idealet synes at være et orkester af engle, dirigeret af Sct. Peter, og med Mozart himself som solist. Nu ligger

det jo lidt tungt med det, men mindre kan jo også gøre det! Må jeg anbefale en lp, hvor de fire hornkoncerter spilles af englænderen Barry Tuckwell og Londons Symfoniorkester med Peter Maag som dirigent. Det er også ganske himmelsk, hvad de får ud af det. Tuckwell er en fin musikant. Jeg har ikke hørt en bedre hornist siden hans afdøde landsmand, den berømte Dennis Brain.

Dette at blæse er vel en af de ældste former for at skabe toner. Vore forfædre brugte dyrehorn, og de har givet navn til alle de nuværende former for »horn«. Nu fremstilles horn som bøjede metalrør, der i den ene ende har et tragformet mundstykke og i den anden det vide klangstykke. Der findes en historie om en hornist, der under en koncertturné fik en bule i sit horn. Han afleverede det til en

Mozart – brød sig faktisk slet ikke om horn

smed og bad ham »rette det ud«, men da musikeren dagen efter kom for at hente sit instrument, havde smeden overset bulen, men til gengæld rettet hornet ud i hele sin flere meters længde!

Oprindelig var hornet altså ikke noget musikinstrument i ordets egentlige forstand. Det var begrænset til naturtonerne, som vi kender det fra signalhorn og de andre mindre former: jagt- og posthorn. Det samme gjaldt for valdhornet. Men flittige instrumentmagere, som var ivrige efter at finde på noget nyt og forbedre det gamle, fandt ud af et ventilsystem, der gjorde det muligt at frembringe melodier med hornet. Og i orkestrene på Mozarts tid sad der dygtige hornister, som krævede soloopgaver på linie med deres kolleger på de øvrige instrumenter.

I Salzburg havde man i 1780'erne en hornist ved navn Ignaz Leitgeb, som ved siden af at være en fremragende musiker også passede sin højst borgerlige osteforretning i selvsamme by. Det var til Leitgeb, Mozart skrev sine fire hornkoncerter. Det førnævnte »uhøjtidelige« i forbindelse med disse værker fremgår også af de originale nodemanuskripter. Et af dem er forsynet med denne påskrift: »For at forbarme mig over det æsel, denne okse, den idiot til Leitgeb!«. En anden af koncerterne har Mozart skrevet i en munter blanding af rødt, blåt, grønt og sort blæk, og det kan ikke have været helt let at læse for den stakkels udøver.

Mærkeligt i dag at tænke på denne musikalske tummel i Salzburg for et par hundrede år siden. Mozart og Leitgeb vil smile i deres høje himle, når denne jule-lp bliver lagt på gramfonen.

Otto Leisner

KRIGEN MOD DUERNE

Ved læge ERIK MÜNSTER

Mange steder i København kan duerne være en plage med deres svineri. Men kan de også smitte mennesker med sygdom? I bekræftende fald: gøres der fra sundhedsmyndighedernes side noget for at bekæmpe dueplagen?

ARTIKEL

Verden over har man erklæret duerne krig. Man forsøger at jage dem væk fra deres redepladser på bygningernes facader med elektriske hegn, trådnæt, kunstige katte og slanger, uhyggelige skrig indspillet på bånd samt ildelugtende kemikalier, og for nylig vakte et københavnsk firma dyrevenners vrede, fordi det behandlede duernes tilholdssteder med et middel, der klistrer fuglenes fjer sammen, så de bliver hjælpeløse.

I Milano og Paris forbyder man fodring af duerne. Men ingen midler er rigtig effektive – ikke engang et skilt med »Duer forbydes adgang«, som en vittig sjæl engang satte op i Philadelphia i USA.

Byernes vise fædre har de fleste ste-

vover at gribe ind mod dem. Men i de fleste andre storbyer vil man nu hellere end gerne af med dem.

Motiverne til duebegrænsningen kan være noget forskellige. I min barndomsgade på Vesterbro i København blev duerne holdt nogenlunde nede af en ældre mand, som på eget initiativ fangede de fede unger i rederne, kort før de blev flyvefærdige. Hans motiv var at få en lækker due til søndagsmiddagen!

Motivet for den mere storstilede dueudryddelse er som regel tilgrivningen af gader og bygninger med fuglenes ekskrementer. Det ser uæstetisk og ulækkert ud og kan fremme nedbrydningen af puds og mursten.

Endelig er der risikoen for, at duerne kan smitte mennesker med mere eller mindre farlige sygdomme. I New York døde f.eks. i 1963 mindst to mennesker af smitte fra duer, og i Cincinnati i USA blev 11 arbejdere syge og én døde efter at have rensset et forladt vandtårn for dueekskrementer.

Duer kan bære smitstof til mindst en halv snes forskellige sygdomme, fra en

Fuglesyge (kaldet papegøjesyge, hvis den stammer fra papegøjer) er en alvorlig lungebetændelse, som varer 2-3 uger. Tidligere var dødeligheden blandt mennesker 20-40 procent. Men nu er den betydeligt lavere. Det skyldes antagelig, at man nu diagnosticerer langt flere lettere tilfælde end tidligere. Kan behandles med antibiotikumet tetracyclin.

Svampesygdommen *cryptococcus neoformans* kan i de mildere tilfælde blot ligne almindelig forkølelse eller bronkitis. I de sværere tilfælde kommer der lungebetændelse og i de sværeste dødbringende meningitis (hjernehindebetændelse). Behandles med et antibiotikum, der hedder amphotericin B.

Toxoplasmose kan, hvis en gravid kvinde smittes, bevirke, at barnet fødes med vand i hovedet, hjerneforkalkning og åndssvaghed. Denne svære, medfødte form kan ikke behandles. En mildere form, som rammer børn og voksne, giver feber og lymfeknudehævelse og går som regel over af sig selv.

Dudefnat giver kløe og småsår. Men fnatmidten graver ikke gange under huden som ved den almindelige menneskefnat. Behandling er ikke nødvendig, idet sygdommen helbreder sig selv, så snart patienten ophører med at omgås duer.

Selv om nogle af sygdommene er meget alvorlige, må man dog på grund af de dueoverførte lidelsers sjældenhed sige, at det vigtigste motiv for at bekæmpe duerne i byerne, er det griseri de forårsager på bygninger og gader. At man så som ekstragevinst sparer nogle mennesker for sygdom, kan man kun hilse med glæde.

LÆSERNE SPØRGER

BLODTYPER

Kan man beregne sandsynligheden for forskellige blodtyper hos et barn, når moderen har type AB og faderen type O? G.V.

Med den nævnte kombination af blodtyper vil barnet enten få type A eller B. Derimod kan barnet aldrig blive type AB eller 0 (nul).

Jeg kan ikke give nogen procenttal for, hvor stor chance der er for, at barnet får henholdsvis type A og B.

I befolkningen findes cirka 42 procent type A, 12 procent B, 4 procent AB og 42 procent 0.

Disse tal må dog ikke direkte overføres på ovennævnte barns muligheder, idet typerne A og B også kan opstå ved andre blodtypekombinationer hos forældrene end AB og 0.

MELLEMBLØDNINGER

For 10 måneder siden fik jeg taget en underlivsprøve for cancer. Der var intet i vejen. For et halvt år siden holdt jeg op med at bruge p-piller. Bortset fra, at jeg har en struma, som behandles med tabletter, føler jeg mig rask.

Men siden jeg holdt op med p-pillerne, har jeg fået en lille mellemblødning. Den kommer altid præcis på 14. dag efter menses' be-

gyndelse, og menses starter altid nøjagtigt på 28. dag.

Har jeg grund til at frygte livmodercancer? G.A.

Bedømt efter brevet er der ikke noget galt. Som De selv skriver, lyder det som en såkaldt mellemblødning.

Det er en lille smule blod, der kommer fra livmoderen på det tidspunkt, hvor der sker æglosning fra en af æggestokkene.

Blødningen skyldes forandringer i livmoderslimhinden fremkaldt af hormonforandringerne på dette tidspunkt af måneden.

Da De for nogen tid siden har været til underlivsundersøgelse, og alt er så regelmæssigt hos Dem, tør jeg svare så beroligende. Men ellers gælder det i almindelighed, at hvis der begynder at komme blødninger uden for mensesdagene, skal der altid en lægeundersøgelse til.

OMME BRYSTER MED KNUDER

Jeg er en ung pige, der har haft regelmæssige menstruationer i syv år. I den senere tid har jeg lagt mærke til, at brysterne bliver ømme, når jeg har menses.

Desuden svulmer der lige som en knude op i hver side helt ud ved kanten af brystet. Den bevæger sig, når jeg svinger med armene, og når jeg holder armen oppe i luften, føles den nærmest som en muskel. Jeg er ellers fuldstændig rask. D.V.

Det er så almindeligt, at det næsten er reglen, at brysterne bliver noget ømme under menses og i dagene før. Det skyldes forøget blodtilstrømning og væskeansamling i brysterne.

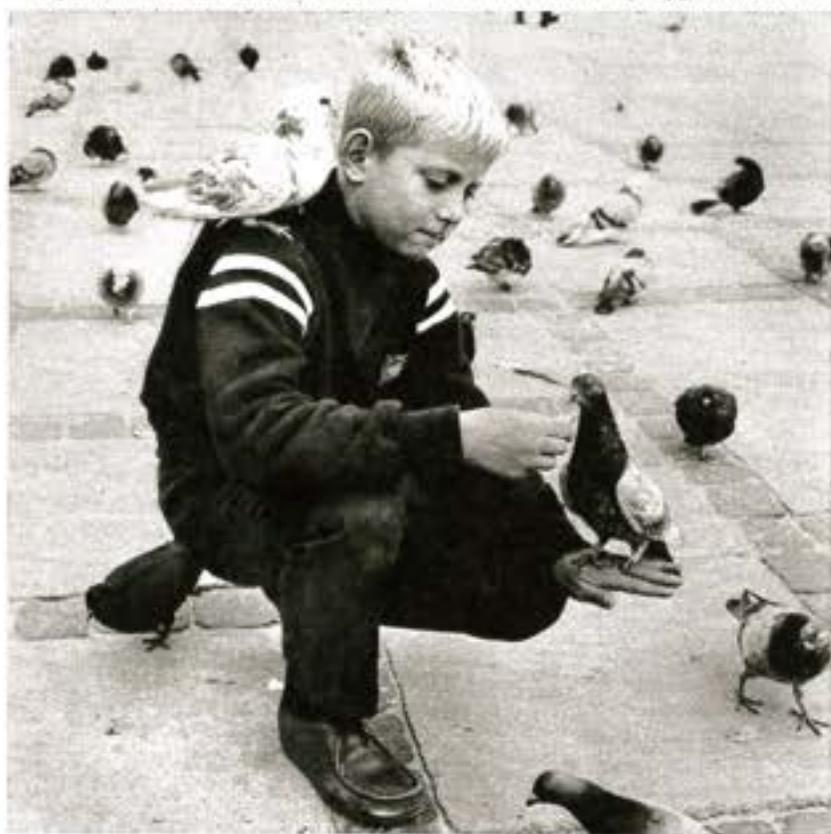
Under dette kan der også ske en hævelse af lymfeknuder, som modtager lymfe fra brysterne. De kan sidde i armhulerne eller længere fremme svarende til den fold, der danner overgangen mellem bryst og armhule.

Denne fold dannes af kanten af den store brystmuskulatur, så det passer meget godt, at De føler det som muskulatur, når De løfter armene i vejret.

Hvis forholdene er hos Dem, som beskrevet her, er der altså slet ikke noget i vejen. Det er blot normale månedlige variationer fremkaldt af de hormonale ændringer i kvindens legeme i månedens løb.

Drejer det sig derimod om knuder i bryst eller armhule, som holder sig konstant måneden igennem, er det klogt at få lægen til at se på dem. I langt de fleste tilfælde er det dog også helt fredelige ting, der ikke skal gøres noget ved. Men der skal en læge til at afgøre det.

SPØRSMÅL kan indsendes til: Familie Journalen, Vigerslev Allé 18, 2500 Valby. I kuvertens nederste venstre hjørne bedes skrevet »Familielægen«. – Navn og adresse opgives, men spørgsmål, der offentliggøres i bladet, bringes under mærke. I øvrigt får alle nu et personligt svar fra dr. Münster.

Duerne er tamme, men de kan i sjældne tilfælde smitte mennesker med alvorlige sygdomme

der ingen andre end sig selv at bebrejde dueplagen. Inspireret af det maleriske indslag af duer i livet på Markuspladsen i Venedig, Peterspladsen i Rom og ved St. Pauls Domkirke i London er indrettet dueslag i mange offentlige bygninger verden over. Der findes således et stort dueslag på loftet i Københavns Rådhus.

Hjulpel af dyrevenners ivrige fodring har duerne formet sig med uhyggelig hast, således at de mange steder er en sand plage. I Venedig, Rom og London er duerne dog et så traditionelt led i bybilledet, at myndighederne ikke

mild fnatform, der helbreder sig selv, til en dødbringende hjernehindebetændelse.

Oftentimes er de smittefarlige duer ikke selv syge. Smitstoffet kan sidde i dråber ved næbbet, i støv mellem fjerene, eller det udskilles med afføringen. Mange af smitstofferne kan leve i lang tid i indtørret tilstand, så smitteoverførsel behøver ikke at kræve direkte kontakt med duerne. Støv fra fjerene eller indtørrede ekskrementer kan viderebringe smitten til et menneske.

Her er eksempler på menneskesygdomme, som kan stamme fra duer:

Få dette sæt kaffekopper til en dejlig kop Ali kaffe.

Vi har specialfremstillet et sæt med 6 kaffekopper med underkopper, som De kan få igennem os for kun 33 kr. (6 kopper af denne kvalitet ville koste ca. 70 kr., hvis De skulle købe dem i en forretning). Mønsteret er gamle kaffemøller, og De kan også få sidetallerkener som passer til kopperne.

I en lille brochure hos Deres købmand kan De læse, hvordan De får kaffeservicet. En skøn måde at nyde en kop duftende friskbrændt Ali kaffe på.

Ali. Kaffen blandt venner.

Hvis Deres købmand ikke har brochuren, kan De få den ved at skrive til Ali, postbox 876, 2100 København Ø.

Han ved ikke, at hun pludselig har fået synet tilbage og er klar over, at han har begået et bankkup. Og han ved ikke, at hun kan se de to gangstere, der har stoppet hans bil og nu prøver at frarøve ham hans bytte...

VOR FANTASTISK SPÆNDENDE ROMAN OM DEN BLINDE PIGE, DER BLIVER OFFER FOR SINE MEDMENSKERS ONDSKAB

ROMAN

Elmer sank noget. Knivsbladet føltes koldt mod hans strube. Langt borte fra hørte han sin fjendes stemme: – Vi fulgte efter dig, kammerat. Du troede vel ikke, du skulle slippe godt fra det lille nummer, du lavede med mig i eftermiddags?

Elmer så sig hjælpeløst om uden at vove at bevæge hovedet. Der var tilsyneladende ingen, som lagde mærke til, hvad der skete – de øvrige trafikanter passerode stedet uden at værdige de to biler et blik. Han anede ikke, hvad han skulle gøre – det undrede ham bare, at de ikke for længst havde fået øje på nettet, som lå på bagsædet. Så gik det op for ham, at det måtte være gledet ned på gulvet under den hårde opbremsning.

– Så er det nu! Manden med kniven så ud, som om han havde lyst at hugge til. – Nu eller aldrig! Vi så, du var inde i den bank. Du har vundet fjendens uheldig. Hvor er pengene?

– I bunden af vognen... Elmer kunne næsten ikke tale. Raseri og desperation var ved at kvæle ham.

MARIANNE

AF INGE KROG
18 NUMMER 50

ILLUSTRERET AF JACK MARS

Jack Mars

Elmer greb Marianne hårdt om håndledet.
— De har narret mig hele tiden,
har De ikke? sagde han

Den anden mand rakte ind og stak nettet til sig. Jeg nåede ikke engang at tælle pengene, tænkte Elmer. Så så han begge mændene sætte i løb tilbage til bilen, starte den og forsvinde rundt om hjørnet.

Han fattede næppe, hvad der var sket, men langsomt gik det op for ham. Han havde begået bankrøveri og mord uden at få noget som helst ud af det.

Han var værre stillet end før!

Mekanisk startede han bilen og kørte ind i Fælledparken for at tænke sig om. Det så ud, som havde han helt glemt, at han ikke var alene i vognen. Men pludselig drejede han hovedet. Hans ansigt var fordrejet af had, da han så på Marianne. — Og hvad får De så ud af dette her? snærrede han i et truende tonefald.

Marianne skælvede. — Får ud af? gentog hun uforstående.

— Ja, De opfattede vel, at vi var ude for et røveri?

— Ja... Marianne vovede næsten ikke at svare. Hun var klar over, at hun var i en dødelig fare, hvis han fandt ud af, at hun havde fået synet tilbage. Jeg må narre ham, tænkte hun angst. — Var det nogle penge, De lige havde hævet i banken?

— Jal Elmer Torp skar tænder. — Og nu har de slyngler hugget dem fra mig!

— Skal De ikke melde det til politiet? spurgte Marianne forsigtigt.

— Politiet? Han så på hende. — Jo. Jo... naturligvis.

Marianne holdt vejret. Pludselig for-

stod hun, hvad det var, hun var blevet blandet ind i. De penge var stjålne. Elmer Torp havde begået et bankrøveri, mens hun ventede i vognen, og han havde taget hende med sig for at skaffe sig et falsk alibi, hvis han skulle blive pågrebet.

Hun skulle fortælle politiet, at de havde været på Frederikssundsvej!

— Kan jeg ikke komme hjem nu? spurgte hun uden at turde se på ham.

— Jeg har det ikke så godt.

— De må tage hjem selv... Elmers eneste tanke var at komme af med hende, inden hun forstod, hvad der var gået for sig.

— Ja, ja... Marianne ønskede bare at slippe bort fra ham. Hun lagde hånden på dørhåndtaget.

— Nej, vent! Elmer standsede hende. Han måtte tænke sig om. Det gik ikke at lade pigebarnet komme fri, før han blev helt klar over, hvor meget hun vidste. Han måtte tænke. Han måtte have tid. — Vent, vi kører lidt rundt først.

Han kørte bilen længere ind i parken, så standsede han på et øde sted, hvor bilen ikke kunne ses fra vejen, vendte sig og betragtede Marianne med et lurende blik. Hun havde hørt, hvad de fyre sagde, havde hun ikke?

Marianne vovede ikke at sige noget. Der var dødstille i bilen. Åh, kunne hun dog blot slippe ud! Hun mærkede, alle hendes muskler spændte. I det mindste er revolveren væk, tænkte hun. Den tog de fra ham sammen med pengene.

Og pludselig kunne hun ikke udholde nervepresset længere. Hun rev bildøren op, og det lykkedes hende at komme ud. Rædselsslagen flygtede hun hen mod en gruppe træer, hvor hun måske kunne skjule sig.

Et øjeblik blev Elmer siddende, alt for forbløffet til at røre sig; så sprang han med en ed ud af bilen og indhente hende, netop som hun var sluppet ind mellem træerne. — Nå, så De stikker af, snærrede han. Der var nu ikke længere noget tilbage af den maske, han havde båret og forsøgt at bevare, lige fra han var kommet ind på hendes værelse. Han greb hende om håndledet med et knugende tag.

Marianne kæmpede fortvivlet for at komme løs. — Lad mig gå! hulkede hun. — Åh, lad mig gå!

— Næh, De kan tro nej... Elmer havde mest lyst til at gribe hende om halsen og klemme til. — Så kunne De rende lige til politiet. Det er jo det, De vil, ikke sandt?

— Nej! Nej, jeg siger intet... Marianne stirrede ind i hans ansigt. Det var uhyggeligt fordrejet, og i et lamnende chok forstod hun hvilken fare hun befandt sig i. Denne mand var i stand til at dræbe, hvis det blev nødvendigt. — Jeg ved jo ikke engang, hvad der i virkeligheden er sket!

Elmer tænkte sig om. Måske havde hun ret. Så kom der pludselig en gryende anelse i hans blik. Hans ansigt udtrykte en vantro forbløffelse. — Deres øjne, udbrød han. — De er jo ikke...!

Marianne følte, at knæene svigtede under hende. Han havde set, at hun ikke længere var blind. I det øjeblik deres øjne var mødtes, havde han forstået, at nu kunne hun ikke længere narre ham. — Slip mig, sagde hun mat. Til hendes forbavselse gjorde han det.

— De er ikke blind, sagde han langsomt. — Ikke mere end jeg. De har set det hele!

Hun samlede alt sit mod. — Ja, jeg har set, hvad der er sket, sagde hun fortvivlet. — Jeg ved, at de penge, der blev taget fra Dem, var stjålne, men jeg siger ikke noget om det. Det lover jeg. Bare De vil lade mig gå...

Han stirrede på hende uden at røre sig, så sagde han langsomt: — Sådan en lille forbandet løgnhals... Det var, som hørte han slet ikke, hvad hun sagde. — Sådan en lille... Han greb hende pludselig atter hårdt om håndledet. — De har narret mig hele tiden, har De ikke? Og jeg som troede...

Marianne sank sin angst. — Jeg har ikke narret Dem, sagde hun. Hun følte det, som stod hun over for et farligt vilddyr, hvis tænder hvert øjeblik kunne sønderflænge hendes strube, og som det gjaldt om at holde i skak. — Det er slet ikke, som De tror!

— Hvad ved De om, hvad jeg tror? snærrede Elmer. For fanden, pigebarnet havde set det hele! Hun var et førsteklases vidne, og så snart hun hør-

(Fortsættes side 71)

Den frugtbare jordandal var for 50 år siden en malariasump...

ARTIKEL

Lidt syd for stedet, hvor Jordan forlader Genesareth sø og fortsætter sit slyngede løb nedad mod Dødehavet, kommer *Yarmuk*-floden til med vand fra Golanhøjderne. Langs dens mange bugtninger gik Damaskus-jernbanen, som *Lawrence of Arabia* med sine beduinpartisaner fik ødelagt. På Jesu tid var zeloterpartisaner i de samme bjerge imod den romersk-venlige jødiske regering i Jerusalem. Under 1. Verdenskrig var araberne tilskyndet af englænderne til at være partisaner imod tyrkerne og fik af briterne løfte om selvstyre. I mandattiden var Sterngruppen partisaner imod englænderne og araberne, og i dag er araberne partisaner imod jøderne. Alt sammen i disse egne, hvor Jesus sagde: »Mit rige er ikke af denne verden» og »giv kejseren, hvad kejserens er».

Fra den velbefæstede kibbutz *Ein Gev* er jeg klatret op i højderne og har under mig de lave enge langs Jordans bredder, som i dag udgør grænsen mellem Israel og kong Husseins kongerige Jordan. På israelsk side er opført et stort hydroelektrisk anlæg, som regulerer flodens løb og dermed har forvandelt evangelietidens sumpstrækninger til frugtbare marker med bananlunde og sukkerrør. Hertil flyttede de første jødiske indvandrere, som havde

lidt under zartidens progromer. Her kæmpede de for en livseksistens med ryggen imod muren, med ryggen imod de barske fjelde, som var tilholdssted for fjendtligsindede arabere.

Jesus og hans følge undgik denne del af Jordandalen, når de rejste fra Kapernaum til Jerusalem. De fulgte i stedet *Samarias* bjergstier og så først Jordans løb igen lidt nord for Jeriko. Herfra begyndte opstigningen til Jerusalem ad den gamle *kongevej*. Af og til overnattede de hos vennerne i Betania.

Vi hører ofte i evangelierne, at Jesus helbreder folk for *feber*. Der har sandsynligvis været tale om malaria. Selv om man dengang ikke kendte årsagen til sygdommen (der overføres gennem myg), så havde man erfaring for, at mange blev angrebet af feber efter at have fulgt landevejen langs Jordans bredder på dette sumpede sted, hvor der må have været i millionvis af myg. Imidlertid boede der mange mennesker omkring sumpene, for her voksede papyrus i en sådan mængde, at de var en vigtig eksportartikel. Ægypterne havde 3000 år tidligere opdaget, at denne vandplante kunne anvendes til, hvad vi i dag ville kalde for papir. Ægypterne havde i århundreder været storleverandører af papyrus, men da romerne begyndte at indkøbe masser af materialet, og priserne steg, henvi-

stes opkøberne til Palæstina og især til papyrussumpene langs Jordan. Paulus skrev sine breve på papyrus, og de første kristne benyttede dette materiale til at kopiere deres hellige bøger, for i et tørt klima kunne papyrus bevares meget længe.

Men i dag er der ingen papyrussumpe tilbage, og malariaen er for længst udryddet i området. Kibbutzer og landsbyer ligger side om side. *Degenia*, den ældste kibbutz, blev anlagt allerede i 1909 midt i malariasumpene, og mange mente, at det var halsløs gerning at slå sig ned på stedet. I dag er det en rig haveby omgivet af bananlunde og appelsinplantager, hvor børn af fjerde generation leger imellem træerne. I to andre kibbutzer, *Degenia Beth* og *Afikim*, har beboerne kombineret jordbrug med industri. Jeg aflægger besøg i kibbutzterne og spørger mig for hos arbejdere og arbejdersker på markerne om, hvordan det føles at tage del i denne menneskelige og agerbruks-tekniske succes.

Svarene bliver gennemgående anderledes, end jeg havde ventet. De gamle beretter gerne om pionertidens spænding. En og anden siger lige ud, at han kunne ønske sig de arabiske partisanangreb tilbage. — Men De må ikke misforstå mig, tilføjer han. — Jeg ønsker ikke, at fedayeens skal såre eller

skade nogen af kibbutznikkerne. Det er blot sådan, at dengang vi vidste, vi kunne risikere et overfald, holdt vi sammen på en helt anden måde end i dag.

En gammel, stovt mand hævder, at han er over 90 år. — Men nøjagtig hvornår jeg er født, ved jeg ikke, siger han og fortæller om, hvor smuk Jordanfloden var i den tyrkiske tid.

— Men malariaen?
— Ak ja, malariaen, sukker han.
— Den rev mange bort. Men i dag er Jordan blot en opdæmmed bred rende-sten.

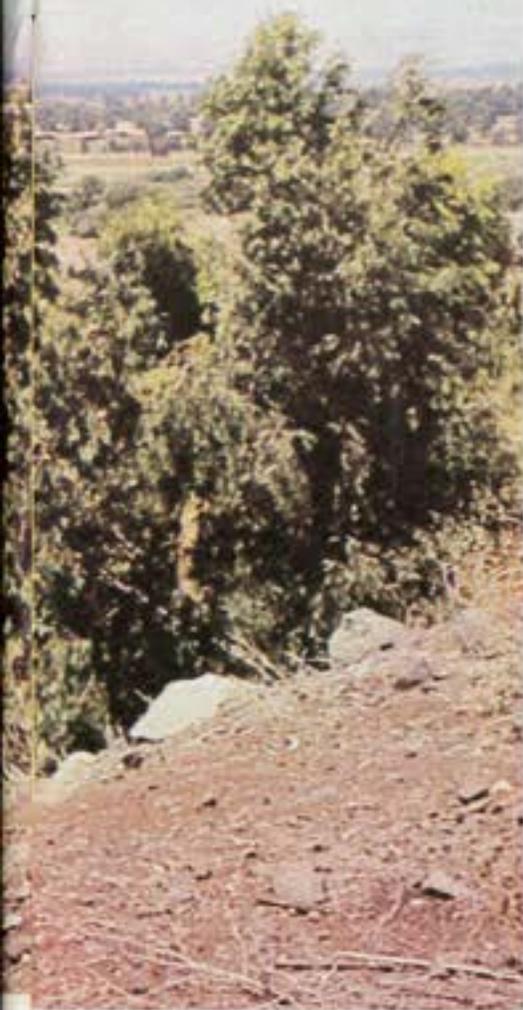
Det vil flere af de yngre mænd ikke have siddende på sig. De har været med i det enorme inddæmningsarbejde, og et par af dem arbejder på den hydroelektriske station.

— Ikke en eneste deciliter af flodens vand går til spilde nu, forklarer en af dem. — Det kommer alt sammen vore marker til gode. Og hvad vi ikke bruger, ledes til Negev. Det, De ser ud over, er Israels blodåre ... intet mindre! Lad bare de gamle have deres mening om floden dengang. En flod er altid smukkest i ens ungdom ...

Men mange af de unge vil bort fra landsbyerne og kibbutzterne. Hverdagen er efter deres mening kun slid og slæb. De drømmer om at komme til

Kibbutzernes pionerer ændrede den til frugtbart agerland

AF
ARNE FALK-RØNNE

Tel Aviv eller Haifa, hvor der er biograf og restauranter.

— Er I da ikke stolte over at være kibbutznikker? I og jeres fædre har skabt en usund sump om til frugtbart agerland og er skyld i, at store ørkenstrækninger kan opdyrkes!

— Stolthed er en gold følelse, siger en af de unge mænd. — Jeg vil hellere have tid til at more mig lidt, mens jeg er ung, i stedet for at slide og slæbe og føle mig stolt hele tiden. Somme tider kommer skandinaviske unge og arbejder et par uger eller en måned hos os. De stiller det samme spørgsmål, som De gør. Og derefter vender de tilbage til deres frie og morsomme liv i København, Stockholm eller Oslo.

Nogle hundrede meter oppe i bjergene viser terrænet endnu, hvor de gamle stier går. Dette var Jesu og hans disciples vej. En morgen ser jeg en snes unge mænd og piger i lange lette gevandter vandre ad en af stierne. Mændene synes at være klædt på som en blanding af mexicanske bønder og indiske hellige mænd. Pigerne i araberkvindernes umagelige og u hensigtsmæssige dragter.

Den samme kibbutznik, som ønskede sig til Tel Aviv »for at føle en storbys pulsslag omkring sig«, peger op mod dem. — Så meget vesteuropæisk er israelsk ungdom trods alt ikke ble-

Men da Jesus var blevet døbt, steg han straks op af vandet, og se, himlene åbnedes, og han så Guds ånd dele ned som en due og komme over ham (Matt. 3,16). (Den italienske maler Verrocchio)

Jordan danner i Jordandalen grænsen mellem Israel og det hasjemitiske kongerige Jordan. Også i dag må kibbutzbeboerne være bevæbnede, når de passer får langs grænsen

På Jesu tid strakte store papyrussumpe sig omkring Jordans løb. I dag har tre generationers kibbutznikker skabt landbrugsjord på området for appelsinfarme og bananplantager

vet, siger han smilende. — Vi ønsker ikke at klæde os ud som saddhuer, og at vore piger skal ligne arabiske bondedøttre.

De unge vandrere er *Jesusbørn* (Children of Christ), en international ungdomsbewægelse, hvis medlemmer i tusindvis søger til Israel bl.a. for at vandre i Mesterens spor. En påklædningen siger de, at de ønsker at gå »orientalsk klædt, for sådan klædte Jesus og hans disciple sig på«.

Men hvad ved vi om Jesus og disciplenes klædedragt? Den fremragende forsker på dette område, Charles Henri-Petiot, er enig med en række arkæologer i, at den »orientalske« klædedragt, man i forrige århundrede plejede at udstyre evangeliets skikkelser med, er meget langt fra sandheden. Jesus og hans disciple har aldrig båret burnus eller *heffiyeh*, det arabiske hovedklæde. Fra Jesu ord »tager nogen kappen fra ham, så nægt ham heller ikke kjortelen«, godtgøres det, at kjortel og kappe har været de to vigtigste bestanddele af en mands klædedragt i evangelisk tid. Det er klædestykker, som er meget ældre end Jesu-tiden. De er nævnt langt tilbage i Bibelen. Her kan det række med at tænke på Noas kappe, som der tales om i 1. Mosebogs 9. kapitel, og med hvilken hans to udmærkede sønner *Sem* og *Jafet* tildek-

ker hans blusel, da han er blevet påvirket af vin, samt *Josefs* kjortel, som nævnes i samme bogs 37. kapitel. Den havde lange armer, som hans onde brødre sendte hans far *Jakob*, efter at de havde dyppet den i blod, for at han skulle tro, at der var sket en ulykke. Da Jesus færdedes på disse stier, modsvarede kjortelen grækernes *chiton*, men var noget længere, idet den nåede til under knæene. I reglen var den syet af forskellige stykker, mens linnedkjortler af ét stykke var meget yndede. Det gjaldt f.eks. Jesu egen, som soldaterne trak lod om, for at den ikke skulle skæres i stykker.

Kappen, *tallith*, svarede til vort jakkesæt eller vor overfrakke. Den var et så uundværligt klædningsstykke, at *Loven* pålagde en kreditor, der havde frataget en skyldner hans kappe som pant, at han skulle give ham den tilbage, når det blev aften. Det var også en sømmelig dragt, uden hvilken det ville være upassende at fremstille sig for en overordnet eller gå op til templet. Dette forhindrede dog ikke, at man anvendte den på flere måder: som tæppe, ja endog som seng, når man sov i det fri.

Sådan har Jesus og hans disciple gået klædt, da de fra Samarias bjergstier atter nåede Jordans bred, hvor de traf på kongevejen, den store hoved-

Den almindelige opfattelse har hidtil været, at Johannes døbte Jesus, hvor Allenbybroen en årrække krydsede Jordan nær ved flodens udløb i Dødehavet. En interimistisk bro fører i dag fra Israel over floden til kong Husseins kongerige — her set fra israelsk side. Men nyere undersøgelser kunne tyde på, at dåben fandt sted lidt nordligere på positionen, hvor vor medarbejder står. Her er spor af en gammel vej på begge sider af bredden, og muligvis var dette evangelietidens hovedvej nr. 1 fra Jerusalem til Damaskus

færdselsåre, som førte fra Damaskus til Jordan via Jeriko, og som krydsede Jordan et eller andet sted i denne egn. Her var det, at den mærkelige Johannes Døberen prædikede. Han udførte ingen undere, som Jesus senere gjorde. Han var vel snarere en bodsprædikant, en profet, som *ikke rørte nogen kvinde, ikke lod nogen kniv rage sit hoved, ikke drak vin og ernærede sig af grashopper og vild honning*.

Johannes' ord vandt genklang blandt folk. Som han stod der ved broen eller vadestedet over Jordan i sin profetkappe og med det lange udslagne sorte hår, var han en kendt person, og præster, skriftkloge, farisæere og soldater strømmede til ham for at blive døbt eller i hvert fald for at lytte til hans ord. Måske har han mindet om en indisk *saddhu*. Bidsk, frygtløs over for myndighederne, ubønhørlig i sine krav og ikke så lidt uhyggelig i sin fremtræden. Når aftenen kom, og han havde sluttet dagens arbejde og forkyndt, at han var »en røst af én, som råber i ørkenen: *Ban Herrens vej*«, forsvandt han ind i de øde bjerge og blev i folks opfattelse til et med den strenge natur. Men næste morgen vendte han tilbage igen fra klipperne med stav i hånd og genoptog sin gerning. Og her døbte han Jesus: »Efter mig kommer den, (Fortsættes side 52)

— Hvad i alverden har du gjort ved hende?
hviskede Robert hæst til Vivi

Maria Ege har været lykkelig gift i 7 år, da hun pludselig opdager, at hendes mand, lægen Robert Ege har indledt et intimt forhold til sin smukke sekretær, den tidligere sygeplejerske, Vivi Berg. Choket medfører, at Maria besvimer, og da hun kommer til bevidsthed igen, er hun så omtåget af den medicin, Robert har givet hende, at hun foreløbig intet husker om årsagen til sit sammenbrud.

Efterhånden som Marias slumrende hukommelse vågner, bliver hun mere og mere fortvivlet, og en aften opsøger hun sin barndomskammerat, cand. theol. Simon Balling, der er knyttet til Kirkens Hjælpetjeneste, et kontor for personlig rådgivning. Marias samtale med Simon bliver brat afbrudt, fordi Robert pludselig dukker op på hjælpetjenestens kontor og henter hende hjem.

22 NUMMER 50

Maria tror, at også Robert nu vil gøre sit bedste for at genoprette harmonien i ægteskabet, men ved hjemkomsten påstår Robert, at Maria har fået et alvorligt tilbagefald, et nyt nervesammenbrud, og han påtvinger hende en beroligende injektion, der gør hende endnu mere omtåget og apatisk en før.

Som et led i sit sociale arbejde besøger Simon en ensom gammel kvinde i kvarteret, fru Keller, og i fru Kellers have stifter han bekendtskab med Marias 6-årige datter, Sanne, en henrivende lille pige, der med sine ensomme øjne og sine sære fantasilege kalder på al hans omhed og beskyttertrang. Et tordennejr er i anmarch, og da Sanne nærer en panisk skræk for torden, lover Simon at følge hende hjem — hemmeligt glad for, at han derved får en lejlighed til at træffe Maria igen

DEN NYE LYKKE

AF ELSE MARIE NOHR

ILLUSTRERET AF VERNER MÜNCH

ROMAN

Skønt Simon var forberedt på, hvad der ventede ham, fik han alligevel et mindre chok, da han nogle minutter senere genså Maria. Hun sad i en kørestol i en krog af haven, klædt i en ulden kjole og med en ulden plaid om benene, et billede på fuldkommen ørkesløshed og tristhed midt i den frodige og farvestrålende sensommerpragt, der omgav hende.

— Mor! sagde Sanne. — Det er mig og Simon, der kommer. Kan du kende os? Jeg var ovre at lege i fru

Kellers have, og så fulgte Simon mig hjem, fordi det pludselig begyndte at tordne. Kan du godt kende ham, mor?

Maria nikkede, et kort og mekanisk nik, men hendes ansigt forblev livløst, og hun fortsatte med at stirre stift frem for sig med øjne, der ingenting så.

— Goddag, Maria, sagde Simon og trådte et skridt nærmere. — Hvordan har du det?

— Godt, svarede hun. — Meget godt...

Det overraskede ham, at hun over-

hovedet svarede, men det overraskede ham endnu mere, at hun et øjeblik efter omhyggeligt uddybede sit svar — med en mærkelig sløret og søvndrukken stemme.

— ... og jeg vil snart få det endnu bedre, og til sidst vil jeg blive helt rask og lykkelig igen... sammen med Robert og vores lille Sanne. Hvis jeg bare drikker min medicin hver morgen og aften. Og hvis jeg bare gør nøjagtigt, som Vivi siger.

Han blev mere og mere uhyggelig til mode. *Det lyder jo som en remse, tænkte han. En udemadlært remse.* Samtidig stirrede han ind i hendes vidt opspilede og tomme øjne, og en dump forfærdelse rejste sig i ham. *Himmelske skaber! Hvad har de gjort ved hende? Det er kun fem eller seks aften-er siden, jeg sidst snakkede med hende. Hendes øjne var fulde af liv den aften — fulde af fortvivlelse, af angst, af sorg og af håb! Men nu... nu udtrykker de intet andet end tomhed.*

— Maria!
Han satte sig på hug foran kørestolen og talte indtrængende til hende.

— Kan du se mig, Maria? Kan du høre mig? Det er Simon. Husker du den aften i forrige uge, da du besøgte mig på mit kontor i menighedshuset? Din mand hentede dig hjem midt under vores samtale. Og hvad skete der så?

— Godt, svarede hun med samme søvndrukne stemme som før.

— Meget godt... og jeg vil snart få det endnu bedre, og til sidst vil jeg blive helt rask og lykkelig... sammen med Robert og vores lille Sanne.

Hun nikkede flere gange — som en mekanisk dukke. Så fortsatte hun:

— Hvis jeg bare drikker min medicin hver morgen og aften. Og hvis jeg bare gør nøjagtigt, som Vivi siger.

Sanne begyndte at græde.

— Mor! Du må ikke tale sådan. Vel? Du skal se os rigtigt. Og du skal tale til os rigtigt. Det er jo os. Det er mig og Simon.

Skyerne havde trukket sig endnu tættere sammen, og himlen over villa-kvarteret var nu næsten sort. Og pludselig sprang et lyn frem, et blinkende gult siksak-lyn efterfulgt af et vældigt tordenbulder.

— Simon!
Sanne skreg og kastede sig i Simons arme.

— Hør, Simon... det bliver værre.

Mens Simon beroligede Sanne, iagttog han Maria med intens opmærksomhed. Tordenbulderet havde ligesom vækket hende af den apatiske tilstand, hun befandt sig i. Hun sad nu let foroverbøjet i kørestolen med hovedet lyttende på skrå og en nervøs lille sitren i huden omkring den ene mundvig.

— Maria! kaldte han blødt. — Hvad skete der? Du hørte tordenen, ikke? Du genkendte noget ved den torden — gjorde du ikke? Kan du også genkende mig? Simon.

— *Dukkerne!* sagde hun pludselig.

Hendes stemme klang helt anderledes end før. Den var dybt bekymret nu med en undertone af moderlig ømhed. Også hendes øjne blev pludselig anderledes. Der tændtes et svagt lys i dem, men lyset blegnede hurtigt, og så snart det var helt forsvundet, sank hun tilbage i kørestolen, sløv og apatisk som før.

Hvad gør De her? spurgte en høj og skarp kvindestemme bag Simon, og Simon vidste allerede, inden han drejede hovedet, at det var Vivi, der talte til ham. — Og hvem er De? Og hvem har givet Dem tilladelse til at opholde Dem her? Dette er *privat* område.

Simon sagde sit navn, og han læste samtidig i Vivis øjne, at hun udmærket vidste, hvem han var, men at det pas-

tede hende bedre at behandle ham som en uforkammet fremmed, der havde haft den frækhed at trænge ind i haven uden først at bede om tilladelse til det.

— Og *Sanne!* fortsatte Vivi med et bydende fingerknips. — Slip den herres hånd. Det ved du godt, eller du burde i hvert fald vide det. Små piger indlader sig ikke med fremmede mænd.

— Jeg er såmænd ikke så fremmed, sagde Simon med et forsonligt smil. — Jeg er vokset op her i kvarteret med Maria og var en af Marias nære venner, da vi var ganske unge. Og forleden aften stiftede jeg bekendtskab med Marias mand, doktor Ege. Vi havde en kort samtale på mit kontor ovre i menighedshuset. Sanne traf jeg for en halv time siden ovre i fru Kellers have. Det begyndte at tordne, og Sanne blev bange og bad mig om at føje hende hjem...

— Bange for torden! snappede Vivi. — Det er jo det rene hysteri. Børnet er seks år efterhånden og burde virkelig snart lære sig lidt fornuft...

Hun så irriteret hen på Sanne, der for længst havde sluppet Simons hånd og nu stod og så skamfuldt ned i græsset foran sine fødder.

— Stå ikke der og se så dum ud, tøs. Har du ryddet op på dit værelse, som jeg sagde, du skulle? Ellers gør det nu. Med det samme. Jeg er snart træt af altid at skulle gå og holde orden efter dig.

Sanne sendte Simon et sky nik til farvel og gik derefter lydigt hen mod huset. Vivi kiggede hen på Maria i kørestolen og sagde:

— Det bliver snart regn, Maria, så det er bedst, at jeg kører dig ind nu. Det er for øvrigt også din sovetid snart.

Simon fulgte Vivi med sine øjne, idet hun gik forbi ham i sin lyseblå sygeplejerskeuniform, og han måtte erkende, at hun var en usædvanlig smuk kvinde, langbenet og slank, smal om livet, et yppigt bryst, en yndefuld svajende hals og et fint forment ansigt, der ville have været fuldstændt bedårende, hvis ikke de mørke øjne i det havde været så isende kolde. *Fiskeøjne*, tænkte han. *Hendes øjne ligner øjnene på en fisk.*

— Er doktor Ege hjemme? spurgte han. — Jeg vil meget gerne tale med ham.

Vivi fattede om Marias kørestol og skubbede den ud over plænen og frem mod de vidt åbne døre til husets havestue.

— Doktor Ege er på sygebesøg, sagde hun kort.

— Jeg må måske vente på ham, indtil han kommer tilbage? spurgte Simon.

— Nej!
Vivi fortsatte frem mod huset med Maria i kørestolen.

— Jeg har ikke tid til at have gæster, sagde hun uden at værdige Simon et blik mere. — Det ser De jo. Jeg har nok at gøre med at passe både Maria og barnet. Hvis De absolut vil tale med doktor Ege, kan De jo ringe til ham. Hans nummer står i telefonbogen. Farvel.

Regnen kom et par minutter efter, og lynene og tordenskraldene blev både hyppigere og heftigere. Maria lå på den grønne sofa i dagligstuen, stadig med en plaid om benene. *Dukkerne!* Hun løftede hovedet en anelse og lyttede til den rullende torden højt oppe over det tætte mørke, hun befandt sig i, og en ny tanke vågnede i hende: *Hvorfor ligger jeg her? På bunden af en balmørk skakt?*

Også lyden af den trommende regn på husets tag nåede hendes ører nu, og den første tanke, hun havde tænkt, men som hastigt var flygtet bort igen,

(Fortsættes side 53)

De søde egern ville selvfølgelig have grankogler på deres juletræ. Nissefar havde jo sagt, at først skal træet vises, siden skal det spises. Grantræer spiste de nu ikke, men grankogler var det allerbedste, de kunne få – det var deres livret.

De samlede så mange grankogler, at de kunne pynte mindst ti træer.

24 NUMMER 50

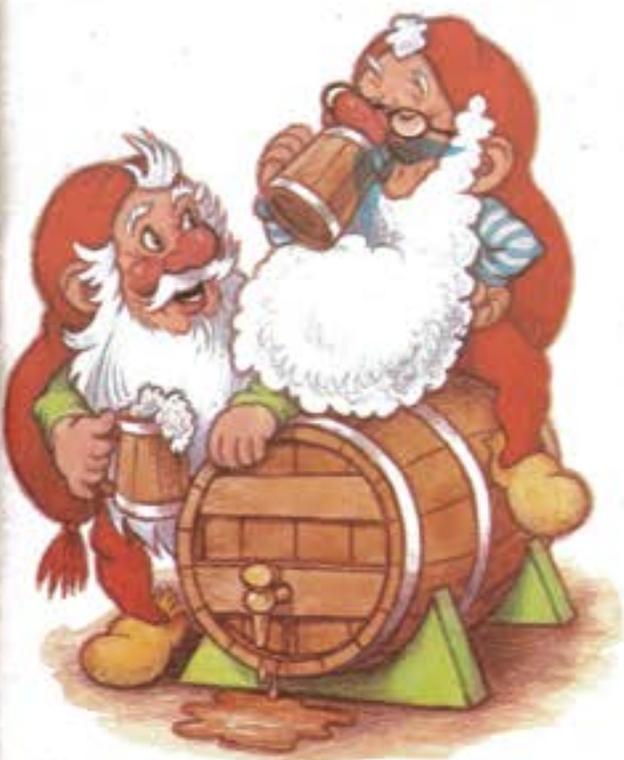
Nå, men det kunne da også være, at der kom gæster til deres julefest, og så var det godt, at der var mad nok.

kønt, men musene var glade for det. De løb rundt om det hele dagen og sang i vilden sky. Hvor var det godt,

Nogle små gemytlige mus, som nissefar også havde talt med, havde blot sat en pind i jorden og hængt en gammel blikdåse i toppen af træet. Der var nemlig ingen grantræer i nærheden af, hvor de boede. Deres juletræ var mere sjovt, end det var

at nissefar havde fortalt dem om julefesten, for aldrig havde de moret sig så dejligt.

Der blev stor glæde i kæmpehøjen, da nissefar ankom henad aften. Og selv om alle havde travlt, skulle man selvfølgelig høre de sidste nyheder fra møllen – og dem var der mange af.

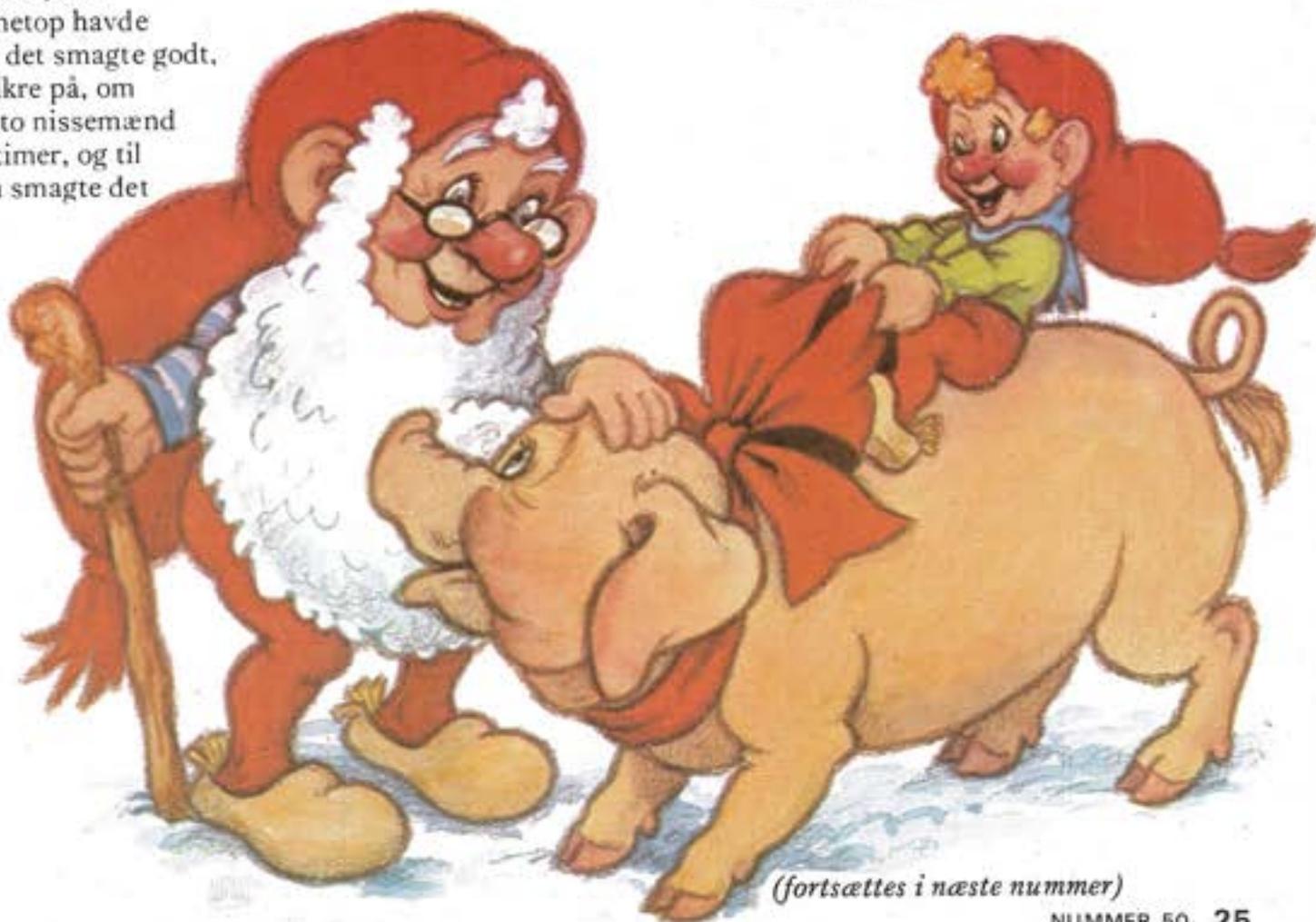
Næste morgen skulle nissefar straks smage på juleøllet, som kæmpehøjs-nissefar netop havde brygget færdigt. Joh, det smagte godt, men de var nu ikke sikre på, om det var sødt nok. De to nissemænd smagte det til i flere timer, og til sidst syntes de, at nu smagte det ganske dejligt – men da var tønden desværre blevet tom.

Var kæmpehøjs-nissefar dygtig til at brygge øl, var kæmpehøjs-nissemor meget dygtig til at bage æbleskiver.

De brugte den gamle skik at sætte æbleskiverne på lange pinde. Det var sådan en festlig måde at spise dem på. Hvor mange æbleskiver nissefar spiste, ved jeg ikke, men jeg ved, at fadet blev tomt to gange. Nissemor var lykkelig. Det var en fornøjelse at have en gæst, der kunne lide hendes bagværk.

Da nissefar havde været der et par dage, opdagede han pludselig, at det var juleaftensdag, så nu måtte han skynde sig hjem til møllen igen.

Han skulle jo helst ikke komme for sent til julefesten. Han fik lov til at låne kæmpehøjs-grisen til at ride hjem på. Ganske vist var den vældig tyk, men spæne hurtigt kunne den alligevel. En lille nisse havde bundet en rød sløjfe om grisens hals, for så kunne nissefar bedre holde sig fast under rideturen.

(fortsættes i næste nummer)

Nu skal vi i JULE- CIRKUS

Kunne man tænke sig nogen bedre sprechstallmeister — her kaldes han nu ringmaster — end Henrik Krogsgaard? Her prøver han sin nye høje hat samt mikrofonen. Begge dele fungerer perfekt!

Med en række af Danmarks fineste cirkusnavne på programmet starter Cirkus Benkenny i overmorgen i Folketeatret i København — hvor der for øvrigt gaves cirkusforestillinger for over hundrede år siden

AF HENRI T. MEYER . FOTOS: CARLGEORG GJERSØE M. FL.

Katja Schumann er kommet hjem fra England for at vise os sin store succes. »White Christmas«, modens julesnoen drysser blidt ned over Folketeatrets scene

ARTIKEL

— Oh, det være so sørchelich med den zirkus i so mange lande. Den ene efter den andre må gife op...

Sådan siger man i internationale artistkredse. Minus Danmark. Her er cirkus efterhånden ved at blive en helårsforretning... og det, skønt kulturministeren endnu slet ikke har givet bindende tilsagn om statsstøtte til denne kunstart!

Et forholdsvis nyt foretagende i branchen er Cirkus Benkenny, grundlagt 1973 af et par friske unge fyre. Den ene er så at sige født i arenaen: 27-årige Benny, der er søn af »Dovre-gubben«: direktør Berdino Olsen, ejer af Cirkus Arena. Benny var ikke mere end 4½ år, da han optrådte i manegen — og det har han gjort siden. Den an-

den er — også 27 år gammel — Ken Petersen, der er søn af møbelfabrikant Anker Petersen, men fra barnsben har været cirkusfan. Ken har startet sin egen møbelfabrik, men er i sin fritid gået aktivt ind i cirkuslivet. Især elsker han heste...

Cirkus Benkenny har fra efteråret givet forestillinger i en lang række af de moderne forretningscentre rundt om i landet — og dette »vintercirkus« har endnu en lang række kontrakter, hvis opfyldelse vil strække sig hen mod foråret. Men nu har de pludselig lejet Folketeatret i København her i dagene op til jul, hvor dette teater retteligen burde opføre sin juleklassiker »Nøddebo Præstegaard«. Den absolut første julecirkus-forestilling finder sted på onsdag den 12. december.

(Fortsættes side 70)

Man kan ikke kalde det »særkuss«, hvis der ikke er klovnere med, vel? Det er lykkedes julecirkus at engagere selveste Armand Miehe, der efter ni år med succes i udlandet vender tilbage til den hjemlige savsmuld

FOLKETEATRET

— Kommer du så med det juletræ? råber Benny til Ken henne fra cirkusvognene, der er kørt op foran Folketeatrets port på Nørrevold i København. Plakaterne fra teatrets store succes, »Hamlets«, ses endnu i udhængsskabene...

T.v.: Scenemester Ploug må lægge hoved til, mens Truxa og hans søde fru Gull prøver, om guillotine nu også virker, som den skal. Folketeatrets direktør, Preben Harris, tager situationen forholdsvis roligt

T.h.: Philip Schumann beroliger sin otteårige kaukasiske dværghest, »Guf«, der er lidt nervøs ved at skulle optræde på et teater. Det har den aldrig prøvet før

T.v.: I sin smukt julepyntede cirkusvogn snakker Hanne Reinsch med et par af sine højtbegavede hunde. Hanne er femte generation af en cirkuslægt — og datteren Susanne, der står ved siden af, må så være sjette ...

T.h.: I Folketeatrets kantine hygger de tre sig ... ja, tre! Fra venstre: Benny Bernardino, bugtalerduken »Gigi Lorreén«, som Ken (t.h.) lægger stemme til

Jeg elsker en anden!

JULENOVELLE AF JAN ULRICH

NOVELLE

Det skete et par dage før jul. Margit kom hjem fra stormagasinet en time senere, end hun plejede. Hun gik direkte ind til Torben, som sad i stuen og læste i en avis. Han så op, da hun trådte ind, og smilede til hende.

— Hej! sagde hun og blev straks alvorlig i blikket: — Torben! Jeg må tale med dig!

Hun virkede nervøs og oprevet, og han så op på hende med et forbavset blik.

— Ja!

Hun trak vejret dybt som for at samle mod.

— Hvorfor tror du, at jeg er begyndt at komme senere hjem om aftenen?

— Overarbejde! Juletravilhed!

Hun rystede på hovedet. — Nej, det er desværre ikke sådan. Jeg . . . har været sammen med en anden mand!

Han lod avisen falde og stirrede på sin kone med øjne, der tydeligt fortalte, at han ikke troede på, hvad hun sagde.

— Du hørte rigtigt, Torben!

Nu trak han øjenbrynene sammen og lod blikket glide forvirret hen over gulvtæppets mønstre.

Den barske virkelighed gik langsomt op for ham.

— Du vil altså skilles, lod hans stemme som fra en anden verden.

— Ja.

— Hvor længe har det stået på . . . med ham?

— Et par uger. Han er afdelingschef, hvor jeg arbejder.

— Og ungkarl?

— Nej, han er blevet skilt fra sin kone.

— Du vil altså holde jul sammen med ham?

— Ja, åh, Torben, jeg er ked af det. Det er forfærdelig synd for dig . . . nu bliver du alene . . . netop nu, da julen er her!

— Måske er det også synd for dig, svarede han uden at se på hende.

Der blev en pause, hvor stilheden føltes som et knogende pres på dem begge.

Så sagde han: — Hvor længe er det, vi har været gift? Ikke engang et år!

Han strammede sig op og så på hende med et fast blik: — Jeg vil ikke holde på dig. Ingen store scener fra min side. Jeg går ud fra, at du ved, hvad du gør. Du kan pakke dine ting og rejse, når du vil. Senere kan vi snakke om skilsmissten . . . efter jul!

Hun stod og stirrede på ham med tåreblændede øjne. Det var enestående, at han kunne tage det så roligt. Ude i gangen stod juletræet, og der lå pakker i skabene til familie og venner. Nu ådelagde hun det hele. Hun skammede sig. Men der var andre følelser, som havde magt over hende. Følelserne for Leif — afdelingschefen — han havde bedt hende om at holde jul sammen med sig, og hun havde sagt ja.

— Jeg føler mig så forvirret, Torben, mumlede hun. — Hvad er det, jeg har imod dig? Hvorfor svigter jeg dig? Er vi for unge til ægteskabet? Vi er jo kun først i tyverne. Det kan være, at vi ikke har raset ud endnu?

— Hold venligst mig uden for din filosofi, sagde han med en stemme fuld af bitterhed.

Han samlede avisen op fra gulvet og søgte at skjule sig bag den.

Margit stod endnu nogle sekunder og stirrede hjælpeløst frem for sig, så snurrede hun om på hælen og forsvandt ind i soveværelset, hvor hun straks fandt kufferten frem og fyldte den med tøj og ting.

Lidt efter var hun klar til at tage af sted. Hun kastede et blik på det upyntede juletræ i gangen, og det gav et lille stik i hende ved tanken om, at Torben og hun end ikke nåede at holde deres første jul sammen.

Der var ingen tvivl om, at Torben havde glædet sig til denne aften, de havde endda besluttet at fejre den alene.

Hun rystede på hovedet og hankede op i kufferten. Hun måtte tænke på noget andet, ellers endte det blot med, at hun blev hos ham af medlidenhed, og det kunne ingen af dem være tjent med.

— Farvel, Torben, sagde hun i døren ind til stuen.

— Farvell!

Han havde stadig gemt sit ansigt bag avisen. In-

gen yderligere kommentarer kom fra ham. Han var en mand, som forstod at beherske sig. Han affandt sig med sin skæbne.

Måske var det det, der var galt? Også på sin arbejdsplads — det lille kontorjob han havde — gled han bare ind i en fast og regelmæssig rytme — affandt sig med forholdene, var ganske uden ambitioner og initiativ til at komme videre frem. Sådan var Leif ikke. Han var en dynamisk person,

inspirerende at være sammen med, lynende intelligent, altid situationen voksen, man kedede sig ikke i hans selskab. Måske var det nogle af de egenskaber, hun efterlyste hos Torben. Hun havde været så forelsket i Torben i sin tid, men da de blev gift, var det, som om der sænkede sig noget gråt og overordentligt trist over deres hverdag. Hun kunne simpelt hen ikke holde de ensformige dage ud. Hun måtte bryde ud, og hun gjorde det nu, da chancen var der.

Kun et par dage før jul meddelte hun sin mand, at hun elskede en anden ...

ILLUSTRERET AF PAUL NIELSEN

Leif Torstensen var fyrré år, en høj, kraftig mand med mørkt tilbagestrøget hår, brune øjne, som næsten glødede, når han blev begejstret for en sag. Hans træk var skarpe, og der kunne undertiden udstråle noget ubehageligt hårdt og køligt beregnende fra ham.

Da Margit pludselig stod foran ham med en kuffert i den ene hånd, spærrede han sine øjne en tand mere op end sædvanligt.

— Hvad? Du? udbrod han, og for en gang skyld syntes han at komme en anelse ud af balance.

Hun smilede. — Ja, som du ser ... jeg er gået fra min mand ... nu i aften!

— Du handler hurtigt, må jeg sige. Kom indenfor!

Han tog hendes kuffert med en rask bevægelse og anbragte den i et skab i gangen.

Hans lejlighed var på fire værelser, smukt og kostbart møbleret, der var rigelig plads til hende.

Margit havde faktisk ventet en lidt varmere velkomst. Endnu havde han ikke taget hende ind til sig og kysset hende.

— Vil du have noget at drikke. Martini, tør eller sød? spurgte han og gik til barskabet.

— Sød, sagde hun og lod sig dumpe ned i en af hans bløde sofaer.

Han kom med glassene og anbragte sig foran hende.

Da han havde skænket op, så han undersøgende på hende.

— Er du sikker på, at du kan undvære ham?

Hun lo lidt. — Hvornår er et menneske sikker? Men du lader jo ikke til at være særlig glad for at se mig.

— Jojo, kæreste ... det passer jo glæmrende, i morgen er det søndag, vi kan hygge os hele dagen.

— Ja, og på mandag er det juleaften, sagde hun.

— Og det var den, du foreslog, vi skulle fejre sammen.

— Rigtigt ... nu skal du altså ikke lægge for meget i det *at fejre jul*. Sagen er den, at jeg aldrig holder jul. Min ekskone gjorde det og børnene naturligvis, men jeg har altid været modstander af julen. Hvad er den andet end en gang sentimentalt gejl. Næh, du, intet juletræ her, ingen gaver, ingen nisse-mænd, men en masse andet dejligt.

Han så på hende med skinnende øjne.

— Vi skal nok få det rart!

Han løftede sit glas, og hun gjorde det samme.

— Skål, du, og velkommen i mit selskab.

Hun modtog skålen — naturligvis, men glæden ville ikke rigtig blomstre i hende. Hun forstod, at hun ikke skulle være kommet så uventet, der var ligesom noget forkert i situationen. Tilsyneladende havde Leif Torstensen svært ved at slippe af. Da telefonen pludselig ringede, gav det et sæt i ham, og han fór over den, som om det var livet, det gjaldt.

Hun prøvede at få indblik i, hvad samtalen drejede sig om, men den ellers så taleglade Leif sagde ikke mange ord. Mest *ja* og *nej* og *nåh* og *derovre*.

Samtalen sluttede, og han lagde røret på og vendte sig om mod hende med et tilfreds smil. Det var åbenbart den samtale, der skulle til for at bringe ro over ham.

Han gned sig i hænderne og satte sig ved siden af hende. Først nu lagde han en arm om hende og kysede hende. Da han mærkede, at hun var uvillig til at gengælde hans kys, slap han hende og rynkede panden.

— Hvad er der i vejen? spurgte han. — Det er, som om du er bange?

— Måske var det rigtigere at få at vide, hvad der er i vejen med dig, sagde hun hurtigt, — hvem var det, der ringede?

— Næh, hør nu, vi er ikke blevet gift endnu. Han søgte at le.

Men den gamle stemning mellem dem var væk. I den korte tid, hun havde kendt ham, havde de været helt beruset af hinanden.

— Men jeg er gift, havde hun sagt, — så længe jeg er det, får du ikke lov at gå i seng med mig.

— Hvor længe skal jeg vente? havde han spurgt.

— Til jeg har fortalt Torben om, hvad der er sket, havde hun svaret.

(Fortsættes side 60)

— Julen kan jo ikke gøre for,
at vi to ikke kan sammen,
sagde han

Julestemning på Rådhuset i Slagelse: Med et par velvoksne kræmmerhuse hilser bagermester Gert Kruse sin kone velkommen til deres nyhvervede konditori – hun kommer kørende i deres Volvo fra hjemmet i Næstved

Fru Lise Kruse har taget job som juleekspedient i Rådhus-Konditoriet. Fra døren til bageriet overvåger hendes mand, at kunderne bliver behandlet ordentligt...

ARTIKEL

Jo, selvfølgelig kunne han afse tid til at tage mod guldpladen, der belønnede salget af 50.000 eksemplarer af hans største succes til dato: »Rillike rallike rold«. Og han var straks parat, da »Triola« nylig mente, det var en god idé at lade Gert indsyng Ib Schönbergs store succes »Kom, Pussy, Pussy...« Og han følger selvsagt salget af lp-succesen »Mig og min banjo« med stor interesse... Men ellers er det lige for tiden bageriet, der sluger det meste af Gert Kruses opmærksomhed.

Man har jo slået et stort brød op. Overtaget det kendte »Rådhus-Konditori« i Slagelse, hvor kunderne nu ikke bare kræver rugbrød og franskrød og sigtebrød for deres penge, men nu i stigende grad forlanger julekager, jødekager, brune kager, klejner, og hvad der ellers hører til den sig nærmende højtide.

Fortsættes side 62

AF JAN THRUUVANG . FOTOS: JOHN JØRGENSEN

Så, nu er den plade jødekager færdige. Gert Kruse har travlt i sin nye virksomhed – næsten alt for travlt til at tage ud og optræde...

30 NUMMER 50

Vi besøger Gert Kruse: Den syngende bager eller Den bagende sanger

Efter at han har overtaget Rådhus-Konditoriet i Slagelse skal der – særlig her i den travle juletid – ret fede kontrakter til at lokke Gert Kruse fra hans butik og hans hjem i »Dyssegårdsparken« i Næstved

I sit hjemmestudie er Gert Kruse omgivet af sine plakater, instrumenter, mikrofoner og forstærkere – og selvfølgelig er der også blevet plads til kong Neptuns dåbsattest

Et sæt skønne Gurka-sabler og knive havde Gert med hjem fra Indien. Tæppet er også der-ovrefra. Fru Lise sidder og strikker til den lille, der ventes ...

Gert er dygtig til at småfilme – og selvfølgelig vil han forevige situationen, da hans kone hænger juledekorationen op ved døren til deres hus i Dyssegaards-parken i Næstved

»Rosetta« – familiens fjerbende kæledægge, der er opkaldt efter fru Duerlund i Jørgen Rygs fantastiske monolog – skønner ikke rigtig på de gode TV-muligheder, man har i Næstved – med både tysk, svensk og dansk fjernsyn. I sofaen t.h. sidder fru Lise og Gerts mor, fru Eise Kruse. På TV-apparatet står et hvalros-hoved, hjemført af Gert fra det grønlandske

Pigen fra Tømmersøen

AF ANN ANDERSON

ILLUSTRERET AF KONRADSEN

Romanen, som foregår i Canada og handler om tømmerkongens datter, den unge Kim Burke

ROMAN

Udmærket, tænkte Kim mere end én gang i de følgende dage, spil bare fornærmet. Lad mig bare vente, så længe det passer dig. Jeg er da ligeglad.

Men hun var aldeles ikke ligeglad, og det mærkedes tydeligt på hende.

Du er jo helt ude af flippen, sagde husbestyrerinden Mary om torsdagen, da der stadig ikke var noget livstegn fra Laurie. — Tag det dog roligt! Det er, som jeg har sagt. Han ønsker at gøre det begrundeligt for dig én gang for alle, at han ikke længere vil rende efter dig.

— Det er temmelig indlysende, ikke? bed Kim hende af og fortrød straks sin irritation. Men denne venten gik hende på nerverne. Det var, som om Laurie havde tændt en glød i hende den aften i hytten, og lige siden havde hendes blod banket uroligt.

— Du er alt for støtt, det er fejlen, blev Mary hårdnakket ved. — Hvorfor tager du ikke og ringer til ham?

— Jeg har ringet, og vi har aftalt en fisketur i weekenden. Han har selvfølgelig travlt hele ugen. Det er da så rimeligt, ikke? Han er jo først lige kommet hjem.

— Ja, det er det da, kæreste, sagde Mary, men i en så overbærende tone, at Kim valgte at gå sin vej fremfor at udsætte sig for flere sympatitilkendegivelser og moderlige råd.

Hun gik derhen, hvor hun altid gik, når hun trængte til trøst: ned til stalden for at tale med Star.

— Han gør det mod vilje, forklarede hun hesten, mens hun børstede dens kastaniebrune manke. — Han vil sætte mig på plads. Det er bare maskulin forfængelighed.

Star drejede hovedet og lagde munden ind mod hendes skulder.

— Men bare rolig. Han skal få det betalt i weekenden. — Hun tav, da

hun kom til at se på Stars øre. Var betændelsen kommet igen? Havde de alligevel ikke fået bugt med den? Så måtte hun have noget mere salve.

Senere på eftermiddagen kørte hun til byen — og det var på parkeringspladsen foran apoteket, at hun så chevroletten. Hun bandede sig vej frem mellem to traktorer, da hun opdagede den. Jo, der var ingen tvivl. Den kofanger ville hun kunne kende hvor som helst.

Så måtte Neil Ruiner være inde på apoteket, og hvis hun gik derind, ville hun møde ham.

Men hun ønskede ikke at møde ham. Fra det øjeblik, hun havde hørt om Lauries hjemkomst, havde hun forsøgt at lukke ham ude af sine tanker; indtil nu var det lykkedes hende.

Men i dette øjeblik blev hun grebet af en voldsom nysgerrighed. Og var det i grunden ikke lige så dumt at flygte fra ham, som det havde været at jage efter ham? Den måde, hun havde stukket ham den invitation ud på, akkurat som en forelsket skolepige! Hun var flov ved at tænke på det. Nej, det var alligevel bedre at holde sig helt væk fra ham.

Faktisk havde den blotte tanke om at stå over for ham igen i det lille, træge apotek en sådan virkning på hende, at hun trak sig tilbage i hast, da døren til apoteket i samme øjeblik blev åbnet. Under foregivende af at ordne remmen på sin sandal blev hun stående på lur bag traktoren og så først op, da motoren i chevroletten blev startet.

Der havde hun været heldig. To sekunder mere, og hun ville være stødt lige ind i ham, når han gik ud. Alligevel kunne hun ikke dy sig for at kaste et blik tilbage, da chevroletten kørte ud fra pladsen — og det var i det øjeblik, hendes hjerte slog en saltomortale.

Marulen bag rattet var ikke englænderen. Det var en firskæret mand med rødgalst hår og skæv næse.

Kim blev aldeles puf. Det var jo fyren, der havde amuset rundt uden for bytten den aften efter festen — ham med bøssen. Men kunne det virkelig være rigtigt? Hvad kørte han rundt i Neil Ruiners bil for? tænkte hun, da hun løb hen til indgangen i håb om at få endnu et glimt af vognen.

Men med en hvinen af bremserne var chevroletten allerede drejet om hjørnet til sidegaden og var langt væk.

Hun stod stille og stirrede efter den. Jeg må have taget fejl. På den anden side: det ildrøde hår og den besynderlige braknase.

Hvis du skulle løbe på en af dem en dag, vil Dough gerne vide det, havde Laurie sagt til hende i telefonen dagen efter begivenheden. Politiet er meget interesseret.

— Så du har meldt det til politiet? havde hun sagt. — Var det virkelig nødvendigt? Bare et par vagabonder, der tilfældigvis kom over klipperne, da vandet var lavt nok.

— Med reb og bøsser? havde Laurie afbrudt hende. — I bedste tilfælde var de krybskytter ude efter din fars dyr, i værste tilfælde var de på udkig efter større bytte — og hvem ved, om der ikke er flere af dem? Under alle omstændigheder kan de blive tiltalt af politiet.

— For hvad?

— For at have tændt bål i skoven sidste nat — Albert fandt resterne af det i morges i en rydning. Asken var varm endnu. Jeg kan lige forestille mig, hvad din far siger til det. I hvert fald bør man ikke tage nogen chance. Når knægtene kunne finde vej i skoven den nat, kan de også have fundet vej den nat. Hunter blev stjålet.

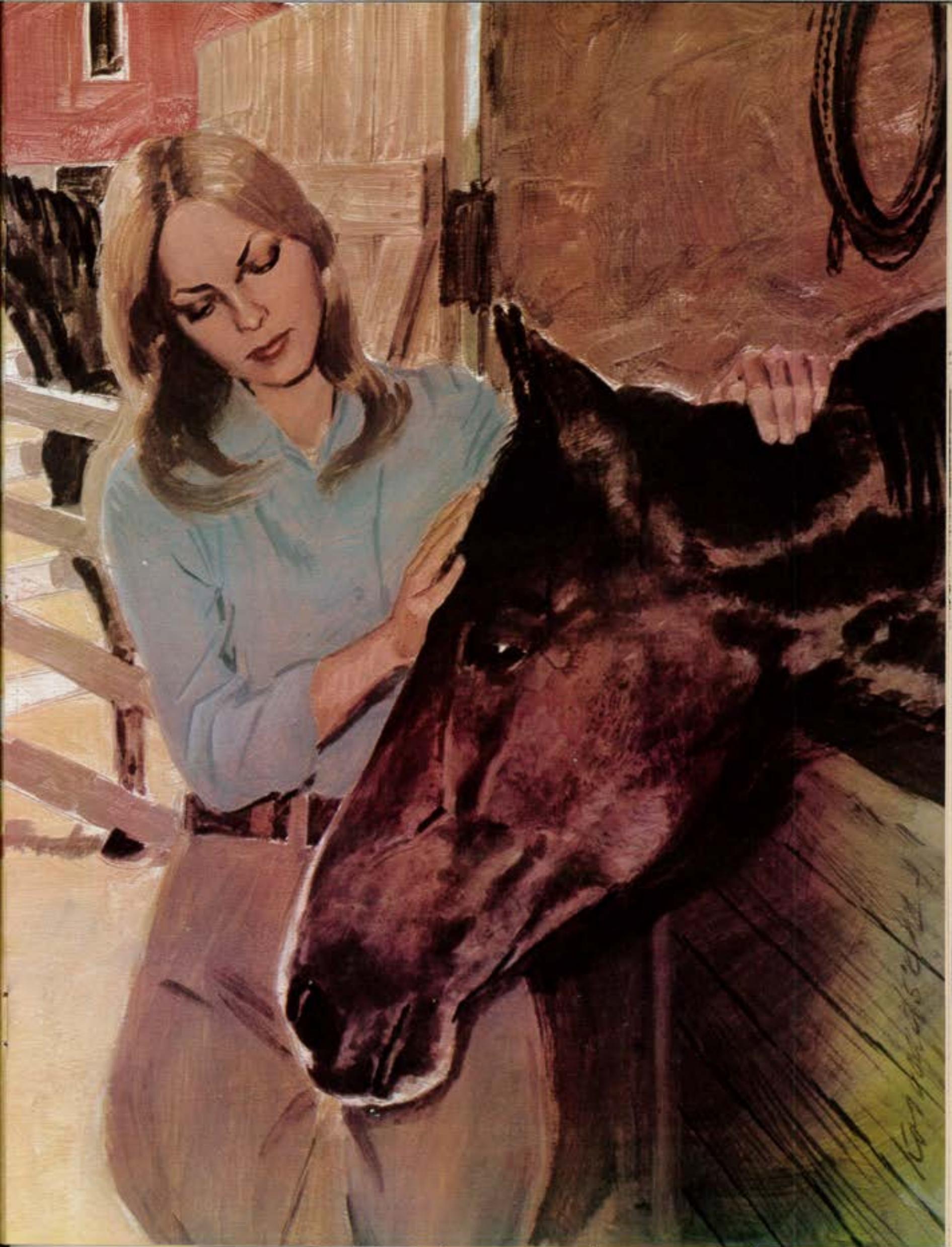
— Mener politiet det?

— De mener ikke noget endnu, havde Laurie sagt, — men de vil gerne

(Fortsættes side 46)

Kim gik derhen, hvor hun altid gik, når hun trængte til trøst: ned til stalden for at tale med Star

Giver Laurie hende den kolde skulder? Hendes barndomsven er lige vendt hjem til Canada efter at have opholdt sig i Europa et år. Før han rejste, var han og datteren på nabogården, Kim, halvvejs forlovede, men nu ved hun ikke, hvor hun har ham. Og hun har heller ikke set mere til den fremmede englænder, den flotte Neil, som i dagene kort før Lauries hjemkomst fik hendes hjerte til at banke heftigt...

Køkken-konkurrence...3

VIND ET AF DE TRE SKØNNE KØKKENER TIL VÆRDI 60.000 KR.

El-komfuret Regina 60 og det store køle-fryseskab, fotograferet hen over den dobbelte stålvaske. Komfuret er et af Husqvarnas gennemprøvede kvalitetsprodukter. Det har sokkel, der kan indstilles til 85 eller 90 cm bordhøjde. Der er fire kogeplader, to beregnet til kogning og to til stegning, og en af hver er ekstra hurtige. Komfuret har tværvendte ovne – den øverste er en grillovn med hurtigstart – og varmeskab. Køle-fryseskabet Regal KF 350 rummer i køleafdelingen 182 liter og i fryseafdelingen 165 liter, altså et overordentligt rummeligt skab. Hylderne er indrettede til forskellige slags emballager og flasker. Der er separate døre til hver afdeling og helautomatisk afrimning i køleafdelingen.

Opvaskemaskinen Midi H er ikke så lidt af en sensation. Husqvarna var først i Europa med denne maskine, som er fremstillet af et helt nyt materiale, der hedder noget så mærkværdigt som »strukturetskummet polypropylen«. Det er et plastmateriale med flere fremragende egenskaber. Det angribes eller tæres ikke af noget opvaskemiddel, det er absolut brudsikert, og det er stærkt lydæmpende. Midi H, der rummer opvask til seks personer, kan installeres i et hvilket som helst køkkenskab af almindelig 60 cm's bredde, og uden at skabsvæggene behøver at rives ned – man tager bare lågen af! Opvaskeprogrammet omfatter normal opvask, fin opvask og hurtig opvask, og Midi H klarer normalprogrammet på 22 minutter + opvarmning.

Dette farveglade køkken kaldes »Det Gambia-gule«, og det er konkurrencens 3. gevinst. Det er et praktisk, kompakt køkken, velegnet for en mindre lejlighed eller for et sommer- eller fritidshus. Foruden Star-elementerne består køkkenet af følgende Husqvarna-produkter: 1 el-komfur Regina 60, 1 Standard-embætte 60, 1 køle-fryseskab Regal KF 350 med overskab til fuld højde samt den store nyhed, opvaskemaskinen Midi H. Elementerne kan også fås i »Kenya-brunt«, og hele det komplette køkken, som det er vist på billedet, har en værdi af 10.000 kr.

GEVINSTERNE

er tre komplette elementkøkkener, som leveres af STARELEMENT A/S, Herstedvang 11, Albertslund, og HUSQVARNA A/S, Nikolaj Plads 23, København K. De tre køkkener, der kaldes »Diplomat«, »Almue« og »Det Gambia-gule Køkken«, har en værdi af henholdsvis 30.000, 20.000 og 10.000 kr. Hvad hvert enkelt køkken omfatter af skabelementer og udstyr fremgår af de beskrivelser i tekst og billeder, som gives af køkkenerne under konkurrencen. Det bemærkes, at af de tre nævnte beløb regnes henholdsvis 2000, 1500 og 1000 kr. som installationsomkostninger. Vinderne er dog fuldkommen frit stillede. Man kan vælge færre elementer og en mindre del af det udstyr, vi viser i forbindelse med de tre køkkener, og få resten af gevinstbeløbet udbetalt kontant. Eller man kan få hele gevinstværdien udbetalt – altså henholdsvis 30.000, 20.000 eller 10.000 kr. – kontant. Og hvad man end vælger, er gevinsten skattefri. Endelig er der som ekstragevinster 25 HUSQVARNA-brødristerere af en helautomatisk model til værdi 155 kr. pr. stk.

Denne uges opgave:

HVEM HAR VI HER BAG SKÆGGET?

Han er kommet helt på toppen i dansk forlystelsesliv – men han har jo osse sit telt på Bakken! Det vil sige, kun om sommeren. Nu i vinter har han fartet land og rige rundt med et »twomenshow« sammen med Poul Bundgaard. Men kig nu rigtigt på billedet – så går der nok en præs op for Dem!

meget velforarbejdede sprællede børn og voksne. De 20 cm akker af hånddekoreret træ østrig og fås i førende størrelse samt legetøjs- og babyudstyr til ca. 18 kr. pr. stk.

1/2 frugter og krydderier. Skum til ca. 2,25 kr. pr. stk. og i glas 1 kr. De kan bruges til krydderier. Fås bl. a. hos »Winterteam« Butikken i Odense
Ordrup

for piger og drenge: håndstrikkede varer fra Tyrkiet i mange forsamlinger til 40 kr. Nærumvængets Bolighus i Panduro Hobby i København
»Prikken« i Århus

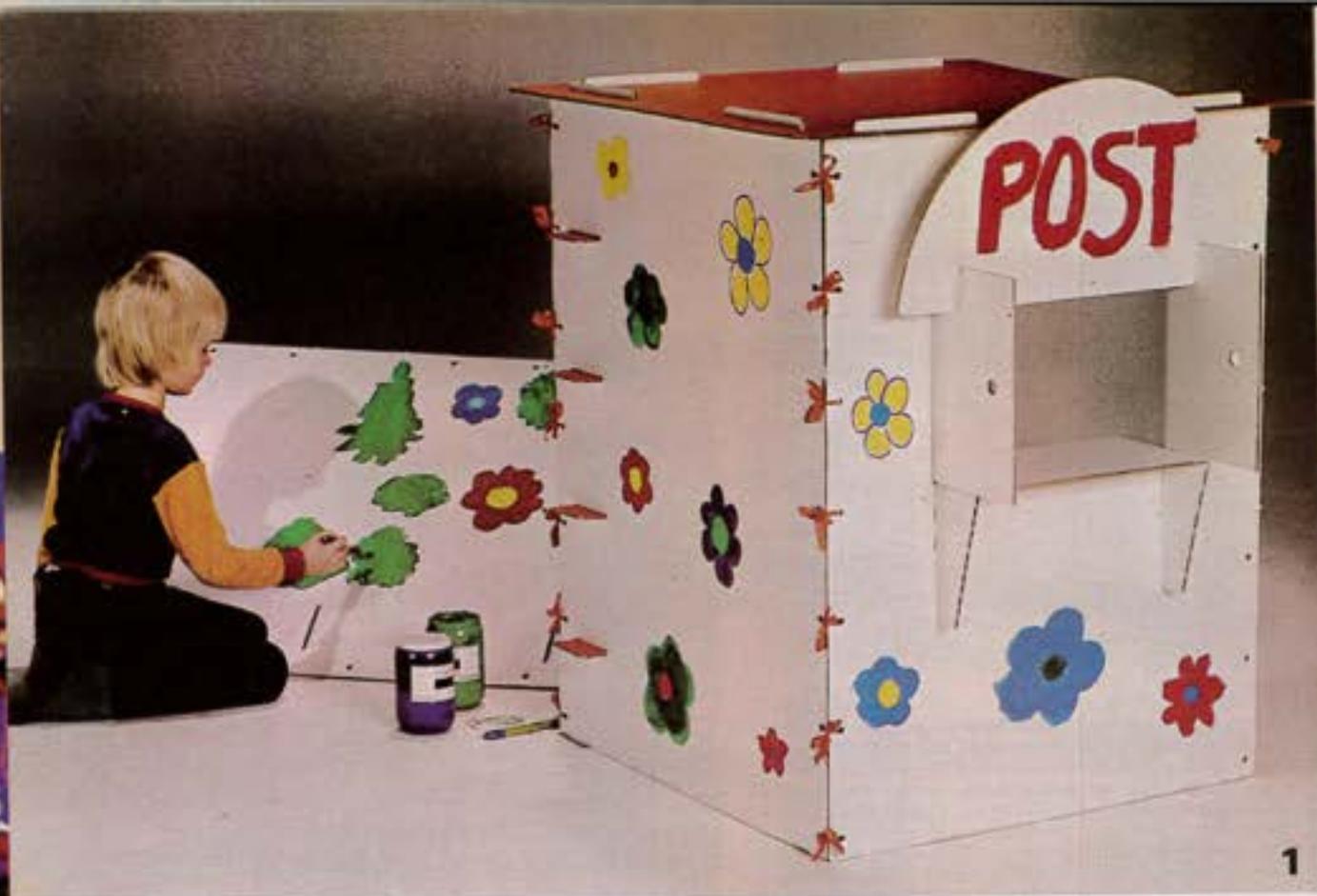
Fortsættes side 45

AF GERTRUD VEDØE
Foto: MOGENS LANGE

NUMMER 50 37

Ekstra-
gevinster: 25
helautomatiske
HUSQVARNA-
brødristerere

1

2

6

7

1

GAVE-TIPS

...d skal vi give familie og venner i ...
 ...år? Det kan være svært at finde
 ...get. Til dem, der endnu ikke har
 ...ttet sig, har vi her nogle forslag
 ...ikke, festlige og praktiske gaver
 ... i mange prisklasser

Illustration
 Gertrud Vedde
 Lav noget af Ping-Pong bolde

3

4

5

13

14

16

15

11

1. Et solidt legehhus til de små. Det består af 3 sider à 85 X 100 cm og et orange tag samt 3 hylder. Materialet er kraftigt, udekoreret karton med udstansede huller, delene bindes nemt sammen med en medfølgende plastsnøre. Man kan evt. lade en bønne maling og en pensel følge med gaven, så kan modtageren selv dekorere sit hus efter lyst og evne. Legehuset fås hos Ikea i Ballerup, telf. (01) 97 82 11. Prisen er ca. 38 kr.

2. Et romantisk hjertesmykke af forselvet kobber. Kæden er her lagt to gange om halsen og kan altså blive dobbelt så lang. Prisen er ca. 60 kr. hos Magasin i Århus, København, Lyngby og Odense samt hos Unika i Helsingør og hos Smykkesmeden i København. Hjertet fremstilles også i sterlingsølv til ca. 200 kr.

3. Grydelappen kan sendes i et brev, den koster ca. 7,35 kr. og fås i flere farvesammensætninger hos Arva i Odense og i »Gavehuset« i Silkeborg. De grønne porcelænsæbler til salt og peber koster ca. 14,75 kr. pr. par. Set hos Panduro Hobby i København og i »Gavehuset« i Silkeborg

4. En velduftende luksusgave til hende. Den franske modeskaber Courreges har nu også frembragt en ny og meget raffineret parfume »Empreintes«, den fås i førende stormagasiner og parfumerier til henholdsvis 125 kr., 185 kr. og 250 kr.

5. En hjertelig julehilsen med store hjerteformede lys, der kan brænde meget længe. En æske med 4 stk. koster ca. 24 kr. Fås også grønne eller brune. Set i gaveforretninger

6. Sjove og meget velforarbejdede sprællemænd til både børn og voksne. De 20 cm høje »Fræksak« af hånddekoreret træ kommer fra Østrig og fås i førende stormagasiner samt legetøjs- og babyudstørsforretninger til ca. 18 kr. pr. stk.

7. Med duft af frugter og krydderier. Skumbade i breve til ca. 2,25 kr. pr. stk. og i glas til 16,50 og 21 kr. De kan bruges til krydderier bagefter. Fås bl. a. hos »Interteam« i Ebeltoft, i »Butikkene« i Odense og hos Just i Ordrup

8. Til de store piger og drenge: håndstrikkede sokker og varer fra Tyrkiet i mange forskellige farvesammensætninger til 40 kr. pr. par. Set i Nærumvængets Bolighus i Nærum, hos Panduro Hobby i København og hos »Prikken« i Århus

Fortsættes side 45

Af GERTRUD VEDØE
Foto: MOGENS LANGE

Orange er en dejlig farve. Modellen her er tredelt (bluse, nederdel og vest). Vi fandt den hos Magasin i København, hvor prisen er 895 kr. Modellen er en Carolotte, og den eneste af de viste i denne serie, som er i ren ny uld

Elegant grøn todelt kjoledragt fra Dehå i tricot foulard til ca. 268,- kr.
Den lange courtelle-nederdel fra Racell til 178,- kr. er matchet med en hvid tricot-crepebluse fra Dehå med lange ærmer og bindesløjfe til 128,- kr., og grøn slå-om-bluse i chammi dicel fra Skovbon til ca. 138,- kr.

Ovenstående priser er vejledende udsalgspriser. Yderligere oplysninger fås hos fabrikanteme:
Hesselhøj Design telefon (09) 11 12 53
Dehå, Moderingen telefon (01) 12 21 61
Sams Model telefon (07) 34 13 11, (01) 11 14 22
Racell telefon (08) 13 34 11, (01) 15 33 44
Tage Vanggaard telefon (06) 16 44 22, (01) 11 14 60
Skovbon Fashion telefon (06) 26 08 22

Todelt sæt fra Racell med jakke i klante courtelle, med hvid besætning, og ensfarvet courtelle-nederdel. Fås kun som sæt, pris ca. 348,-

Den hvide skjorteblusekjole i lirelle fra T. Vanggaards Pitava-afdeling koster ca. 158,-

Populært juletøj til populære julepriser

En af årsagerne til den store popularitet, stoffer fremstillet af kunstfibre nyder hos forbrugerne, er blandt andet, at de er praktiske, nemme at behandle, at de kan vaskes i det uendelige, endog i vaskemaskine og tørrer hurtigt. Og tøj og stoffer i disse materialer kan sælges til realistiske priser.

I starten tænkte producenterne først og fremmest på at opnå et så slidstærkt produkt som overhovedet muligt.

Senere har man forstået at udvikle syntetfibreens egenskaber, således at i dag er slidstyrke og komfort forenet og står nu som noget af det bedste materiale, der bruges til moderne beklædning, til hverdag og fint, til både voksne og børn.

På disse sider præsenterer vi udelukkende tøj, fremstillet af kunstfibre fra det engelske firma Courtaulds, som i dag er den største tekstilkoncern i Europa, og som her i Danmark især er kendt for stoffer som tricel, lirelle, vincel og courtelle.

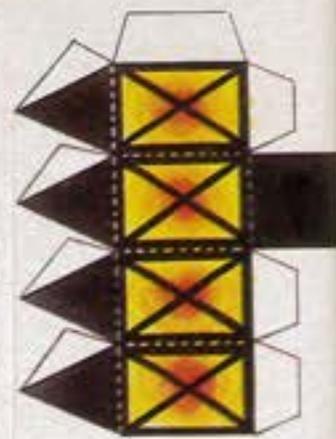
Modelerne kan fås over hele landet - vil De vide hvor - så benyt venligst telefonnumrene her på siden.

Sød ensfarvet grøn kjole med korte ærmer i kavalkade fra Søm til ca. 178,-. Slå-om-kjolen med lange ærmer i mønstret courtelle single jersey er fra Hesselhøj, og prisen er ca. 158,-.

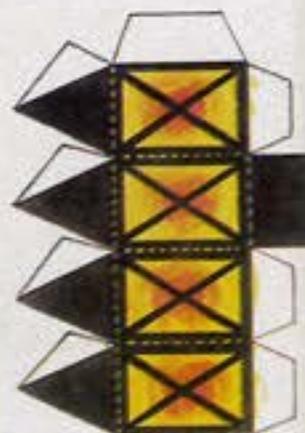
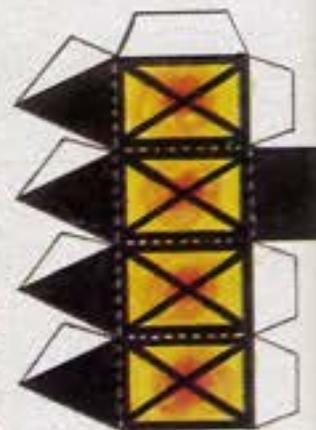
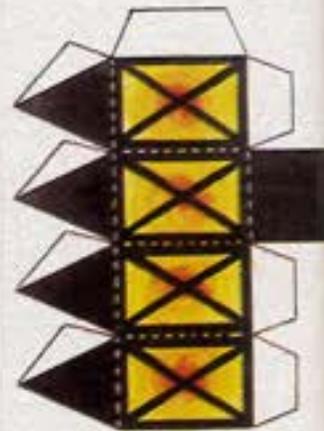

Den ensfarvede grønne kjole med korte ærmer i kavalkade fra Hesselhøj koster ca. 148,- kr. og den sorte jerseybluse med blomster samme sted fra, ca. 108 kr.

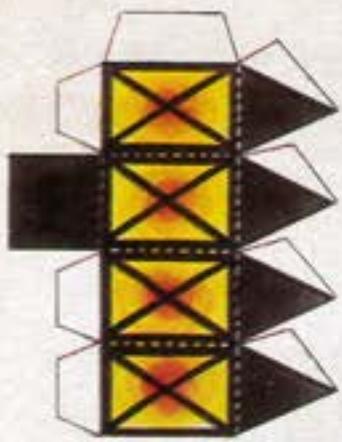
Mønstret kavalkade-kjole med korte ærmer fra Hesselhøj til ca. 218,- med matchende grøn bomuldsbluse fra Hesselhøj til ca. 108,-. Den hvide tricel-crepebluse fra Dehå med lange ærmer og bindesløjfe koster ca. 128,-, og de lange vide grønne bukser i lirelle fra Tage Vanggårds Right-On-afdeling koster ca. 138,-.

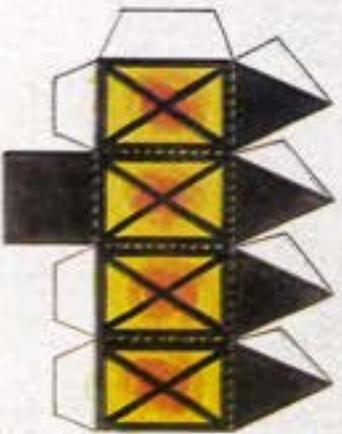
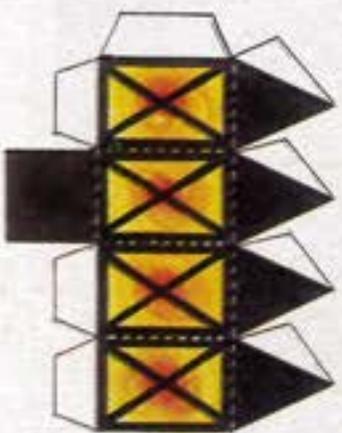
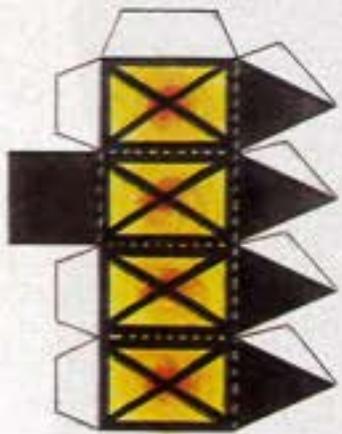
FYRTØJET
Ark 6

Bagvæg og sidestykker til
kælderrum. Fire lygter
Se anvisningen side 43

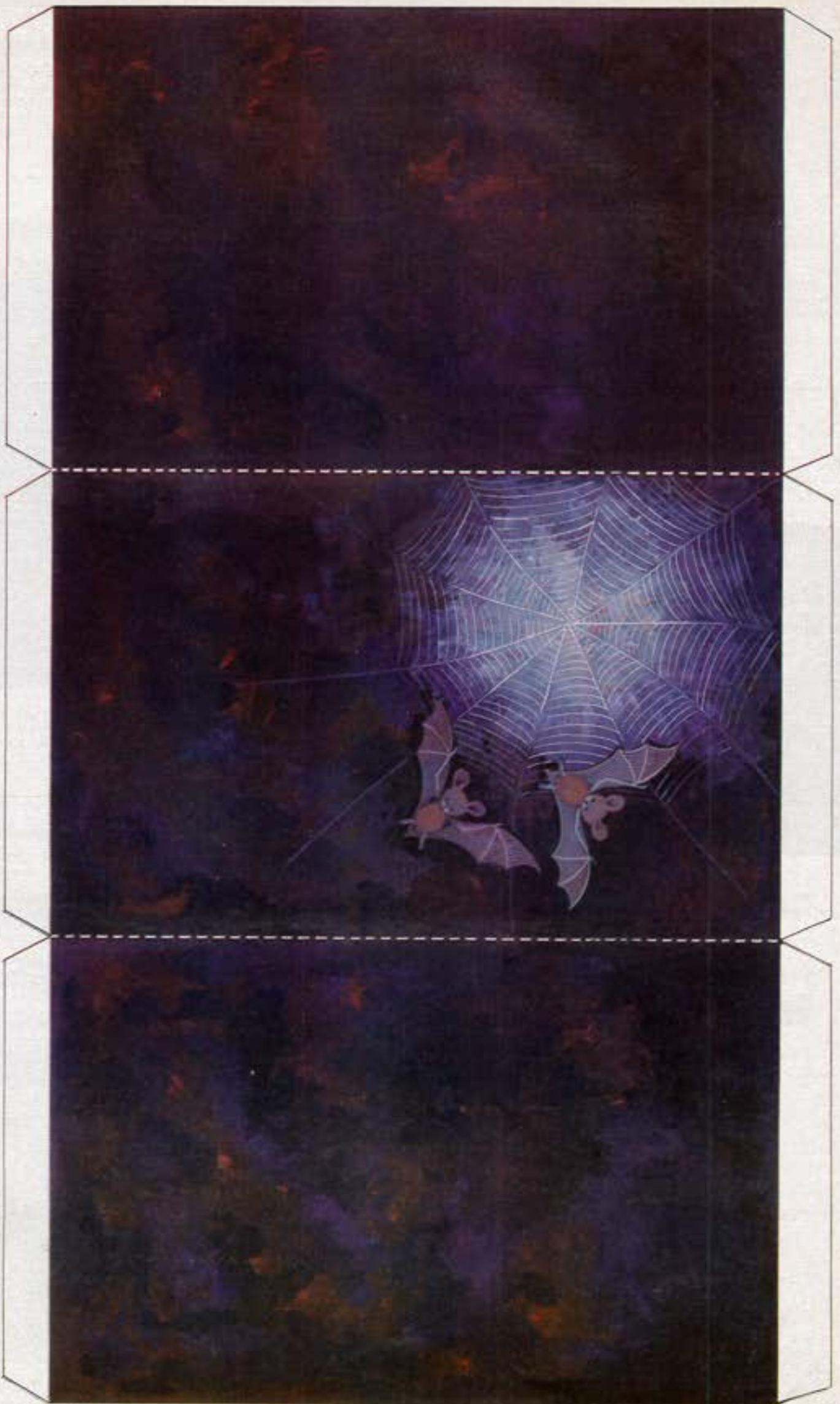

FYRTØJET
Ark 7

Bagvæg og sidestykker til
kælderrum. Fire lygter

Se anvisningen side 43

En til hver hånd

Kuglepen og pencil. Suverønt udført
i mat stål. Slank, kølig og effektiv.

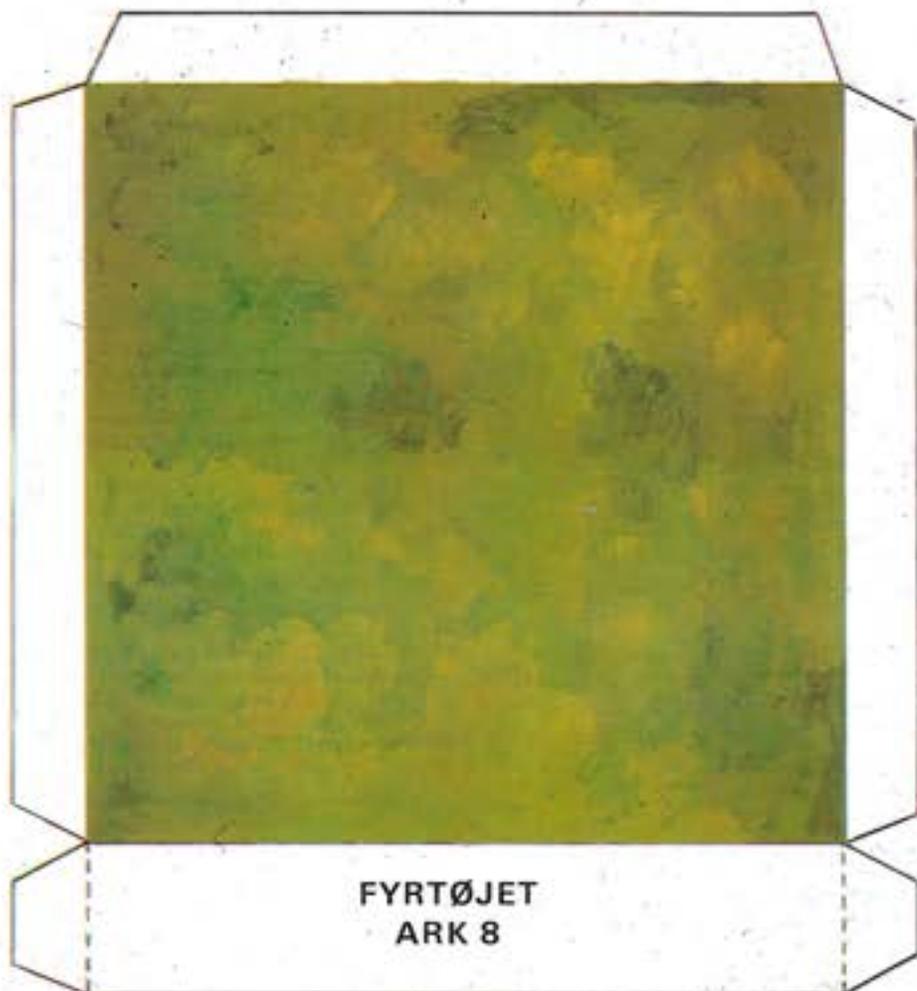
Et sæt, der ganske præcist siger noget
om den verdensberømte Parker kvalitet.
Ta' Dem tid til at se på en Parker.

 PARKER
International Classic Flighter

Vejl. pris: kr. 72,- pr. stk.

Så kan der bygges to »hundehuse«

I de to foregående numre har vi bragt fem klippearke med materiale til et nyt tableau i vor eventyrserie. Motivet er denne gang hentet i H. C. Andersens »Fyrtøjet«, og her i bladet er der så en ny portion »byggemateriale«, der gør det muligt at lave rummene til »sølv- og kobberhundene« færdige. Karen Kjærsgaard, der har tegnet tableauet, fortæller videre om fremgangsmåden:

FYRTØJET
ARK 8

Topstykker til
de to kælderrum

Nu skal vi lave de to kælderrum.

Klip det ene trefløjede, violette stykke ud og bøj om de punkterede linier. Klip den ene violette firkant ud og bøj flapperne op — dette er gulvfladen. Det trefløjede vægstykke limes til flapperne, så de violette sideflader og gulvfladerne mødes. Flagermus og spindelvæv er naturligvis opad mod loftet. Nu klipper I den ene grønne firkant ud og bøjer flapperne ned.

Kan I klippe et papstykke ud, 10 x 10 cm i firkant, og lime det til undersiden af den grønne flade, gør det loftet stivere. Der bøjes langs de punkterede linier på den brede flap, og derefter limes den brede flap til sideflapperne. Nu har I ligesom et lille låg, der er grønt på oversiden. Dette låg limer I oven på kælderrummet, så den brede, hvide kant vender frem og altså sidder over rummets åbning. Det er en god idé at afstive bagvæggen med et papstykke limet fast på væggenes yderside. Papstykket skal være lige så højt som væggen.

Det andet kælderrum klippes ud og limes sammen på samme måde. De to kælderrum limes til æskens ydersider — et på hver side — så forkanter og underkanter følges ad. De to sidestykker med ræv og harer (kommer i næste nummer) limes til æsken og kælderrummet — ræven til venstre og harerne til højre. Græsunderkant på sidestykkerne skal følge siderummene bageste græskant, og sidestykkets lodrette ende flade skal følge æskens bagkant. Også her skal I lime papstykker til sidestykkernes bagside for at gøre dem stivere.

Nu klipper I de to bakkestykker ud. Bøjer flapperne bagud — bøj også om den lille punkterede linie i nederste flap. Og lim de to flapper på hvert bakkestykke sammen i hjørnet. Nu skal I lime bakkestykkerne til de små kælderrums yderside. Bakken med fuglene skal til venstre og bakken med egernet til højre, således at den lodrette kant på hvert bakkestykke følger hvert rums ydersideforkant. Herved kommer rummet til at virke som et hul ind i bakken. Bakkestykkerne kan I stive af med to tændstikæsker — limet til bakkernes bagsider og de underste bagudbøjede flapper.

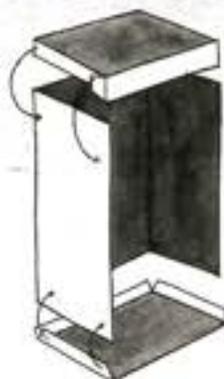
Så skal I i gang med de otte lygter. Bøj om de punkterede linier — lim sammen i lygtens side — derefter lygtens top og til sidst lygtens bund. Sy en tråd i hver lygte og lim lygterne til rummernes loftsforkant. Brug tape til at gøre tråden fast med. Der skal to lygter i hvert af de små rum og fire i det store.

De to små græsstykker, som I har gemt fra klippearket i nr. 48, limes på kobber- og sølvrummernes brede, hvide overkant og lidt ind over træets græs, således at alle underkanter følges ad.

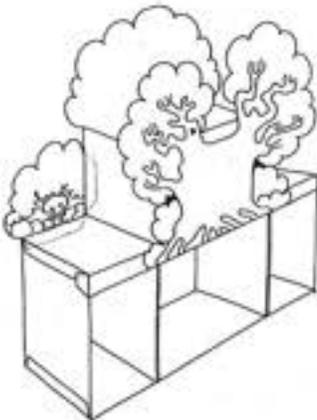
Lygterne limes sammen

Sådan skal den færdige tableauscene se ud.

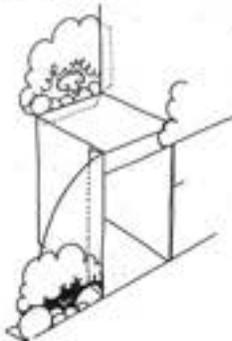

Loft og gulv sættes på »kobber- og sølvrummenes«

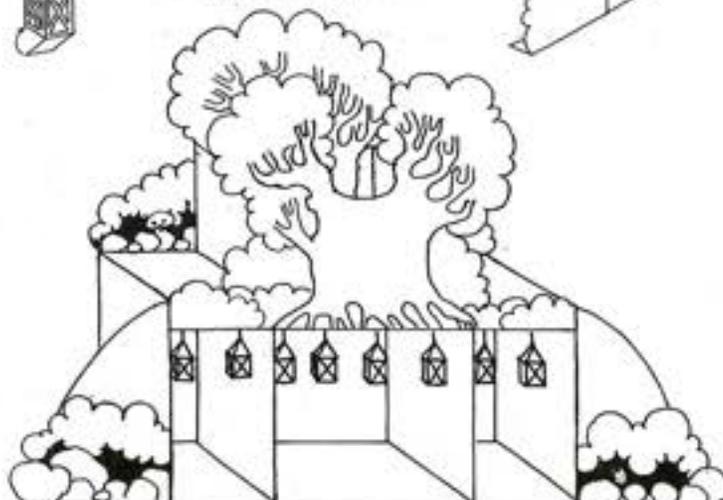
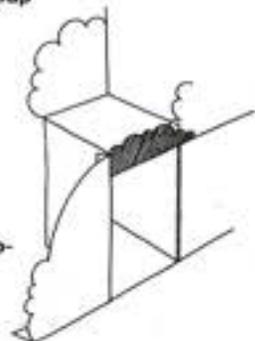
»Kobber- og sølvrum« limes til æsken. Buskstykkerne med ræv og harer limes til æsken og de små kælderrum

Buskstykker med ræv og bakkestykke med fugl limes til »kobberrummets«

Det lille græsstykke limes på »kobberrummets« brede, hvide loftspap

Ny farveglad Melitta til de kaffeglade

Ingen kan drikke kaffe som danskerne - og ingen kan lave kaffemaskiner som Melitta. Melitta kaffemaskiner er ekstra hurtige. Nemme at betjene og usædvanligt driftssikre.

Det er derfor, der sælges så mange af dem.

Nu er vi her med nye farveglade modeller - helt i kvalitetsmæssig særklasse:

Priser fra omkring 200 kr.

MA 110

God Melitta-model til en særlig fordelagtig pris. Festlig orange farve, automatisk varmholdeplade, indstilleligt overløbsrør, så også større kander kan anvendes. 6-8 kopper god kaffe på ca. 7 min.

NYHED MA 130

Ny elegant model, der vil live op i køkkenet og som virkelig kan præstere noget: 8-10 kopper god kaffe på ca. 6 min. Indstilleligt overløbsrør og varmholdeplade. Fås i farverne: Orange, grøn eller hvid.

NYHED MA 160

Her er den helt store Melitta-model - en pragtfuld hjælper i køkkenet. Laver 10-12 kopper god kaffe på ca. 8 min. - lige så tit man vil. Automatisk varmholdeplade, der holder kaffen varm uden at give afsmag af »varmekaffe«. Afbryder med kontrol-lampe, indstilleligt overløbsrør. Tydelig kopskala på vandbeholderen. Fås i farverne: Orange og hvid.

(Fra side 37)

9. Billige punge af rigtigt læder. De fås i to størrelser med enten 4 eller hele 8 rum. Den mindste med 4 rum koster ca. 6,50 kr., med 8 rum koster den ca. 13,10 kr. En stor pung med 4 rum fås for ca. 15,75 kr. og ca. 31,50 kr. med 8 rum.

Set hos Nikki-kunst i Frederikshavn, hos Panduro Hobby i København og hos »Hans og Grethe« i Struer

10. I forretninger, der handler med orientalske ting, er det nemt at finde dekorative og tit rørende billige brugsting. Disse »kinesiserer« er alle fra China- & Japan-Huset i København, telf. (01) Minerva 5121, men lignende ting fås andre steder. Armbåndene forrest er af håndskåret ben til 2,95 og 5,85 kr. Også det lille saltsæt til 5,50 kr. og teskeerne til 2,65 kr. er af dette materiale. Den forgyldte tedåse til venstre koster 15 kr. Rosentrasskrinet til højre fås for 22,50 kr. De små porcelænsvaser i midten koster 8,85 og 14,85 kr. Askebægeret lige bagved fås for 9,50 kr. I midten til højre er sort røgelseskar til 13,85 kr. og en æske røgelse til 4 kr. Lige foran ses tre små trædukker til i alt 3,50 kr. Bagest serveringsbækk af lak med indlagt sølv, den koster 23,50 kr.

11. Nu fås Piet Heins superellipse også som husketavle; den er udført i fajance med en solid magnet, der holder på huskelapperne. Husketavlen er fremstillet på Den Kongelige Porcelænsfabrik og kan fås hos førende isenkræmmere og i stormagasiner til ca. 38 kr., inkl. en smuk og solid gaveæske

12. Til sjov beskæftigelse i juleferien. Giv en håndbog evt. med tilhørende materialer. Denne håndbog viser og beskriver, hvordan man selv kan lave en hel masse sjove figurer af ping-pongbolde og piberensere. Bogen er lige udkommet på Borgens Forlag og vil koste omkring 18 kr. hos boghandlere og i hobbyforretninger

13. Personligt og brugbart til hende og ham. Forrest små pilleæsker af guldmetal og emaljedekoration, de leveres i en pinkfarvet filtpose, som ses på billedet. Prisen er 45 kr. I midten elegante manchetknapper fra Nina Ricci i Paris. De fås i mange forskellige design og koster fra 85 til 145 kr., inkl. et lækkert ruskindsetui. Bagest store tændstikæsker af træ med reproduktioner af berømte malerier. De koster 38 kr. pr. stk. Set hos Parfumeurs Francais i København, telf. (01) Palæ 6050

14. Billige og nyttige gaver, måske fra børnene til de voksne. Æsken med to forskellige farver renseservietter ser sød ud på toiletbordet. Den fås i stormagasiner og parfumerier til ca. 3,35 kr. Den aflange serviettaske fås med en praktisk lille holder til at lime op på væggen i badeværelse eller køkken, den koster i alt ca. 5 kr. Æsken uden holder koster ca. 3,35 kr. Fås hos købmænd, i stormagasiner og i varehuse

15. Dyr, men dejlig bridge-pung af antiloperuskind til ca. 75 kr. i førende lædervareforretninger og stormagasiner. Pungen, fra »Bon Goûte«, kan også hænges i bæltet og fungere som minitaske til make up eller cigaretter

16. Flere ringe på én finger er stadig moderne, her en ægte jadering, omgivet af to tynde snoede sterling-sølvringe til kun 5 kr. pr. stk. Jaderingen koster ca. 45 kr. Fås hos Smykkesmeden i København, telf. (01) 26 16 41, hos Unika i Helsingør, tlf. (03) 21 77 94, og hos Magasin i Århus, København, Lyngby og Odense. Mary Quant-neglelakken »Evil Emerald« koster 14 kr.

Black & Decker topper ønskelisten

Det bli'r hans bedste julegave i år. Og til næste år kan du gi' ham masser af nyttigt tilbehør, så han kan save, slibe, pudse, polere, klippe hæk o.s.v. Vælg en boremaskine med 1 hastighed fra kr. 185,-, med 2 hastigheder fra kr. 255,-, med 4 hastigheder fra kr. 490,- eller med slagbor fra kr. 390,-. Men sørg for at det bli'r en Black & Decker. Den holder til det hele, så vi kan gi' et helt års totalgaranti, der dækker enhver form for skade på maskine eller tilbehør. Mod materiale og fabriktionsfejl gi'r vi 5 års fabriksgaranti. Og alle boremaskiner passer til det store udvalg af tilbehør.

D 984/D 985
Rundsavstilbehør
fra kr. 58,-

D 986
Stiksavstilbehør
kr. 105,-

D 988
Pudsesålstilbehør
kr. 56,-

Black & Decker

5 års fabriksgaranti - 12 måneder uden forbehold

PIGEN FRA TØMMERSØEN

(Fra side 33)

vide mere om dem, så hvis du løber på en af dem, så lad Dough det vide.

Kim gik tankefuld ind på apoteket. Der var en telefon, hun kunne benytte.

Men, sagde hun til sig selv, mens hun fik udleveret salven, hun kunne have taget fejl. Hun havde trods alt kun set den rødhårede fyr én gang, i skoven om natten og i lyset fra en lommelygte.

Jo, hun måtte have taget fejl, for hvilken forbindelse kunne der være mellem de to skummelt udseende bisser og englænderen, der interesserede sig for canadisk arkitektur? Dem kunne hun tiltro hvad som helst, men at forbinde dem med Rainer var absurd. Hestetyve passede ikke til Oxford-accent og hans specielle sans for humor.

Men det var den samme vogn.

Så lettede hendes følelse af ubehag pludselig: Selvfølgelig, Neil Rainer kunne have solgt sin vogn. Det var en mulighed, lige så vel som det var muligt, at hun havde taget fejl af førerens identitet.

Lettet ved denne tanke besluttede hun på vejen hjem ikke at gøre noget ved sagen. Der var heller ingen idé i at lade Laurie vide noget om Rainer eller om, hvor follet hun havde opført sig over for en fuldstændig fremmed person, hun havde mødt i en butik.

Køber du ind i dag? spurgte Mary dagen efter. — Det er fredag. Listen ligger på køkkenbordet.

— Ah, jeg tror, jeg venter til i morgen.

— Hvorfor dog det? Så er der jo sådan en trængsel af alle weekendgæsterne.

— Nej, sagde Kim afgjort. — Jeg venter til i morgen i tilfælde af, at der er noget, tante Nell vil have i byen. Hun ville ikke fortælle husbestyrerinden, at hvis hun tog til Willa Browns butik i dag, kunne hun risikere at møde Neil Rainer igen.

Det skulle vise sig at blive rigtigt nok, hvad hun havde sagt Mary. Nell Sherman skulle udskrives fra hospitalet samme aften. Det havde været en kritisk uge, lige siden doktor Armstrong havde trukket hendes mand Jim til side og fortalt ham, at hans kone ikke ville kunne tåle flere canadiske vintre. Hun måtte rejse sydpå senest til november for at undgå kulden og blive dér til tøbruddet i april. Det var kommet som et chok for Jim. Han kunne ikke tænke sig at skilles fra Nell og havde drøftet sagen med sin gode ven og nabo. Kims far havde peget på to formildende omstændigheder: for det første at Jim selv havde haft lidt vrøvl med hjertet i det sidste års tid og var blevet tilrådet af koble fra, for det andet at Lauries hjemkomst just på dette tidspunkt var en sand himlens gave.

— Forsynet gør faktisk sit bedste for dig, brummede han for at skjule sine følelser ved udsigten til at skulle undvære Jims selskab det halve år.

— Nell har en søster i Florida, ikke? Det er jo kommet på mode, at ældre folk tager til Florida om vinteren . . .

— Men gården . . .

— Jeg tror, Laurie er parat til at overtage den. Det er måske lidt før, end du havde tænkt . . . men gør det

noget? Drengen er ivrig, og han vil ikke blive alene. Jeg er her, hvis han trænger til hjælp. Og Kim . . .

Kim, der sad på trappen og bælgede ærter, vidste, at den sidste bemærkning krævede et eller andet svar fra hende. Hun vendte sig, og ved synet af de bekymrede træk i Jims furede ansigt sendte hun ham et opmuntrende smil — et smil, som hun bagefter følte hun kunne tolkes som et løfte. Men hvad andet kunne hun have gjort i det øjeblik end at forsøge at berolige Jim?

Senere tænkte hun over, hvad de to mænd havde sagt om Laurie, og hun begyndte at forstå, hvad det ville sige for ham at overtage gården. Pludselig begreb hun, at Laurie kunne være undskyldt, når han ikke havde ringet eller vist sig en eneste gang i ugens løb. Han måtte jo have en masse at tænke på som følge af den nye situation.

— Har du talt med Nell om fremtiden? havde hun spurgt Jim.

— Jeg siger det til hende i aften . . . men jeg tror nu, hun har gættet det. Hun har kun én lunge, der duer, ved du. Men derfor varer det jo alligevel lidt, inden man vænner sig til tanken . . . hun har altid elsket sneen. Kig ind til hende i morgen. Hun er altid glad for at se dig.

Da Kim ved titiden om lørdagen kom over på gården med en stor buket gladiolus til Nell, fandt hun til sin forundring rekonvalesenten siddende alene på verandaen med et opskræmt og bekymret udtryk i ansigtet. Hvor var hushjælpen Betty?

— Velkommen hjem! Hun skyndte sig hen for at kysse hende. — Hvor er det dog dejligt at se dig hjemme igen på din egen veranda . . .

— Ah, Kim, Gud ske lov du kommer! Måske du er i stand til at snakke Betty til fornuft. Hun er helt hysterisk . . .

— Hvad er der sket? Kim forstod, at det var et øjeblikkeligt problem mere end bekymringen for fremtiden, der opfyldte patienten. — Hvor er Laurie?

— Han er taget med Jim ud efter bjørnen.

— Efter hvad, siger du?

Nell sukkede. — Tænke sig, at en bjørn skulle vælge just dagen i dag til at trænge ind i køkkenet.

Kim stirrede på hende. — Det må være din spøg.

— En stor kleppert, efter hvad Betty siger. Kom vadende lige ind i køkkenet.

— Måde Moses, fløjtede Kim.

— Det er ikke mere end en time siden, sagde Nell. — Betty havde bagt småkager og stillet dem til afkøling, mens hun gik op og redte senge. Da hun kom ned, stod bæstet lige midt i køkkenet, og det hele lignede en eneste stor slagmark . . .

— En bjørn må være meget udhungrig for at gøre sådan noget.

— Naturligvis har vi før hørt bjørne snuse rundt de år, hvor vi har haft sen tørke, sagde Nell, — men de er dog aldrig kommet indenfor. Og nu er Jim bekymret for sine nye kalve. Betty har låst sig inde og nægter at komme ud, før de bringer hende skindet af bjørnen.

Du kender Betty, en mus kan skræmme hende fra vid og sans, og hvad så ikke en bjørn? Tilmed læste hun i avisen i går om to piger, der blev overfaldet af en bjørn i deres campingvogn.

Kim havde også læst artiklen. Pigerne havde ladet døren til campingvognen stå åben om natten. Bjørnen, der havde lugtet resterne af deres af-

AEG gør det nemmere

AEG
saftcentrifuge
med automatisk tømning.
Frisk og nærende saft på
få sekunder.

AEG
æggekoger
op til fem æg
— blødkogte
eller hårdkogte.

tensmad, var gået ind og havde blokeret udgangen. Normalt var de sorte bjørne fredelige nok. Det var kun, hvis de blev provokeret eller følte sig lukket inde i et rum, hvor der var mad, at de kunne være farlige.

— Hun siger, at hvis de ikke får fat i den, vil hun ikke være her en dag længere. Nell bøjede sig forover i et hosteanfald. — Men hvad skal vi gøre, hvis hun går sin vej? Jim er så bekymret for alting... Og jeg sidder hjælpeløs her og føler mig stadig svag som en killing. De har sagt, at jeg skal holde mig i ro i fjorten dage...

— Tag det roligt. Betty går ikke sin vej. Og hvis hun gør det, så kommer jeg og sørger for jer, sagde Kim muntert og blev belønnet, da Nells ansigt lyste op i et smil. — Du skal bare tænke på at hvile dig, glemme alt om bjørnen og sige mig, hvad jeg skal lave til frokost. Hvad med indkøb?

— Der er faktisk en hel del, vi skal have, sagde Nell taknemligt.

— Godt. Nu laver jeg os allerførst en kop kaffe og prøver at overtale Betty til at komme ned, så går jeg i byen bagefter.

— Gud velsigne dig, kæreste. Hvad skulle jeg gøre uden dig? Du er som en datter for mig... Nell lagde sig tilbage i sofaen og lukkede øjnene af letelse. — Jim har fortalt dig om — Florida, ikke?

Kim var allerede på vej ud ad døren. — Ja. Hun tøvede. — Men det skal du ikke bekymre dig om nu.

— Nej, det er Jim, jeg bekymrer mig for. Og Laurie... når han skal til at klare sig helt alene her.

— Han bliver ikke alene, sagde Kim og holdt inde, da Nell så på hende. — Nu laver jeg kaffe. Hun skyndte sig ud i køkkenet.

Nu havde hun igen sagt for meget i sin iver efter at berolige Nell. Den måde, Nell havde betragtet hende på — suget hendes bemærkning til sig i håb om, at den betød, at hun og Laurie var så godt som forlovede allerede.

Giv os tid. Hun satte utålmodigt kaffekopperne på bakken. *I aften er vi måske kommet hinanden lidt nærmere.* I eftermiddag skulle de i hvert fald ud at fiske sammen... Dagen kunne ikke være bedre valgt, en dyblå himmel dannede baggrund for de gulnende træer, alt bughede af modenhed... og hendes hjerte føltes som et modent æble parat til at blive plukket.

I den håbløst overfyldte købmandsbutik i Timber Lake kaldte Willa Brown på Kim. — Ham briten var her igen i går og kiggede efter dig. Kim lod, som hun ikke hørte hende, mens hun fandt kød frem fra frysedisken.

— Han var mægtig skuffet, blev hængende her den halve aften. Hun betragtede Kim, der stablede varer i sin kurv. — Godt, hvis du ikke er interesseret...

— Jeg håber ikke, I snakkede om mig. Kim kom nærmere og så skarpt på Willa.

Willa dæmpede stemmen til fortrolighed. — Selvfølgelig talte vi om dig — hvad ellers? Han spurgte, om din far stadig havde væddeløbsstald. Det er muligt, han var interesseret i at købe en hest, men jeg gætter nu på, at han bare ville have noget mere at vide om Kim Burke. Så jeg gav ham lidt oplysninger...

— Hvad sagde han ellers? spurgte Kim ivrigt og opdagede så den måde, Willa betragtede hende på.

— Jeg troede ikke, du var interesseret...

— Det er jeg heller ikke. Ikke på den måde. Hun holdt inde og bed sig ærgerlig i læben. Som Willa dog kunne lade munden løbe! Himlen måtte vide, hvad for sladder hun havde fyldt ham med.

— Hør her. Hun kunne ikke skjule sin irritation. — Jeg er ikke interesseret i mr. Rainer og har aldrig været det. Og jeg vil sætte pris på, at du ikke diskuterer min person hverken med ham eller nogen anden.

— Er det derfor, du inviterede ham hjem til dig? gav Willa igen.

— Det var bare af almindelig høflighed mod en — fremmed, som viste interesse for arkitektur... Kims kinder brændte, da hun gik ud af butikken, og hun smækkede bildøren i og skyndte sig væk. Det var det dumme ved at bo på landet. Alle vidste alt om alle, eller troede de gjorde det.

Hun kørte hjem meget hurtigt, men standsede op for at hente posten, da hun fra landevejen drejede ned mod Shermans gård. De to postboksene stod på deres stolper ved siden af hinanden: *J. Sherman, Erin Farm*, stod der med sorte bogstaver på den ene. Den anden var mærket *BURKE*.

Sædvanligvis var det Albert (eller lige for tiden Laurie), der hentede den, men det var en regel, at den, som kom forbi, kiggede efter, om boksene var tomte. Hendes nøgle passede til begge bokse, og efter at hun havde kastet Burkes breve og aviser om bag i bilen, åbnede hun Shermans. To numre af Landbrugsbladet faldt ud først, så en håndfuld trist udsende brune konvolutter, så to personlige breve til Nell, det ene fra Florida.

Hun skulle lige til at lukke boksen,

— Så vidt jeg husker, blev vi enige om ingen julekort at sende i år!

da hun opdagede et tyndt luftpostbrev, som lå trykket ind mod siden. Hun tog det ud og glattede det. Det kom fra Paris og var adresseret til Laurie.

I nogle sekunder stirrede hun på den fine, skrå europæiske håndskrift. Så lagde hun det oven i stakken til de andre, hoppede ind i bilen og kørte den sidste kilometer ned mod Shermans gård i dybe tanker.

En ting var sikkert; ingen mand skrev breve med grønt blæk.

Hun rynkede på næsen og tænkte på, hvordan hun skulle drille Laurie med det. Men idet hun drejede om hjørnet, så hun ham komme ridende gennem indhegningen sammen med Jim. Hans lyse hår strålede i solen. De måtte have hørt motorstøjen: Laurie vendte sig om, så hende og hilste med ridepisken — og i det øjeblik var det, som om en kniv stak hende i hjertet.

Hun sagtnede farten for at udsætte mødet med ham. Det var første gang i hendes liv, hun følte, hvad virkelig jalousi ville sige.

(Fortsættes i næste nummer)

-også om morgenen

AEG kaffemaskine flere forskellige modeller alle med varmeplade og kontrollampe.

AEG brødrister i rustfrit stål. Til to eller fire skiver. Indstillelig ristning. Brødtang.

Se det store udvalg af andre AEG husholdningsapparater hos Deres forhandler.

AEG

Verdensmærket for kvalitet

God jul med UNDERBERG

Især efter De har spist godt, og måske også for meget.
Til koldt øl.
Eller bare som en »Opkvikker«.

Ring efter et godt råd

— og læs nogle af svarene her

Spørgsmål: Mine klejner driller så ofte. Sidst jeg bage dem, smuldrerede dejen, og da jeg endelig fik den samlet, faldt klejnerne fra hinanden i det varme fedt. Vil De hjælpe mig med en god opskrift?

Svar: Intet kan drille som klejner. Når dejen smuldrer, skal den seltes med lidt koldt vand. Når den smuldrer i fedtet, kan det bero på mange ting:

Dejen skal være gennemkølet, når den kommer i det varme fedtstof. Dejen må ikke indeholde for meget smør el. sukker og heller ikke for meget hævemiddel, helst slet intet. Endelig ikke for mange klejner i på én gang og husk, at fedtet skal have samme jævne varmegrad... vist er klejner vanskelige! Prøv denne opskrift, som jeg synes er ret nem: 400 g mel, og heri hakkes 165 g smør og 165 g sukker, 2 æg, lidt revet citronskal, 3-4 spskf. kold fløde. Dejen seltes sammen. Lægges koldt. Rulles ud, formes til klejner, der også lægges koldt og skal være helt stive, inden de koger i fedtstof ved 175 grader. Gyldne, skal de være. Kog kun 5-6 stk. ad gangen.

Spørgsmål: Vi skal have sølvbryllup til februar, hvor lang tid i forvejen skal vi sende middagsindbydelser ud?

Svar: ca. 3 uger før festdagen.

Spørgsmål: Vi skal have et lille gilde, og jeg ville byde på landgang, men kan jeg give vin hertil?

Svar: Det går fint, blot pålægget på landgangen ikke er noget med sild.

Spørgsmål: Jeg får her om få dage 1/2 lam, der er parteret og skal fryses, men nu siger min slagter, at jeg først skal salte kødet, inden det skal fryses, da det ellers kommer til at smage af »søld«. Er det rigtigt?

Svar: Nej, det har jeg aldrig hørt, man skal gøre. De lam, vi kan købe i dag, bl. a. de islandske, smager absolut ikke af søld. Jeg har selv haft et parteret og lagt i min fryser, og det var meget velsmagende kød. De må love mig ikke først at salte kødet. Pak det godt ind og frys det ned og stil fryseren ind på stærk kulde, så får De dejligt kød... og lamme kød kan ligge i fryseren et lille år, hvis det skal være.

Spørgsmål: Jeg vil så gerne bage mine jule-rundstykker, men skal jeg fryse gærdejen ned som boller eller bage dem færdige og så huse rundstykkerne?

Svar: Jeg syntes, det er nemmest at bage sine rundstykker helt færdige og så fryse dem. De er nemme at tå op og huse. Fryser De gærdejen, kan De evt. risikere, at dejen ikke hæver, men er »død« i fryseren... så bag hellere rundstykkerne el. bollerne færdige og frys dem ned.

HVER TORSDAG MELLEM KL. 12 og 18 er vor mødekspert, Kirsten Hüttemeier, parat til at besvare spørgsmål fra DEM. Er der noget, De er i tvivl om inden for det huslige område, så ring venligst til (03) 240111 — og få et godt råd. Gratis, naturligvis. Af praktiske grunde kan Kirsten Hüttemeier desværre ikke påtage sig at besvare skriftlige spørgsmål.

Kirsten Hüttemeier fortæller om:

JULE-BAGNINGEN

Det er praktisk at have gode skærekager i juletiden. Formkager egner sig udmærket til at dybfryse. De kan senere tøs op i emballagen og er stadig saftige og fine

Ananaskage med chokolade

(Se billedet til højre)

1 lille ds. ananas (200 g), 100 g chokolade, 250 g smør, 200 g sukker, 4 æg, 300 g mel, 2 strøgne tskf. bagepulver.

Ananas drypper af, hakkes sammen med chokoladen. Smør og sukker røres, heri piskes æggene ét ad gangen, inden mel med bagepulver røres i. Dejen fyldes i en smurt form, drysset med rasp... bager sammen med:

Rosin-nøddekage

(Se billedet til venstre)

200 g smør, 250 g sukker, 3 æg, 200 g mel, 1 strøget tskf. bagepulver, 3 dl rosiner, 75 g hakkede nøddekerner.

Smør, sukker og æg piskes godt. Heri blandes mel, bagepulver, rosiner og nøddekerner. Røres sammen. Hældes i en velsmurt form, der rummer ca. 1 1/2 liter.

Begge formkagerne bager på risten på nederste rille ved 175 grader ca. 1 time.

Dejlig er også:

Hjertekagen

(Se midten af billedet)

125 g smør, 200 g sukker, 2 æg, 150 g mel, 1 strøget tskf. bagepulver, 2 tskf. vanillesukker, 3 spskf. kakao, 3 strøgne spskf. kaffepulver, 1 dl mælk.

Smør, sukker og æg piskes godt. Heri blandes mel med bagepulver, vanille, kakao og kaffepulver med den kolde mælk. Røres let sammen. Fyldes i en velsmurt hjerteform. Bager på risten på nederste rille ved 175 grader ca. 45 min.

Herregårdens juleboller

(Se billedet)

Ca. 2 1/2 dl mælk, 100 g smør, 100 g sukker, 1 æg, 40 g gær, 4-500 g mel, 3 tskf. kardemomme.

Mælken lunnes med smørret, heri blandes sukker og det sammenpiskede æg. Gæren

opløses heri, inden mel, kardemomme eller citron blandes i. Kom melet i lidt efter lidt og gem noget til at ælte med! Dejen æltes sammen. Formes til boller, der hæver lunt tildækket på pladen. Pensles og drysset med sukker. Bager ved 225 grader i 8 min.

Julesmåkager skal vi have. Her er forskelligt at vælge imellem:

Dejlige svenske brune kager

(200 stk. - Se billedet)

1 dl sirup, 200 g sukker (melis), 1 dl vand, 200 g smør, 2 tskf. kanel, 1 tskf. ingefær, 1 tskf. nelliker, revet skal af 1 appelsin, ca. 600 g mel, 1 strøget tskf. natron.

Sirup, sukker og vand koger op. Flyttes fra varmen. Heri blandes smørret og krydderierne, appelsinskal og til sidst - når sirupsmassen er helt kold - drysset natron og melet lidt efter lidt i. Æltes sammen. Rulles til pølser, der evt. kan bankes firkanterede. Lægges på et spækbræt i køleskabet.

Skæres i skiver, der bager på nederste rille i ovnen ved 175-200 grader i 5-6 minutter.

Harlekinkager

(Ca. 60 stk. - Se billedet)

200 g smør, 200 g sukker, 1 spskf. vanillesukker, 50 g valnødder, revet skal af 1 appelsin el. mandarin, 4 spskf. presset appelsinsaft, 100 g hakkede cocktailkirsebær, 300 g mel, 50 g kartoffelmel, 1 strøget tskf. hjortetaksalt.

Smør og sukker røres, heri de malede el. hakkede valnødder, vanillesukker, appelsinskal, saft, hakkede kirsebær og til sidst de to slags mel samt hjortetaksalt. Men hold ca. 50 g hvødemel tilbage til at ælte med. Dejen æltes sammen. Trilles til pølser, der lægges koldt. Skæres i skiver og bager ved 200 grader i 10 minutter på nederste rille i ovnen, de sidste 4 minutter på mellemste rille.

Små jule-appelsin-tvebakker

(80 stk. - Se billedet)

150 g melis, 350 g mel, 3 strøgne tskf. bagepulver, 4 spskf. hakket syltet appelsinskal, revet skal af 1 appelsin, 150 g smør, ca. 1 1/2-2 dl kold fløde.

Alt hakkes sammen, og til sidst hældes fløden i lidt efter lidt. Æltes sammen. Trilles til små valnøddestore kugler, der bager ved 225 grader i 8 min. Flækkes og efterrøres ved 150 grader i 15 min.

Finske brød (Se billedet)

250 g mel, 75 g sukker, 200 g smør. Pynt: Æg, sukker og mandler.

Alt hakkes sammen. Dejen æltes og deles til pølser, der bankes lidt flade, skæres ud

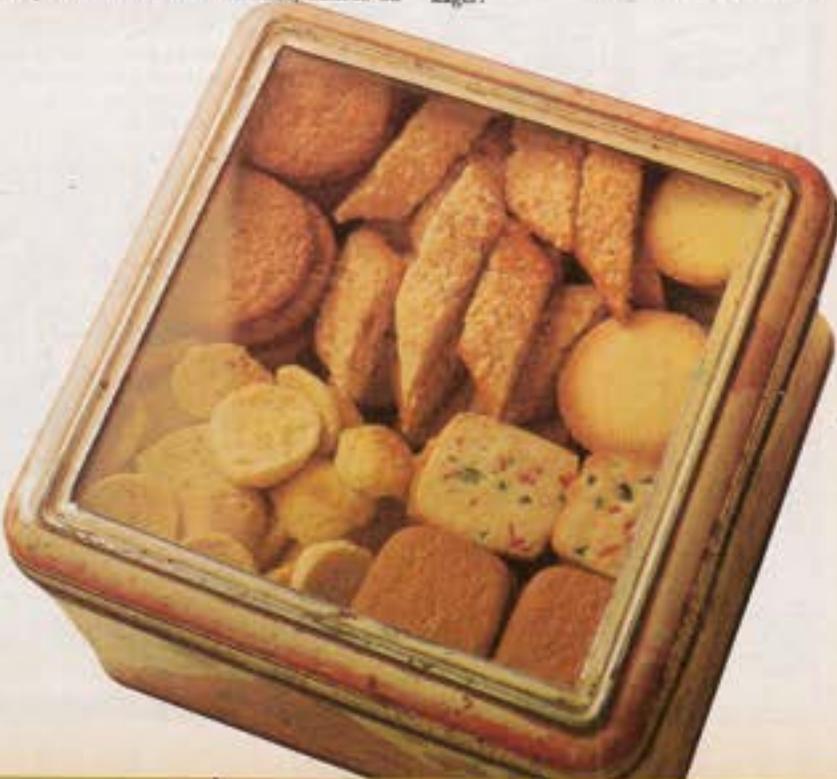
i snitter på skrå. Pensles, drysset med sukker og mandler. Bager på nederste rille ved 225 grader i 8 min.

De skulle prøve nogle engelske

Ingefærkager

90 g smør, 250 g mel, 125 g sukker, 2 tskf. stødt ingefær, 1 strøget tskf. bagepulver, revet skal af 1 citron, 2 små æg, 1 spskf. fløde.

Alt hakkes sammen. Æltes derefter ude på bordet til en ensartet dej, der lægges koldt. Rulles ud og afstikkes til runde kager, der bager på en smurt plade ved 200 grader i 6 minutter. Heraf bliver ca. 40 kager.

Bamse OG Dukke Lise

Nu var det blevet morgen. Bamse og Dukke Lise havde sovet så fint i en af de hyggelige gæstehytter ved julemandens værksted. Bamse vågnede ved, at en munter stemme kaldte: — Så står vi op! ... Det var nissedrengen Poul, der ville hente dem.

Da de havde taget bad og var klædt på, var de spændt på, hvad de ville få til morgenmad. En nissepige kom med den.

— Tak skal I ellers ha'! sagde Bamse ved synet af de dampende skåle. — Jeg spiser nu helst risengrød til middag!

Den store tamme isbjørn gik stadig i sneen uden for hytten. Der skete altid så meget her ved julemandens værksted.

Da de var færdige med grøden og havde drukket kaffe bagefter og spist julekage, var de parate til at vove sig ud i den kolde sne. Poul og Dorthe — det hed nissepigen! — havde varme pelsfrakker med til dem. Og på fødderne fik de lange støvler.

Bamse fik døren op i en fart. Men så standsede han forskrækket. — Tak skal I have! Isbjørnen er her, sagde han.

Men Poul sagde beroligende: — Den skal I ikke være bange for. Den er tam og går næsten altid omkring her. Den kender os alle sammen. Kom, nu må vi over til værkstedet og se at få bestilt noget. Alle verdens børn går jo og glæder sig og er så spændt på deres julegaver! ... Og så gik Poul foran gennem den stjernefunktende nat med lygten. De andre fulgte efter. Dukke Lise skævede til isbjørnen. Men den brummede bare. De kunne se, at nisserne havde travlt inde i julemandens værksted.

I næste uge får Dukke Lise en ubehagelig overraskelse. Lige før jul!

WILLY på eventyr

Willy var næsten inde over klostrets tag, da der opstod et slufthul. Han sank — få centimeter fra tagets stenkant.

Han troede, hans sidste time var kommet — men heldigvis greb faldskærmen fat i det radar-anlæg, der stod på taget, og han svævede nu over taget.

De to pistolbevæbnede munke sneg sig forsigtigt frem fra deres skjul. De troede Willy var faldet ned, men blev stående, da de så, hvad der var hændt.

Faldskærmen holdt trods det pludselige ryk, og langsomt begyndte Willy at klatre op ad. Holdt skærmen mon?

Centimeter for centimeter arbejdede han sig op, og med opbydelser af sine sidste kræfter halede han sig op på den lave stenkant. Munkene ventede uden at sige en lyd.

Men pludselig rejste de sig og var helt fremme hos Willy. Ingen af dem sagde noget, men den forreste rettede sin pistol mod Willy på en måde, der absolut ikke var til at tage fejl af.

Der var ikke meget, Willy kunne gøre — bundet fast i sin faldskærm og liggende på tagets kant. Hans eneste chance var at overrumple dem — og med et spark ramte han munkens hånd, så pistolen røg væk ...

(fortsættes)

(Fra side 21)

Det er **NU** man skal tænke på EN SPLINTERNY KALENDER

Inden vi ved et ord af det, er julen overstået, nytåret står for døren... og så må vi jo lige kigge i kalenderen for at konstatere, hvornår julen falder næste år. Nogle får tilsendt

reklamekalendere i god tid, men så heldige kan vi jo ikke alle være. Måske skulle man investere i en lidt morsommere kalender. En brugbar gaveidé...

For en sytten kroners penge kan man få sådan en terning-kalender, der holdes à jour ved et enkelt håndgreb om dagen. Man skal bruge hovedet lidt... og ikke, som her, lade kalenderen oplyse, at der er weekend den 31. december.

For den, der holder af orden på skrivebordet, må sådan en pennebakke-kalender være sagen. Hver gang man griber efter en blyant eller en clips, mindes man om, hvad dag det er. Prisen for kalenderen: 28 kr.

Cylinder-kalendere fås i to størrelser. Den lille koster 12 kr., den store 16 kr. Cylinderne er hule. Ved hjælp af drejelige ringe oplyser man (på engelsk) om ugedag, dato og måned. Det fortæller pilen én.

Nemmere kan det vel ikke blive: Datoen skifter, blot man trykker på knappen. Pris: 10 kr. Det er bare et par af de fikse kalendere, der fås for tiden. Vi har set dem hos Magasin, der fører dem i sine afdelinger landet over.

DEN ORANGE VANDHANE GALER

Når den røde hane galer, er det ikke så godt. Så møder brandvæsenet op. I den kommende tid vil man se den orange vandhane gale adskillige ste-

der og så behøver man ikke at alarmere brandvæsenet - for det er nemlig en vandhane!

Det er armaturfabrikken Broen i Assens, der har udsendt den orange vandhane... og på bestilling leverer vandhaner i indtil tretten andre kulører. Indfarvningen sker elektrostatisk, og derfor skulle de nye kolorerede vandhaner være lige så holdbare som de forkromede - som vi kender til bevidstløshed.

GAMLE SÆTTEKASSER ER EFTERSPURGT

Vi fortalte for nylig om forskellige måder til at opbevare dippedutter, små-souvenirs og lignende - ting, som man ellers

har liggende og rode i en skuffe... indtil de en dag bliver væk. Her kommer en ny ung dame, frøken Hanne Nielsen i Nakkov, med sin løsning på problemet. Hanne har fået fat i en sættekasse - en af dem, man i håndværkerier gennem århundreder har brugt til at sortere typer i. Den var slemst støvet - men hun har rensset den og malet den. Vi kan oplyse, at disse kasser er ved at blive sjældne - og dyre!

som er stærkere end jeg, hvis skotvinge jeg ikke er værdig at bøj mig ned at løse. Jeg har døbt jer med vand, men han skal døbe jer med den Helligånd.»

Nøjagtig hvor døbsstedet har været, er blevet diskuteret under århundredernes gang. Af forskellige oplysninger i evangelierne kan dets beliggenhed dog nogenlunde fastslås som en lokalitet i nærheden af den såkaldte Allenbybro, der blev skudt i sønk af israelerne i 1967. Hundrede meter derfra er en ny interimistisk bro opført, og den danner i dag forbindelse mellem kong Husseins Jordan og det Jordan, der er besat af Israel. Jeg kan uhindret fotografere omkring broen, men i dag er det umuligt at leje en båd og ro et stykke ned ad Jordan for om muligt at opdage resterne af det marmorkors, som siges at være plantet på flodbredden af fromme pilgrimme i det fjerde eller femte århundrede. Det forbyder de politiske forhold. Men for år tilbage har jeg været i den lykkelige situation at kunne foretage roturen - dog med negativt resultat: min ledsager og jeg fandt ingen rester af noget marmorkors. Vi blev i stedet modtaget af etiopiske munke, som beboede et lille kloster ved bredden af det formodede døbssted. I klostergården satte de to sortlodede munke sig på hug og pegede ud for os, at klosteret havde en særlig vandledning. En række rustne jernrør sat sammen med gummitutter førte vandet fra floden op i klostergården. Ved at dreje på en hane kunne de få lige så meget helligt Jordanvand, de måtte ønske. En teknisk finesse, de var meget stolte af, og mens de serverede tyrkisk kaffe med et stykke tyggegummi til, trippede den ene broder efter den anden hen til hansen for at prøve den og beundre den i stilhed. Før vi forlod dem, måtte vi gengælde deres venlighed ved at købe flere flasker Jordanvand til ublu pris. I dag er klosteret skudt i sønk og munkene borte.

I forbindelse med udbedringen af Jordans vestlige bred har israelerne, der jo efter 1967 har okkuperet *West Bank Territory*, dvs. kongeriget Jordan vest for floden, fundet rester af en stensætning nogle kilometer nord for Allenby-broen. Meget kunne tyde på, at den urgamle kongevej har ført over Jordan på dette sted, men på grund af de politiske forhold har man ikke kunnet undersøge flodbunden og den østlige bred, der tilhører kong Husseins rige.

Og ikke langt herfra står vi så på stedet, hvor Jordanfloden løber ud i Dødehavet. Mellem siv og ellekrat siver det lerede vand ud i Dødehavets tunge, grå flade. Vi er 370 meter under Middelhavets overflade, på et af de varmeste steder på jordkloden, hvor termometeret midt på dagen i solen ved enkelte lejligheder kan nå op på 92 grader celsius. Søens vand er en ejendommeligt væske. Den føles olieagtig ved berøring. Saltindholdet er så højt, at det er umuligt for et menneske at synke til bunds i havet. Foran os strækker vandfladen sig helt til Sodom ved sydenden af havet 76 km borte. Snart er den blank som stanniol, snart uigennemsigtig turkisfarvet. Ud i dette uhyggelige fluidum flyder «livets flod Jordan». Og dermed er vor rejse langs Jordans bredder slut.

Arne Falk-Rønne

10, DER VANDT TÆPPER

Lodtrækningen om præmierne i Familie Journalens konkurrence »Operation flyvende tæppe« (nr. 39-42) gav følgende resultat:

1. præmie: Tæpper for 8000 kr. plus tur til Herning med ledsager plus frokost:

Fr. Lis A. Jessen, Bispevangen 4, 14. sal th., Ballerup.

1 præmie à 5000 kr.:

Fr. Grete Jensen, Færgevej 15, Silkeborg.

3 præmier à 3000 kr.:

Fr. Annette Dalby Andersen, Bygade 36, Tørring.

Fr. Gerda Olsen, Sønderkovvej 10, Skovlunde.

Fr. Tinne Petersen, Amtsvejen 7, Nybøl, Sønderborg.

3 præmier à 2000 kr.:

Fr. Agnes Pedersen, Bjarkevej 6, Hjørring.

Fr. Lis Lauridsen, De Gl. Hjem, Velling, Ringkøbing.

Fr. Grethe Pedersen, Skovvejen 12, Høng.

2 præmier à 1000 kr.:

Fr. Ruth Lauersen, Veksøvej 124, Brønshøj.

Kr. Andreasen, Lærkevangen 6, Ballerup.

DEN NYE LYKKE

(Fra side 23)

vendte nu tilbage til hende, lidt klarere, lidt tydeligere denne gang. *Dukkerne! Sannes dukker! Nåede jeg at hente dem ind fra haven?*

Hun forsøgte at rejse sig, men kræfterne slog ikke til. Hun sank tilbage i mørket. Men hun beholdt øjnene åbne, og pludselig så hun et lyn eller i hvert fald et gult lys skær højt oppe over den mørke skakt, og igen fødtes en tanke i hende, en tanke, som hun pludselig formåede at holde fast. *Stemmerne! Jeg hørte stemmer. Stemmer bag en lukket dør. Hvad var det, stemmerne sagde? Jo, nu husker jeg det...*

Hun åndede tungt ud, ulidelig trætt og ude af stand til at huske, hvad der lige havde strejft hendes bevidsthed... noget med stemmer, stemmer bag en lukket dør, Roberts stemme, Vivis stemme.

Lyset højt oppe over den mørke skakt blev igen klarere, og hun begyndte at ane omridset af et fotografi på en væg, et fotografi af to mennesker, som det forekom hende, at hun havde kendt engang, to mennesker, som hun havde været nært knyttet til engang for længe siden i en helt anden tilværelse.

— *Mor*, hviskede hun pludselig.

— *Far*.

Hun vidste med ét, hvor hun var. Det var ikke en mørk skakt, hun opholdt sig i. Hun opholdt sig i sit hjem. I dagligstuen. På den grønne sofa. Og fotografiet på væggen var et fotografi

af hendes forældre, taget kort før deres død.

Mørket omkring hende blev lysere, og de svævende tåger foran hendes øjne forsvandt. Og lidt efter lidt vendte hendes kræfter tilbage. Hun kunne rejse hovedet igen. Hun kunne rejse hele sin krop. Og hendes sanser blev skarpere. Og hendes tanker klarere.

— Nu husker jeg det, mumlede hun. — De tvang mig. Robert holdt mig fast, og Vivi gav mig en indsprøjtning og fortsatte mig, at det var til mit eget bedste, og kun nogle få minutter efter blev jeg døsig og faldt i søvn.

Regnen blev stadig voldsommere, og et nyt lyn jog hen over den sorte himmel uden for vinduerne, og et nyt torden bulder fulgte. Og pludselig hørte hun Sannes grædende og skrigende stemme oppe fra villaens førstesal.

— *Nej, nej... jeg er bange. Jeg vil være hos min mor. Jeg vil være hos Simon.*

Og hun hørte Vivis stemme, høj og skarp og kommanderende:

— Hold så op med det hysteri, tas. Gør som jeg siger. Gå tilbage til dit værelse og gør pænt i orden — også i krogener. Jeg har ikke tid til at høre på mere af dit vds. Din far kommer hjem om et øjeblik, og konsultationen åbner om kun en halv time.

Nu husker jeg det. Nu husker jeg det ganske tydeligt. Maria rejste sig fra sofaen og vaklede ud over gulvet, men hun måtte hurtigt standse og støtte sig til den nærmeste stol. *Jeg så dem. Det lynede og tordnede ganske som nu, og det var sent om natten. Jeg så dem. På Vivis værelse. Det var ikke nogen drøm. Det var ikke nogen hallucination. Det var noget, der virkelig*

skete. Robert forræde mig den nat — med Vivi.

Hun stod støttet til stoleryggen og svajede svimmelt frem og tilbage, overvældende træt igen, med et kvalmende pres i struben og en bitter smag af opkast i sin mund.

Og bagefter, da jeg vågnede af besvimelsen, roag og omtåget af de injektioner, Robert havde givet mig, kom han med alle sine syge forklaringer, alle sine indprentninger: »Det er tre natter siden nu, Maria. Du drømte noget uhyggeligt. Du gik i søvne og oplevede et mareridt. Det var ikke noget, der virkelig skete. Det var et sansbedrag... og det endte alt sammen i et nervesammenbrud. Du besvimede. Men nu ligger du her i din seng, og du har det allerede meget bedre, og du vil snart blive rask igen, bare du gør, som jeg siger, og tager din medicin hver morgen og aften.»

Det kvalmende pres i hendes strube forsvandt, og hun trak vejret friere. Lidt efter kunne hun bevæge sig igen, og hun vaklede videre ud af stuen og frem til vindeltrappen, der førte op til husets førstesal. På vejen op ad trappen hørte hun Sannes græde og skrigte igen: — *Jeg er bange! Jeg vil være hos min mor. Jeg vil være hos Simon.*

Hun fandt Sanne liggende sammenkrøbet på gulvet med hænderne for ørerne. *Det arme barn*, tænkte hun, og hendes hjerte blødte af medynk, mens hun slæbte sig de sidste skridt frem over gulvet.

— Sanne! kaldte hun kærligt og førte en beroligende hånd hen over barnets grådsitrende skuldre. — Kom, Sanne. Kom og vær hos mig.

Sanne drejede hovedet med et ryk, og et gisp af glæde kom ud af hendes

(Fortsættes næste side)

Hvorfor er der ægte spiritus i argo syltetøj?

Fordi de udvalgte spirituosa fremhæver smagen fra de friske frugter, som argo syltetøj er fremstillet af. Vælg mellem:

Solbær med rom, jordbær med cognac, kirsebær med kijaja og appelsin med likør.

De vil nyde argo syltetøj til teen, på morgenbordet - eller til pandekager og æbleskiver.

argo

- moderne mad fra Maizena-Compagniet.

mund, da hun så, hvem det var, der lå på knæ ved siden af hende. MOR! I næste nu lå hun i Marias arme.

— Lille pus, hviskede Maria og kyssede tårerne af Sannes ansigt. — Det holder snart op . . . både tordenen og lynene . . . det holder snart op. Og så vil alting blive godt igen.

— . . . fordi Simon kommer? snøftede Sanne. — Bliver det godt igen med alting, fordi Simon kommer og hjælper os?

— Simon? gentog Maria. Hendes stemme lød pludselig svag og fraværende. Kræfterne var igen ved at svigte hende, og hun måtte slippe Sanne og støtte sig til væggen for ikke at segne omkuld på gulvet.

— Ja, sagde Sanne ivrigt. — Ham, som fru Keller kalder hr. Balling. Han har mig hjem, fordi jeg var bange for tordenvejret, og han var hele tiden rar. Han sagde, at han ville snakke med dig, og at han ville hjælpe dig, men Vivi kom og råbte, at det var vores have, og at han ikke måtte være i den.

Marias hoved faldt slapt tilbage mod væggen, og en stribe opkast kom ud af hendes mund.

— Mor! skreg Sanne forskrækket. — Bliver du mere syg igen? Mor!

Maria svarede ikke. Døstigheden, tænkte hun. Nu begynder det forfra. Døstigheden. Og om et øjeblik falder jeg i søvn. Hun så et lyn blinke midt i tårerne foran sine øjne, og hun hørte en svagt rullende torden. Sanne! Hun forsøgte at samle sine sidste kræfter, så hun kunne berolige barnet igen, men det var håbløst. Hun sank om på gulvet med et langt suk af udmattelse.

— Sanne! stønnede hun. — Skynd dig . . . så snart det holder op med at tordne. Skynd dig. Find Simon. Han borovre ved kirken. Hent ham. Sig til

ham, at han skal komme med det samme . . .

En ny stribe opkast kom ud af hendes mund, og et øjeblik efter lå hun livløs på gulvet, igen trængt ud i det store mørke, som hun havde levet i de sidste seks døgn.

— Far!

Sanne sprang op fra gulvet og jog kaldende ned ad vindeltrappen.

— Far! Far! Mor har kastet op igen . . .

Robert blev bleg af frygt, mens han lyttede til Marias hjerte gennem stetoskopet, og da han omsider så op og mødte det skinnende udtryk i Vivis mørke øjne, bredte der sig en bitter vrede i ham.

— Hvad i alverden har du gjort ved hende? hviskede han hæst. — Hun er jo fuldkommen afkræftet. Og den omstændighed, at hun nu har kastet op to dage i træk, tyder på, at hun ligefrem er blevet forgiftet. Du må have overdoseret hende. Du må have givet hende mindst dobbelt så mange piller, som jeg har ordineret.

Hun kastede trodsigt med hovedet.

— Det var nødvendigt, sagde hun. — Hun virkede alt for klar den morgen, hun vågnede efter injektionen. Jeg var bange for, at hun igen skulle stikke af fra mig, og da jeg jo ikke kan gå og holde øje med hende hele tiden, har jeg lige siden givet hende en ekstra pille hver morgen.

— For helvede, hvæsedde han. — Vi risikerer at tage livet af hende på den måde.

Han følte en hemmelig afsky, da han så det onde smil, der pludselig viste sig på hendes læber. *Bevar mig vel! Hvad er hun for et menneske? Og hvorfor er jeg i grunden kommet ind i*

alt dette? Hvad er det for en djævelsk magt, hun har fået over mig? Og hvad skal det ende med? Vreden rejste sig i ham på ny.

— Har så, Vivi . . .

Hans stemme blev hæst og hviskende igen.

— . . . det, vi har indladt os på, er i forvejen meget farligt. Lad nu være med at forivre dig. Hold dig til planen. Ellers ender det med en katastrofe — både for hende og os. Husk på, det er ikke mig, der er hendes arving.

Han samlede igen sin opmærksomhed om Maria, kontrollerede hendes puls, lyttede til hendes åndedræt og lyste hende ind i øjnene med en lille stavlygte.

— All right, sagde han omsider. — Foreløbig må du blive hos hende, Vivi. Jeg klarer konsultationen selv i dag. Kald på mig, hvis hendes tilstand svækkes yderligere . . . eller hvis hun ligefrem vågner.

Han sendte hende et kort nik.

— Og ikke mere medicin i dag. Heller ikke i morgen. Antagelig genoptager vi behandlingen i overmorgen, men kun med de doser, jeg foreskriver. Er vi enige, Vivi?

— Naturligvis er vi enige, sagde hun.

Hun lagde sit smukke hoved skælmisk på skrå og fortsatte i en underfundig og drillende tone:

— Det bliver, som du vil, Robert. Som sædvanlig.

Hun smilede til ham, idet han forlod værelset, og det var et smil, der foruroligede ham dybt. Nej, tænkte han bittert, da han gik ned ad vindeltrappen til konsultationsstuen. *Det bliver formentlig slet ikke, som jeg vil. Tværtimod. Han gyste ved tanken. I virkeligheden er det ikke længere mig, der*

trækker beslutningerne her i huset. Det er hende.

Regnen havde tvunget Simon til at søge ly under et stort vejrtræ på Rosenstien, og fra stedet, hvor han stod, kunne han se gavlen på fru Kellers grønne hus på Vibevej. *Snak med hende igen, sagde en stemme i ham. Hun vidste noget om Maria, som hun ikke nåede at få fortalt.*

Et par minutter efter sad han i fru Kellers hyggelige stue og lyttede til hendes sprukne stemme.

— . . . ak ja, hr. Balling. Når man bliver gammel, lever man jo andres liv. og jeg har så at sige levet med i Maria Eges liv hver eneste dag, lige siden hun og doktor Ege og lille Sanne flyttede ind i huset for godt og vel to år siden.

— Jeg kendte også Maria Eges forældre, to meget, meget søde og tiltalende mennesker. Men jeg tror ikke, at de nærrede samme høje tanker om deres svigersøn, som deres datter gjorde. I hvert fald kan jeg huske, at Maria Eges mor engang fortalte mig, at hun og hendes mand havde insistere på, at der blev oprettet en ægtepagt, da deres datter i sin tid giftede sig med doktor Ege, som for øvrigt kun var en fattig stud. med. dengang.

— . . . det var nemlig en ret stor arv, der ventede fru Ege. Alene huset derovre var allerede dengang vurderet til en million kroner, og formuen, som fru Eges forældre havde samlet, var af nogenlunde samme størrelse.

Fru Keller betragtede regnen uden for vinduerne og sukkede stille.

— Som sagt. Fru Eges forældre var yderst tiltalende, men de havde begge et dårligt helbred. Faderen døde af cancer og moderen kun to uger senere

Familie Journalens BØRNE-KRYDS

1. præmie: 50 kroner — og fem præmier på 25 kroner

Skriv NØGLEORDET, navn og adresse på kuponen nedenfor og send den i en konvolut til Familie Journalen, Postboks 1388, Vigerslev Allé 18, 2500 Valby. Skriv BØRNE-KRYDS NR. 50 i nederste venstre hjørne på konvolutten. Vi skal have løsningen senest den 17. december 1973. Navnene på vindere af pengepræmierne kan du læse i nr. 4.

NØGLEORDET finder du ved at samle de bogstaver, der står i felterne med de små tal. Kun dette ene ord skriver du på kuponen som løsning.

Nøgleord i nr. 44: Letmatroser. Vindere: 50 kr.: Conni Thomsen, N. Merksgade 21, 1. sal, Frederikshavn. 25 kr.: Pia Rasmussen, Huamandsvej 3, Køge. 25 kr.: Ann Pedersen, Skovvej 9, Korsør. 25 kr.: Randi Jensen, Bjerggade 34, Aabenraa. 25 kr.: Lykke Folmand, Randbølvej 71, Vanløse. 25 kr.: Steen Jørgensen, Truelshøj, Vig.

KUPON TIL BØRNE-KRYDS NR. 50

NØGLEORD:

Navn:

Adresse (gade):

Postnr. og by:

50	HAS-TIG	UJEVN	BE-MÆR-KE	BE-KRÆF-TELSE	TONS	KAFFEØ	SLUGTE	SKOLE-FAG
→						1	TIDS-RUM-NEM	
KUGLE-FOR-MET	2				DEJSE		3	
FØRSTE-BOG-STAV		LØBER		DYR			STAT	
ARRIG			4		SPRØG-LØGN-AGTIGE			
RED-SKAB			ITA-LIEN	BORT-GÅR		PÅ BEL-GISKE-BILER	SIGTE-OVER-DÅDIG	
	→					5		
SPIDS			PJALT-LUFT-ART		6	IKKE-NAT-BYRDE		
TRÆET								
FARTØJ								
ILD-LØS				8		SYLTE-TØJ-VARM		
FØR-S		CYKEL-DEL-FISK				REJSE-LÆNG-SEL	KØB-STAD	
HAST	9		NISSE-SKÆG	ENS-LUFT-ART			UENIG-HED	
	→					10		
DRENGENAVN						GÅ-TIL-SIDEN		11
VIND-RET-NING				LANG-SOM				

af en blodprop i hjertet Kort tid efter flyttede de unge ind i huset, og doktor Ege oprettede sin lægepraksis i husets østfløj.

— Vivi Berg, doktor Eges sekretær, kom ind i billedet nogle måneder efter, at doktor Ege havde oprettet sin praksis. Det hændte, at hun overnattede i huset, når doktor Ege kørte lægevagt eller havde sen aftenkonsultation, men hun boede der ikke fast. Det har hun kun gjort i den senere tid — efter den nat, da fru Ege fik sit nervesammenbrud.

Fru Keller rakte ud efter sit strikketøj.

— Men nu bliver meget jo anderledes, sagde hun.

— *Anderledes?* gentog Simon.

— Hvordan?
— Jo, sagde fru Keller. — Doktor Ege får ikke så meget at bestille i fremtiden. For det første er han holdt op med at køre lægevagt, og for det andet har han opsagt sin aftale med sygekassen. Fra 1. oktober er hans praksis kun åben for hans meget private patienter.

Uvejret var drevet over, og regnen var hørt op, da Simon forlod det grønne hus — dybt eftertænksom. Sent på eftermiddagen, da han var på vej tilbage til sit kontor i menighedsbusen, blev han råbt an af to halvstore drenge, der løb og legede på den åbne plads bag kirken.

— *Simon!* Der har været en lille pige og spurgt efter dig . . . hende, der hedder *Sanne*, og som bor ovre i doktor Eges hvide hus på Vibevænget.

— Fortalte hun jer, hvad hun ville mig?

— Nej. Vi sagde bare til hende, at hun skulle gå ind og spørge på kontoret.

Simon gik op ad trappen og ind ad døren til hjælpetjenestens kontor. Også den unge kvindelige teolog, som havde vagten den eftermiddag, havde en besked til ham.

— Jo, sagde hun. — Hun har været her tre gange, Simon, og den sidste gang var hun nær ved at græde af skuffelse, fordi hun ikke traf dig. Men hun ville ikke efterlade nogen besked. Hun ville sige det til dig selv, sagde hun.

Simon fortsatte ind på sit kontor og fandt doktor Eges nummer i telefonbogen, og han var synligt lettet, da han hørte, at det var Robert selv, der besvarede opringningen.

— Goddag, doktor Ege. De taler med Simon Balling fra *Kirkens Hjælpetjeneste*. Har De tid til at snakke med mig et øjeblik?

— Ja, sagde Robert afmålt. — Hvis De kan nøjes med et øjeblik. Jeg har temmelig travlt.

Simon fortsatte:
— Jeg ringer for at tilbyde Dem og Deres kone min hjælp. Som De ved hører det med til Kirkens Hjælpetjenestes opgaver at bistå ensomme og gamle og syge mennesker i sognet . . .

— De mener, at De vil besøge min kone? afbrød Robert. — Det er aldeles udelukket, hr. Balling. Min kone er i øjeblikket så syg efter sit tilbagefald, at hun ikke under nogen omstændigheder må forstyrres. Hendes tilstand kræver ubetinget ro døgnet rundt. Ellers tak, hr. Balling. Det var pænt af Dem, men jeg må afslå Deres tilbud.

— Jamen, doktor Ege . . .

Simon blev afbrudt igen.

— Jeg beklager, hr. Balling. Jeg har ikke tid mere. Mine patienter venter.

Simon lyttede forbausset til summentonen i røret. Robert Ege havde åbenbart afbrudt forbindelsen uden at give sig tid til at sige farvel.

Det var ved at mørkne, da Maria vågnede, og det første, hun hørte, var Sannes hviskende stemme. *Mor! Er du vågen nu? Kan du høre mig?*

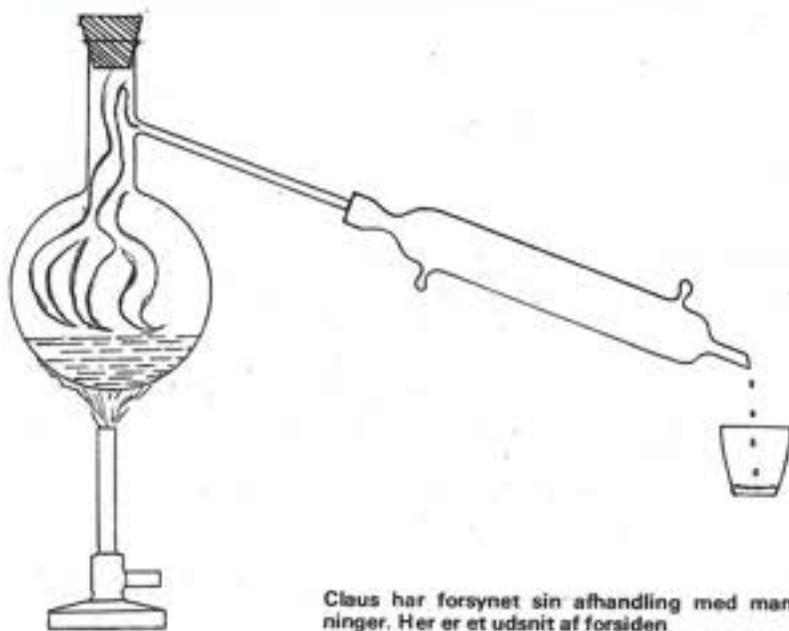
(Fortsattes næste side)

NYT om FYSIKERNALEN

Cuprum

Og

dets forbindelser

Claus har forsynet sin afhandling med mange tegninger. Her er et udsnit af forsiden

SØLV FOR KOBBER-AFHANDLING...

... og det må vel efter tidligere præmieringer af klor- og svovlafhandlinger opmuntre kemi-interesserede nåle-aspiranter til at se nærmere på — og beskrive — de mange andre grundstoffer

ARTIKEL

Vel nok tilskyndet til indsats af de udmærkede arbejder, der er blevet indsendt af nåle-elever som John Nielsen fra Brabrand og Carsten Jespersen fra Hellerup, ser det nu ud til, at flere kemi-interesserede nåle-aspiranter er ved at vågne op til dåd.

Det må hilses med glæde — og det bliver da også altid hilst med glæde, når der ved et møde i Fysiklærerforeningens bedømmelsesudvalg dukker et kemisk projekt op.

Sidst indgåede kemi-afhandling, mens disse linier skrives, er udarbejdet af Claus Christensen som 15-årig elev i 9. klasse i Vejby Skole.

Claus-afhandlingen er om kobber, hvis kemiske betegnelse jo er Cu, en

forkortelse af Cuprum, den latinske betegnelse for det gamle kobberproduktionssted Cypem. Det fortæller Claus en del om i forbindelse med sin behandling af kobberets historie.

Efter en 12-punkts »katalog-karakteristik« af kobber, der strækker sig fra atomnummer og atomvægt til varme-fylde og massefylde, fortæller Claus om brugen af kobber i ren stand og om anvendelse af kobber i legeringer. Derefter følger en gennemgang af en række kupri- og kupro-forbindelser. Alt har Claus ikke fået med, men ganske meget, og hans stofbehandling må som helhed betegnes som god.

Kobber-afhandlingen blev af et flertal i bedømmelsesudvalget vurderet til Fysikernålen i sølv. Et enkelt udvalgs-

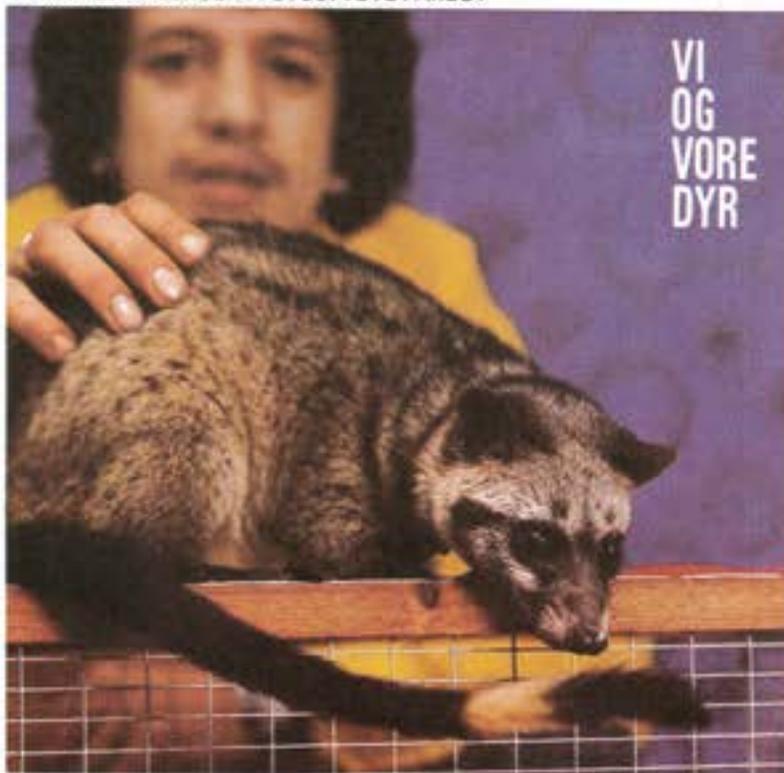
medlem sagde, at han godt kunne have tænkt sig, at Claus i lidt højere grad havde baseret sin skildring på selvstændigt foretagne eksperimenter på læsning om emnet.

Indvendingen blev afvist med, at teoretisk baserede præstationer efter almindeligt gældende nåleregler vurderes på lige linie med »håndarbejder«.

Det er så sandt, som det er sagt. Alligevel bør bemærkes, at det af Claus Christensens litteraturfortegnelse på 10 numre fremgik, at han ikke havde læst Paul Bergsøes: »Kemi på en anden måde«. Havde han gjort det, havde han næppe kunnet afholde sig fra en mere eksperimentel indsats.

Men det kan jo komme i næste omgang.

Fox.

Palmemåren er et godmodigt, men også sky lille dyr

KAN MAN TÆMME TIGRE, KAN MAN OGSÅ TÆMME EN PALMEMÅR!

NÅR MAN HAR levet af at dressere tigre og elefanter, så skulle man vel også kunne vænne en sydamerikansk palmemår fra at være et natdyr til at blive et dagdyr...

Siger silketrykker Franz Novakovic, der har skaffet sig en palmemår som pensionær i sin lejlighed i Godsbanegade i København. Han har i en halv snes år arbejdet som domptør i tyske cirkus, hvor han tumlede de glubske tigre. Elefanter har han bl. a. beskæftiget sig med hos Benneweis. Men nu, da han er gået tilbage til sit gamle fag, silketrykkeriet, er hans krav til dyreselskab blevet tillemptet omgivelserne. Og det er nu nemmere med en palmemår i Godsbanegade end med en tiger...

Ikke for det... Franz Novakovic har da også haft krokodiller og slanger som kæledyr efter at have sagt manegen farvel... Men palmemåren, som også kaldes chile-kat, er nok så hyggelig som selskab.

— Jeg har også haft en ozelot før, fortæller Novakovic. — og det er grunden til, at jeg nu forsøger mig med palmemåren. De to dyr ligner hinanden meget.

Palmemåren har en fin karakter, og den kan blive meget tam. Men den skal behandles med varsomhed, for det er også en meget sky, lille fyr. Den skal fodres med kød, æg og frugt — og så forsøger den i øvrigt at genskabe sit naturlige miljø fra de sydamerikanske trætoppe ved at springe op på gasmåleren...

Franz Novakovic arbejder med at få gjort sin palmemår til et dagdyr ved dels at belyse dens bur om dagen, dels ved at blænde det af om natten. Og palmemåren er faktisk begyndt at være aktiv i dagtimerne og at ligge stille om natten.

— Processen er ikke helt tilendebragt endnu, siger Novakovic. — Men jeg er ikke i tvivl om, at det skal lykkes...

Før dresserede han tigre. Så han kan vel også klare en palmemår...

— Ja, Sanne, fik hun omsider kræfter til at sige.

Sannes ivrige stemme lød tæt ved hendes øre.

— Mor! Han var der ikke. Jeg var derovre tre gange, men jeg fandt ham ikke, og da jeg kom hjem den tredje gang, opdagede Vivi mig, og så måtte jeg ikke gå ud af huset mere. Jeg skulle blive oppe på mit værelse, sagde hun, og jeg skulle klæde mig af og gå i seng. Ellers ville jeg få straf. Far sagde det også.

Hun havde svært ved at skelne barnets ansigt i det tiltagende mørke i værelset.

— Mor! Skal jeg løbe derovre igen alligevel? Måske er han derovre nu?

Hun fandt barnets hånd i mørket.

— Nej, Sanne. Gør hellere, som Vivi og far siger. Ellers straffer de dig. Gå i seng. Jeg kommer ind og kysser dig godnat om lidt. Jeg skal bare ligge og hvile mig lidt først.

Hun havde ingen smerter, og hun var igen i stand til at tænke, men trætheden i hendes krop og alle hendes lemmer var ulidelig. Det tog hende flere minutter at rejse sig i sengen og ganske forsigtigt bevæge sig ud på gulvet.

Jeg forstår det ikke, tænkte hun. Hvorfor gør de alt dette onde imod mig? Hvad er deres plan med det?

Et af vinduerne til haven stod på klem, og på sin vaklende vandring rundt om sengen opfangede hun en svag mumlen — en mumlen af stemmer, der syntes at komme nede fra haven.

Hun blev stående ved sengens fodgærde og samlede kræfter, og efter en stunds forløb lykkedes det hende at nå hen til vinduet. De mumlende stemmer blev tydeligere, og nu genkendte hun dem. Det var Robert og Vivi, der stod et sted nede i den mørke have og talte dæmpet sammen.

— Vi kan ikke beholde Sanne i huset ret meget længere, hørte hun Vivi sige. — Hun er begyndt at føje for meget omkring, og børn snakker, ved du. Mindst én gang om dagen er hun ovre i fru Kellers have, og hvad mon fru Keller spørger hende om, og hvad mon Sanne fortæller hende? Hun snakker også med andre mennesker, og hvad fortæller hun dem? Og i formiddags kom hun slæbende hjem med denne Simon Balling ovre fra Kirkens Hjælpetjeneste.

Maria stod stiv og stum af forfærdelse og lyttede til Vivis lavmælte og indtrængende stemme.

— Vi bliver nødt til at sætte hende i pleje, Robert. Ellers risikerer vi, at hun ganske simpelt ødelægger det hele for os.

— I pleje? spurgte han. — Hvor?

— Hos mine forældre i Rungsted for eksempel. Min mor ringede i formiddags, og da jeg fortalte hende om alt mit besvær med at få sat bare nogenlunde skik på Sanne, tilbød hun, at Sanne kunne komme og bo hos hende og min far i Rungsted, altså hvis vi ville betale ordentligt for det.

Maria måtte beherske sig for ikke at skribe. Gud i himlen! Også det. De vil også tage mit barn fra mig. Hun stod med begge hænder presset mod sit vildt bankende hjerte og hørte Vivi fortsætte:

— ... så hvis du ellers synes det. Robert, starter jeg Volvoen i morgen tidlig og kører Sanne til Rungsted.

Simon, tænkte hun, idet hun trak sig tilbage fra vinduet. Jeg må tale med Simon. Nu. I aften. Hun vaskede hen til sengens fodgærde og stod længe og hev efter vejret. Nej. Hun var alt for udmattet til at klæde sig på og flygte ud af huset. Telefonen, tænkte hun. Jeg må ringe til ham. Jeg må ringe og bede ham komme øjeblikkelig.

Hun slæbte sig hen mod døren og trådte ud på afsatsen foran vindeltrappen. Jeg forstår det ikke. Hvad er det, de vil opnå? Prøver de at svække mig så meget, at jeg en dag bryder totalt sammen både fysisk og psykisk og fuldkommen apatisk overlader alt til dem — huset, formuen, opdragelsen af Sanne, og vil de til sidst, når de ikke længere har brug for mig, støde mig helt ud i mørket og anbringe mig på et statshospital eller et plejehjem for uhelbredeligt syge?

Hun fortsatte ned ad vindeltrappen, trin for trin, uafslædt støttet til gelænderet og rystende af angst for, at kræfterne måske alligevel ikke slog til.

Endelig. Hun nåede ind i havestuen og nærmede sig det lave bord, hvorpå telefonen stod. Telefombogen? Nej. Hun vedede ikke at tænde lys i stuen. Robert og Vivi ville i så fald straks bemærke det.

— Jeg må ringe til nummeroplysningen først, gispede hun. — Men heller ikke det nummer kender jeg.

Hun tænkte sig om et øjeblik, fattede om telefonrøret og drejede to tilfældige tal på skiven.

— Fasan, sagde en kvindestemme.

Knæene var ved at knække sammen under hende af lutter udmattelse.

— Det er meget vigtigt, stammede hun. — Vil De ikke nok fortælle mig, hvordan jeg kommer i forbindelse med nummeroplysningen.

— De skal dreje 0034, sagde kvindestemmen.

— Tak.

Hun hørte summetonen igen og drejede de fire tal, hed af frygt ved tanken om, at Robert og Vivi pludselig skulle komme ind fra haven og forhindre hende i hendes forehavende.

— Jeg søger oplysning om et nummer, skyndte hun sig at sige, da forbindelsen med nummeroplysningen var blevet etableret. — Det drejer sig om nummeret til Kirkens Hjælpetjeneste, Kirkevej... vistnok nummer 4.

Netop i det øjeblik, hun fik nummeret opgivet, hørte hun skridt nærme sig ude fra haven. Robert og Vivi? Hun drejede hurtigt de seks tal på skiven og hørte straks efter en mørk og rolig mandsstemme sige:

— Kirkens Hjælpetjeneste — godaften.

— Godaften, stammede hun. — Mit navn er Maria Ege. Træffer jeg Simon Balling?

— Ja. Et øjeblik.

Døren til haven gik op i det samme, og lyset i stuen blev tændt. I næste nu hørte hun et brøl bag sig, og da hun drejede hovedet, så hun Robert komme stormende tværs gennem stuen.

— Hallo...

Hun nåede lige at høre Simons stemme tone ind på ledningen, så blev telefonrøret revet ud af hendes hånd, og en brutal næve gav hende et så voldsomt slag i ansigtet, at hun med et højt skrig af smerte tumlede bagover og faldt om på gulvet.

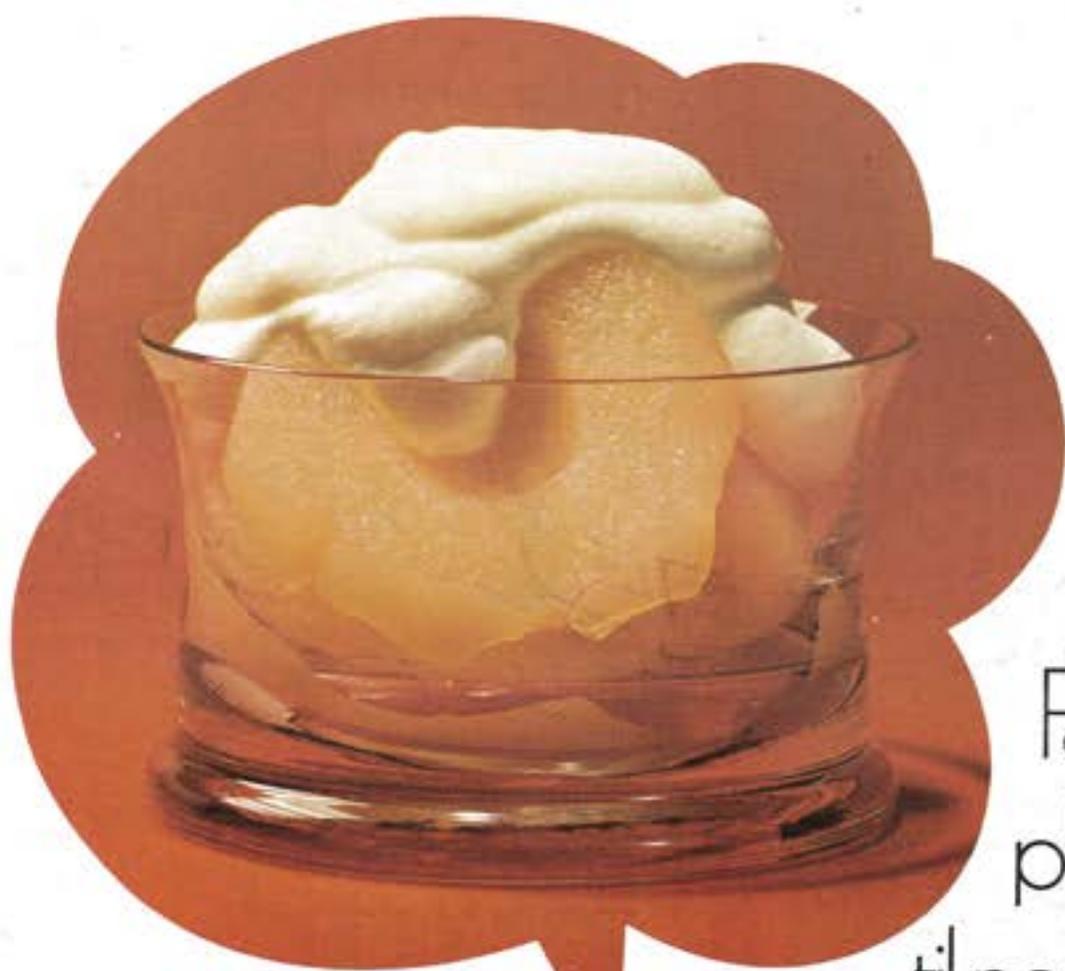
— Er du da blevet helt vanvittig, Maria?

Roberts stemme trængte ind gennem hendes omtågethed med et nyt brøl af raseri.

— Hvor vover du at stå op af din seng uden min tilladelse? Du er syg. Du er alvorligt syg. Og din tilstand kræver, at du bliver i din seng og forholder dig i absolut ro. Hvem ringede du til?

Hun havde ikke kræfter nok til at svare ham. Hun bare lå afmægtig på gulvet foran ham og vandede sig efter det voldsomme slag. Men dybt inde i hende lå et lille håb og glødede. Jeg fik sagt mit navn, og måske hørte Simon mit skrig. Han kommer. Han kommer i aften. Måske allerede om nogle få minutter...

(Fortsættes i næste nummer)

Får du
pludselig lyst
til noget lækkert.

Så gør det flødeskønt
(et glas, lidt frugt
og flødeskum)

...hå' altid piskefløde i huset.

Vi klipper & De syr Eller Vi syr for Dem

MED PLADS TIL "TO"

Tunikaen med plads til »to«, leverer vi i dejlige farver og i vaskbare materialer. Ikke alene vordende mødre, men også alle med lidt for runde hofter vil se søde ud i dette tunikasæt, som kan bestilles i farverne rosa/marine som foto, beige/brun eller rød/marine i størrelserne 38, 40, 42 og 44.

Tunikaens hofte-mave-mål er i str. 38 110 cm. Benklæderne har som tunikaen plads til »to« og samme hoftemål. Modellen har løbegang med elastik i taljen og veltilpasset benvidde. Alt i alt, et par behagelige benklæder, som kan bruges til allerbevilde. Alt i alt et par behagelige benklæder, som kan bruges til aller-

sidste dag og derefter sys ind til almindeligt mål. Syr De selv, kan De bestille klippet materiale, som med sytilbehør og vejledning koster kr. 89,50 for tunika og kr. 78 for benklæder.

Men, syr De ikke selv, syr vi gerne for Dem for et ekstra beløb af kr. 37,50 for tunika og kr. 20 for benklæder. Priserne er ekskl. forsendelse. Tunikaens modelnummer er 263 og benklædernes 264, disse numre bedes De venligst notere på bestillingskuponen her på siden.

Der kan på de færdigsyede modeller blive tale om 2-4 ugers leveringstid. Yderligere oplysninger fås på (01) 30 33 33 lokal 335.

FAMILIE JOURNALENS SERVICEAFDELING POSTBOKS 11 5400 BOGENSE

Bestillingskuponen sikrer mig fuld retur- og bytteret

Navn:

Adresse:

Postnr. og by: Tit:

Model nr.	Antal	Klippet	Syet	Str.	Farve	Pris pr. stk.	I alt kr.

Erstatningsfarve:

ALFREDO

58 NUMMER 50

Stress, rygning og for lidt motion...

Vi ved, det ikke er af det gode.
Men vi ved også, at en fornuftig
kostplan er et godt modtræk.

**Specielt fedtstofferne bør
man være kritisk overfor.**

Den livsform, der præger vor tid,
gør det vigtigere end nogensinde,

at kosten indeholder en større mængde
af de såkaldt fler-umættede fedtsyrer.
Fedtstofferne i Becél diæt margarine
indeholder mindst 40 % af disse fler-umættede
fedtsyrer. Det er mere end det dobbelte
af almindelig, sund plantemargarine.

Becél er lidt dyrere end anden margarine.
Men hvis De har tillid til, at kostplanen
er væsentlig i disse spørgsmål, er det nok
værd at ofre det mere.

DEKLARATION:

Indhold: Vegetabiliske olier, syrnede skummetmælk, lecithin, emulgator, konserveringsmiddel (sorbinsyre), aroma, vitaminer samt vegetabilisk farvestof.
Min. 80 % fedtstof, max. 16 % vand.
Usaltet.

INDHOLD pr. 100 g:

Vitaminer: 2.400 I.E. vitamin A
600 I.E. beta-caroten 50 I.E. vitamin D
Kalorier: ca. 735
Alfa-tocopherol: Min. 40 mg i 100 g fedtstof
Flerumættede fedtsyrer: Mindst 40 % af fedtstofindholdet.

-se efter det gule bæger.

JEG ELSKER EN ANDEN

(Fra side 29)

Nu vidste Torben det. Hun havde forladt ham. Hun havde pakket sine nødvendige ting og sad nu i Leifs store luksuslejlighed. Det var tydeligt, at han nu forventede, at hun indfrie sit løfte til ham.

Men kunne hun?

Et øjeblik gled hendes tanker tilbage til Torben og deres lille toværelses lejlighed med det nøgne juletræ i gangen, den stille livsførelse, tryktheden i det kendte. Åh, Torben, hvad er det, jeg har gjort?

Leifs hænder var igen i nærheden af hende.

— Kom, sagde han. — Nu er det os to!

Han ville løfte hende op i sine arme, men hun rystede på hovedet. — Leif, tilgiv mig, jeg synes, jeg har det så skidt. Kan jeg få lov at sove på sofaen i nat?

— Hvorfor ikke inde i sengen? Han så såret ud, og en anelse vrede steg op i ham.

— Det hele er sket så pludselig. Jeg ved ikke hvad... jeg er helt forvirret! Måske burde jeg ikke været kommet.

— All right, du kan sove her i stuen i nat. I morgen har du det sikkert bedre.

Han klappede hende på kinden og søgte at vise sig fra den forstående side.

Hun sov næsten ikke den nat. Hele tiden lå hun og tænkte sine problemer igennem. Et liv med Leif, som næsten var tyve år ældre end hun selv! Ville det være lykken?

Ingen jul. Sentimentalt pjat. Var der ikke noget her, som afslørede noget kynisk i hans sind? Faktisk ventede hun, at han ville dukke op i nattens løb og lægge sig hos hende, men det gjorde

han ikke. Trods alt var han i besiddelse af takt og værdighed.

Det blev morgen. Han var i strålende humør, og han foreslog, at de kørte op i Nordsjælland og så til hans sommerhus.

— Der er ganske dejligt deroppe — også om vinteren, sagde han.

Hun nød hans glade øjne, hans muntre replikker, alt var sandelig anderledes end aftenen forinden. Det var jo sådan, hun kendte ham, sådan hun holdt af ham. Der skete noget. Han havde for længst forestillet sig, hvordan dagen skulle gå. Ikke et øjeblik ville hun kede sig.

Hytten lå midt i en skov. Der var faldet et tyndt lag sne i nattens løb, og vejret var nu klart op med et par frostgrader i luften.

— Her er simpelt hen vidunderligt, udbød Margit. — Tænk at naturen kan være så dejlig i denne mørke tid.

— Ja, her er skønt!

Han lo lidt af hendes barnlige begejstring, tog om hendes hånd og travede ind mellem de snepudrede træer sammen med hende.

Margit indåndede i fulde drag den rene luft, og uvilkårligt tænkte hun på Torben. Tænk, om han også kunne opleve denne natur.

Hun fik hurtigt ledt sine tanker hen i andre baner. Det var absolut ikke tilrådeligt at tænke på fortid nu, det ville ødelægge den helt vidunderlige stemning, hun følte.

De travede det meste af en time og snakkede om fremtiden. Han sagde, at han ikke ville gifte sig igen. Men de kunne bo sammen!

Hun ønskede, at han ville lade være med at snakke om deres forhold nu. Hun ville slet ikke tænke på nogen ting, bare være i nuet — dette skønne nu.

Pludselig stoppede hun op og greb ham i frakken.

— Hvad var det?

— Dig med dine dumme tegneserier...

— Nå, syntes far så om dig?

Hun lyttede og drejede sig halvt.

— Hvad mener du?

— Der er noget, som piber et sted. De så sig omkring.

— Der!

Margit slap Leif og styrtede frem. Mellem de sneklædte buske så hun en lille hare, som sad uhjælpelig fast i et eller andet. Den gjorde de ihærdigste anstrengelser for at komme fri.

— Leif! Åh, skynd dig at komme.

Hun var henne ved haren, og hun så til sin forfærdelse, at dyrets ene bagben sad fast i en fælde, antagelig en rævesaks.

— Hvor grusomt. Hvad skal vi dog gøre? Er det ikke ulovligt med den slags fælder?

Han kom hen til hende. — Jo, men det ta'r folk ikke så tungt. Der er åbenbart nogen, som gerne vil have en haresteg juleaften. Kan du tilberede sådan en fyr?

— Hvad mener du dog?

— At haren nu er vores. Vi har fundet den. Jeg kan mægtig godt lide haresteg. Bliv her... så skynder jeg mig hjem og henter jagtgeværet.

— Nej, nej... du må ikke.

Han virrede med hovedet.

— Må ikke!

— Jeg vil ikke ha' det. Jeg kan ikke lide haresteg, jeg kan ikke lide jægere. Vi skal hjælpe dyret, ikke dræbe det.

— Du er ikke rigtig klog, selvfølgelig skal vi dræbe det, du kan nok se, hvordan dets ben ser ud. Helt blodigt.

— Jamen, jeg tror ikke, fælden er smækket rigtig, det er lige før, den går løs, kom nu, hjælp mig med at holde dyret.

Margit havde allerede lagt sig på knæ ved det forskræmte og udmattede dyr. Hun søgte med begge hænder at få saksen lukket op.

Imens stod Leif og kiggede på hende med al den foragt, han kunne lægge i sit blik. — Et vildt dyr, mumlede han. — Det er for vanvittigt. Jeg henter en kæp, så får det en på panden.

Hun fik saksens kæber fri af harens ben, udmattet faldt haren om i sneen.

Leif kom tilbage med en tyk kæp.

— Flyt dig lidt, så skal jeg hurtigt klare den affære, sagde han.

— Nej, du gør det ikke.

Hendes øjne lynede mod ham, og hun lagde sig beskyttende ind over haren, som lå og pustede tungt i sneen.

Han fnyste vredt og smed kæppen fra sig: — Du er jo ikke andet end et barn. Nu ser jeg det rigtigt. Hæ! Gør med den elendige hare, hvad du vil, jeg går hjem nu.

Han gik virkelig. Hun stirrede langt efter ham og følte sig rystet i sit inderste. Så tog hun sin pelshue af og lagde haren ned i den.

På turen gennem skoven var de kommet forbi skovfogedboligen. Margit fandt hurtigt vej tilbage til den.

Skovfogeden var hjemme med hele sin familie. Da han så det sårede dyr, blev hans øjne harmfulde: — Dyrplageri... frygteligt dyrplageri... det er ikke første gang, jeg er ude for det. Særligt her op under jul er der mennesker, der driver den ulovlige jagt. De

vil prøve at få sig en gratis julesteg.

— Tror De, harens liv kan reddes? spurgte Margit.

— Jeg tror, den har været heldig, det ser ikke så slemt ud med det ben, når først vi får rensset såret. Vi skal nok tage os af dyret.

Skovfogeden så taknemlig på Margit.

— Det var godt, De fandt det og befriede det for dets lidelser. Jeg kan ikke overkomme at komme overalt i skoven. Må jeg ønske fru en god jul... og Deres mand også selvfølgelig.

Skovfogedfamilien ville byde på kaffe og kager, men Margit undskyldte sig med, at hun havde travlt.

Så forlod hun familien.

Hun tænkte på Torben og en oplevelse, de i deres glade forelskelse i sin tid havde. Det var bare en lille gråspurveunge, som var faldet ud af reden hjemme hos Torbens forældre. Men Torben reddede ungens liv ved forsigtigt at løfte den op i reden igen.

Havde Torben været ved hendes side i dag, ville han også have hjulpet hende med at befri haren fra saksen.

Torben havde følelser for alt levende, han var ikke kynisk og kold, men hjertevarm i alle livets forhold. Måske lidt kedelig nu og da, men var det ikke at foretrække frem for et koldblodigt sind?

Endelig nåede hun tilbage til hytten.

Leif havde pakket og sad i bilen og ventede på hende.

— Allerede hjem? sagde hun.

— Ja.

Han var fornærmet som en skoledreng, og hun syntes pludselig, han var latterlig.

Hjemme i hans lejlighed fandt hun sin kuffert frem.

Han havde ingen kommentarer. Telefonen ringede, da hun skulle til at gå.

Hun hørte hans stemme, højt og klart, han gjorde intet for at skjule sine ord som aftenen forinden.

— Det er i orden, Elsebeth, så mødes vi, banen er fri. Okay, du!

Margit gik uden at sige farvel.

Torben var i færd med at pynte juletræet, da hun dukkede op.

— Julen kan jo ikke gøre for, at vi to ikke kan sammen, sagde han med et blik på hendes kuffert.

Hun faldt ham om halsen og græd. — Jeg har været en stor idiot, snoftede hun, — åh, du kan ikke tænke dig, hvordan jeg har savnet dig i dag. Kan du tilgive en tåbe?

— Selvfølgelig. Han lo. — Du har jo ikke raset ud endnu. Kom og vær med til at pynte træet færdigt.

Han stillede ingen spørgsmål. Han var så nansom og kærlig. Hvor hun dog elskede ham, og hun vidste nu, at hun aldrig kunne svigte ham. Hun følte det, som om selve julens budskab lå i den tilgivende ånd, Torben — hendes mand — modtog hende på. Kærlighedens ånd, som skulle være langt ud over julens dage, ja, altid!

Skole- og aftenskoleelever får stort sprogligt udbytte af at pennevenne

«Jeg synes, det er interessant at pennevenne, og man lærer en masse både om de forskellige lande og sprog. Jeg kunne mærke, hvor meget det havde gavnnet mig at have pennevenner, da jeg begyndte at gå i skole igen efter 4 år, Britta, 23 år.»

JEG ØNSKER FØRSTEBREV(E) FRA LANDE

(skriv, hvor mange du ønsker, og hvilke lande du foretrækker):

(Personer over 21 år kan kun bestille førstebebre fra engelsktalende lande)

JEG HAR ALLEREDE PENNEVENNER I DISSE LANDE:

(Hvis der ikke er pennevenner på lager fra de ønskede lande, får du førstebebre fra andre lande, hvor du ikke allerede har pennevenner).

Mit navn:

Min adresse:

Alder (mindst 14 år)

Hviske sprog kan du skrive?

Gyldig til 22. december 1973 for alle på 14 år og opelfter, der udfylder kuponen, helst med blokbogstaver, og vedlægges i frimærker 4 kr. for hvert ønsket førstebebre. For personer over 21 år er prisen 5 kr. pr. førstebebre. Er der ikke inden 8 uger, regnet fra 22. december, modtaget førstebebre skrives i til Penneposten efter erstatningsførstebebre. HUSK i så fald at vedlægge 1,50 i frimærker samt at opgive alder. Bogen, BEDRE BREVE, kan bestilles ved at sætte X her □ og ekstra vedlægge 12 kr. i frimærker. Til Penneposten, Ill. Familie Journal, Vigerslev Allé 18, 2500 Valby.

Næste uge: AUSTRALIEN

Møbler, ofte stadig anvendelige (hvor er vi blevet rige!), bliver deponeret i et hjørne af Amagerværkets aflæsningshal, før de bliver mast til pindebrænde af en renovationsvogns knuser

UGENS MIKKEL BORGEN:

Sådan ser jeg fremtiden/45

SKRALD -!

Om affaldsbortskaffelse og affaldsudnyttelse i dag og i morgen beretter her Willy Brauer, der - med mange oplysende og underholdende sidespring - bl. a. fortæller om skraldopvarmning af amagerhuse og genvindingsmulighederne for olie- og kemikaliespild

ARTIKEL

For øjeblikket stiger mængden af husholdningsaffald herhjemme med 3-4 pct. årlig, mens mængden af erhvervs- og industriaffald øges endnu mere. Hvordan skal vi skaffe os af med det alt sammen?

Spørgsmålet er rettet til Willy Brauer, direktør for I/S Amagerforbrænding og Kommunekemi A/S i Nyborg.

Willy Brauer svarer: - Man har eksperimenteret, og eksperimenterer stadig, med forskellige metoder, hvad angår husholdningsaffald. I Kolding søgte man jo at etablere en slags gasværk på affaldsbasis. Det blev opgivet, men nu gentager man forsøget i Kalundborg. Flere har arbejdet, og arbejder stadig, med omdannelse af affaldet til kompost. Virksomheden Dano-Kompost har således solgt flere anlæg til udlandet, og i Odense kører man nu mod et nyt komposteringsystem.

Hvor der skal bortskaffes affald fra store områder, forekommer den bedste løsning mig imidlertid for øjeblikket at være forbrændingsanlæg, hvor ovnene kan køre til stadighed ved høje og ensartede temperaturer.

Jeg er da også tilbøjelig til at mene, at denne løsning vil blive fremtidens, selv om jeg ikke tror, at fremtidens forbrændingsanlæg vil blive rene kopier af dem, vi har i dag. Der forskes til stadighed på området, og denne forskning skal nok komme til at sætte sig spor.

- Selv om vi i det storkøbenhavn-ske område har forbrændingsanstalter som Vestforbrænding og Amagerforbrænding, har vi dog stadig væk lossepladser. Slipper vi nogen sinde af med dem?

DE NYE STORSKRALDPLADSER

Willy Brauer siger:

- Lossepladserne er efterhånden blevet bragt under kontrol. Til de nye lossepladser for storskrald i hovedstadsregionen må ikke mere bringes husholdningsaffald, men kun visse former for erhvervs- og industriaffald, jord- og stenfyld m. m. Affald af denne karakter vil vi altid have, og derfor må vi også fortsat kunne disponere over pladser, hvor vi kan komme af med det.

Bestræbelserne for disse pladser vedkommende går for tiden ud på at få knust og sammenpresset affaldet så meget som muligt.

Der er for øjeblikket et anlæg på toppen af den gamle losseplads på Artillerivej. Her kan 10 tilførte vognlæs à 1 t komprimeres til ét vognlæs, og anlægget modtager 500 vognlæs om dagen.

Vi er nu ved at bygge et nyt anlæg her på Amagerforbrænding, hvor vi før

Willy Brauer ved et diagram over vandeds kredsløb i forbrændingsanlægget. Amagerforbrænding forsyner bl. a. det nye SAS-hotel, »Scandinavia«, med varme og varmt vand

knusningen vil frasortere alt, hvad der kan glide ind i materialekredsløbet igen - såsom skrot til vore stålværker. Når dette anlæg bliver taget i brug den 1. juli næste år, vil 20 tilførte vognlæs kunne komprimeres til ét, og vi vil kunne modtage 1000 vognlæs om dagen. Anlægget vil - også et frem-skrudt i forhold til det nuværende på Artillerivej, som vil blive nedlagt - blive brandsikret, lugt- og støjrit.

RØGEN FRA AMAGERFORBRÆNDING

Vi siger:

- Hidtil har man på landets lossepladser brugt den taktik, at man med mellemrum har sat ild på dem. Det gav røggener for de nærmest omkringboende. Men har man med forbrændingsanstalterne i grunden ikke blot gjort det, at man har ladet ubehagelighederne gå videre til fjernereboende og ganske uskyldige mennesker? Hvor lander i grunden de sod- og røgpartikler, som bliver puffet væk fra Amagerforbrænding? I Skåne ved vestenvind og på Fyn eller i Jylland ved østenvind?

- Hvad der kunne slippe ud i skorstenen af partikler havner såmænd hos os selv. Vores forbrændingsanlæg er nemlig udstyret med et automatisk reguleret elektrofilter, der holder alle faste partikler tilbage. Slipper der ved op- eller nedkøring af en ovn lidt sod ud, bliver der straks slået alarm. Normalt er røgen pæn hvid, dvs. at den hovedsagelig består af vand i fordampet form.

- De siger, at røgen »hovedsagelig« består af vanddamp, men de må da nødvendigvis indeholde saltsyre fra de mange PVC-plaststoffer. De får tilført med affaldet?

- Indrømmet. Men vor skorsten har den størst tilladte højde, nemlig 150 m. Det vil sige, at røgindholdet fra den bliver spredt over et meget udstrakt område (for en stor dels vedkommende Østersøen) og daler ned i så stærkt fortyndet form, at det efter internationale eksperter mening ingen rolle spiller.

HASH, SILDEHOVEDER, OBLIGATIONER M. M. BLIVER TIL FJERNVARME

- Lad os få tal på bordet, direktør Brauer. Hvor meget saltsyre spytter Amagerforbrænding i grunden fra sig daglig?

- 0,7 t. Det er mindre end en tusindedel af det affaldsmateriale, vi daglig får tilført. Sammen med Vestforbrænding aftager vi daglig husholdningsaffaldet fra 1,2 millioner mennesker, der hver producerer 1 kg husholdningsaffald pr. dag pr. hoved. Det giver omkring 600 t pr. dag til hver af de to forbrændingsanstalter. Affaldet

(Fortsættes side 65)

Bil med dagrenovation på vej til Amagerforbrænding, der omtrent ligger, hvor den gamle Kløvermarkens Losseplads lå. Ved siden af Amagerforbrænding, længst ude mod Sundet, ligger kraftstationen Amagerværket

VI BESØGER GERT KRUSE

(Fra side 31)

Jo, det forpligter at have nedsat sig som bagermester. Nu er det ikke nok med at synge om »Boller med smør« — et af Gerts ældre glansnumre — man skal også selv producere bollerne! Nå, Gert tager det ikke som andet end en ren svir — for han holder såmænd lige så meget af at bage som at synge! Og bage, det er noget, han har lært ... mens han aldrig har modtaget så meget som fem minutters undervisning i hverken at synge eller at spille på banjo.

Banjoen købte han sig for penge, han fik til sin konfirmation. Det var i 1959, og Gert var fjorten år gammel. På den tid ønskede alle drenge sig en guitar. Og netop derfor købte Gert en banjo. Hvilket han aldrig har fortrudt. Han har ganske vist aldrig fået lært sig mere end syv-otte greb på den ... men det er nok, når han er ude at optræde.

På gramfonplader — har han tilstået — akkompagneres han af en dygtigere banjospiller, så han kan nøjes med at koncentrere sig om sangen.

At Gert både er gået sang- og bagervejen, er ikke en ren tilfældighed. Gerts far, Knud Kruse, er meget musikalsk — spillede som dreng trompet i D.U.I.s orkester. Familien stammer fra Adsløv-Kruserne — faderen var født i Jeksen vest for Århus. Knud Kruse er blikkenslager og havde sit virke i Roskilde, da Gerts storesøster Hanne, der nu er gift og bor i Herlev, og Gert kom til verden. Gert nåede at påbegynde skolegangen i Roskilde, men da faderen flyttede sin virksomhed og sit hjem til Rødovre, fortsatte han i kommuneskolen der.

Gerts mor, fru Else Kruse, fortæller, at hendes søn sang, fra han var ganske lille — ja, faktisk allerede før han kunne tale rent. Var der familie på besøg, blev lille Gert tit opfordret til at give et nummer. I skolen lagde man naturligvis også mærke til hans kønne stemme — han var selvskreven til skolekoret. Men nogen sangerkarriere var der dog ingen, der spåede ham. Heller ikke på danseskolen, ved hvis juleballer Gert optrådte som julenisse og sang for, når der dansedes om juletræet.

Da Gert nærmede sig »skældsord og alder«, var han blevet klar over, at faderens erhverv — blikkenslageriet — ikke rigtig lå for ham. Men ... der var også bagertraditioner i slægten. Hvorfor ikke forsøge det? Vel ude af skolen som 15-årig kom han i lære hos en bager i Rødovre — og fire år senere havde han sit svendebrev.

Så var det, at Gert i 1967 stak til søs. Hvorfor? Fordi han som de fleste unge mennesker havde lyst til at se sig om i verden. Lod han sig så forbyrre som letmatros eller messedreng? Nej, som bager, selvfølgelig. Dansk Esso stod og skulle bruge en bager, der kunne bage brød til den femogtredivemands store besætning på »Esso Aalborg«. Gert greb chancen. Nu var han ikke bare den syngende bager, men også den sejlede bager.

Et helt år var »Esso Aalborg« Gerts hjem — og han nød det. Den daglige rutine lå sådan: Op klokken fem og lave kaffe til vagten. Friske rundstykker og kryddere på bordet. Så måtte han i formiddagstimerne hjælpe kokken med at ordne det kolde bord og lave desserten til middagen. Til eftermiddagskaffen klokken tre skulle der være friskbagt wienerbrød ... men så var dagens pligter også overstået.

Det magede sig så, at Gert Kruse i sit år som sejlede bager kom hele jor-

den rundt. Så snart der var lejlighed til det, sprang han i land og styrtede ind til den nærmeste by, hvor han sugede indtryk til sig, så længe landloven varede. (Han er aldrig blevet »sejlet agterud«, som det hedder, når en af mandskabet ikke når at komme tilbage i tide). Fra naturens side har Gert Kruse en god hukommelse — men det hjælper gevaldigt, at han altid havde sit filmkamera med sig, når han gik i land. I dag kan han i sin dagligstue genopleve det hele i en film, der varer halvanden time. Han prøvede at spise med pinde i Japan, han oplevede tempeldanse i Thailand, han har besøgt bagerier i Texas, Argentina, Indien og mange andre steder. Og selvfølgelig har han havguden Neptuns dåbsattest hængende på sin væg ... den, der udstedes, første gang man pr. skib passerer Ækvator.

Vel i land efter alle disse mange farvestrålende oplevelser — afrundet med nogle måneder i Grønland — fortsatte Gert diverse bagerjob, mens han samtidig sang på livet løs. Oparbejdede efterhånden et ret imponerende repertoire — han har altid mindst tredive numre klar i hovedet — og meldte sig til alt, hvad der fandtes af amatørkonkurrencer. De fleste gange rendte han af med førstepræmien — og det glædede ham især dengang i 1970, da førstepræmien bestod af en pladeoptagelse. Det betød skridtet over i de professionelle rækker ... og indledningen til hans første tolv gramfonplader.

1970 var i det hele taget et godt år for Gert. Det var det år, hvor han ved en privat sammenkomst lærte Lise Madsen at kende. En frisk ung dame fra Herlev, der — efter at have været i kontorlære i skotøjsfirmaet »Viva« nu arbejdede som kontorist i Fremmedpolitiet i København. Gerts indtægter fra optræden og pladesalg var nu efterhån-

den blevet så gode, at de kunne gifte sig — og endda køre i den dejlige, røde Volvo, de stadig har. Lykken trivedes i den lille lejlighed, de fik sig i Holte.

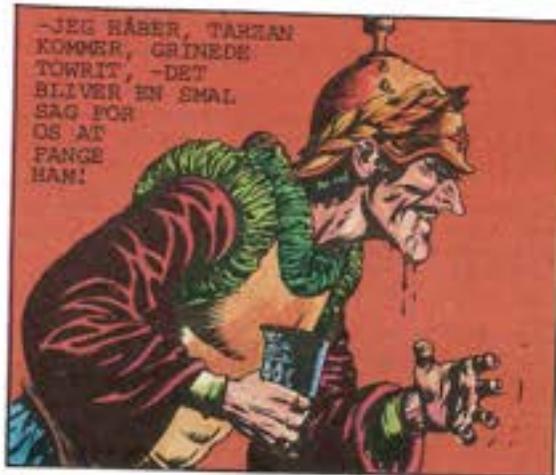
En tragedie ramte det unge par, da deres første barn døde kun få måneder gammel. En sød, lille dreng, der pludselig en dag — som lægen udtrykte det — glemte at trække vejret. Det var lige ved at slå dem helt ud ... og var medvirkende til, at de forlod Holte og slog sig ned i et helt nyt miljø. Det blev »Dyssegårdsparken« ved Næstved — en støbebygges med over fem hundrede udlejningshuse i den allermoderne stil. Her har lykken smilet til dem igen: En ny lille Kruse er på vej!

Her i efteråret gjorde Gert Kruse sig fint i en udsendelse fra Tivolis Visse-Vers-Hus. Hans plader spilles med forholdsvis korte mellemrum i radioen — foruden »Rillike rillike rold« er det især »Det er lige, hvad jeg sa« og Takke-visen, der står som typiske for hans kunst. Gert sætter sin lid til sine tre trofaste tekstleverandører: Robert Arnold, Victor Skaarup og Thøger Olesen. Hans store forbillede var, da han lige startede: George Formby. I dag er hans helt: Jørgen Ryg. Leve op til de højder er hans hemmelige drøm — helst i en filmhovedrolle!

Men hvad vil Lise sige til det? Hun er hans skrappeste dommer — og hun er altid med ude, når han optræder. Befinder sig mellem publikummerne og giver ved hjælp af et letfatteligt tegnsystem små, men betydningsfulde signaler til gemalen, så han ved, om han skal sænke stemmen eller hæve den. I den nærmeste fremtid — her i den travle juletid — er Lise med som ekspeditrice i bagerbutikken ... og så kan det jo være, hun også finder på at give signaler ud til bagermesteren!

Jan Thrudvang.

Tarzan af EDGAR RICE BURROUGHS

—JEG HÅBER, TARZAN KOMMER, GRINEDE TOWRIT, —DET BLIVER EN SMAL SAG FOR OS AT FANGE HAM!

UFORTRØDENT GAV ABEMANDEN SIG I LAG MED AT SKAFFE SIG VÅBEN PÅ FJENDENS BEKOSTNING.

MED SIKKER HÅND LISTEDE HAN EN DOLK OP AF EN VAGTPOSTS SKEDE.

SÅ SNEG HAN SIG IND I DEN SKJULTE GANG MELLEM DRAPERIERNE OG MUREN.

MED MELLEMRUM SKAR HAN HUL I VEGTÆP-PET FOR AT SE, HVOR LANGT HAN VAR KOMMET.

DA HAN MENTE, HAN VAR I NERHEDEN AF LEECIA, SKAR HAN ET HUL TIL. UHELDIGVIS KOM HAN TIL AT STIKKE EN VAGTPOST.

Det kan godt nås:

Grydelapper og grillvanter som julegave

HÆKLEDE GRYDELAPPER – STRIKKET GRILLVANTE

Materiale: MAYFLOWER CREPE-GARN eller MAYFLOWER BOM-ULDSGARN 8/4. Aero hæklénål nr. 2 1/2. Strømpepinde nr. 3.

Til et par grydelapper bruges 1 ngl. garn (50 g) – (til de ternede grydelapper, som er dobbelte, bruges 2 ngl.). For at få så farvestrålende et resultat som muligt, anbefales det at vælge 2, 3 eller 4 fint afstemte farver. Der vil så blive garn tilovers til flere par grydelapper og til broderi på grillvanten.

Forkortelser og hækleforklaringer: m. = maske, lm. = luftmaske, km. = kædemaske; stik nålen gennem 1 maske, slå om, træk garnet igennem og gennem løkken på nålen, fm. = fastmaske; stik nålen gennem 1 maske, slå om, træk garnet igennem, slå om og træk garnet gennem de 2 løkker på nålen, stgm. = stangmaske; slå om, stik nålen gennem 1 maske, slå om, træk garnet igennem, så er der 3 løkker på nålen, slå om, træk garnet gennem de første 2 løkker, slå om og træk garnet gennem de sidste 2 løkker på nålen. Musetakker: 3 luftmasker, hækl tilbage i den første af de 3 luftmasker med 1 fastmaske, hækl ned i kanten af grydelappen med 1 fastmaske.

STRIBEDE GRYDELAPPER

Materiale: 3 forskellige farver (f.eks. blå, turkis og lysegrøn).

Start med 25 lm., hækl dem sammen til en ring med 1 km. Heri hækles ca. 35 fm. (ringen fyldes ud med fm.).

Vend med 1 lm. og fortsæt således:

1. række: Hækl 10 fm., derefter 3 fm. i den næste m., så atter 10 fm. Der hækles kun ned i den bageste maskeløkke, på denne måde dannes det op-højede stribemønster. Vend med 1 lm.

2. række: Hækl 11 fm., derefter 3 fm. i den næste m., så atter 11 fm. Vend med 1 lm. og fortsæt således, stadig med 1 m. mere på hver side af udtagningen (de 3 fm. i midten). Husk altid at vende med 1 lm. Hver stribe er 2 rækker bred, 1 frem og 1 tilbage, men det kan varieres efter smag og behag. Der hækles 21 striber. Hækl til slut 1 omgang musetakker.

TERNEDE GRYDELAPPER

Materiale: Rester af mange forskellige farver. Det er dog kun nødvendigt med 2 forskellige farver f.eks. rød/hvid-ternede.

De ternede grydelapper er flettet sammen af 10 lange strimler. Til en strim-

mel slås 10 lm. op + 1 ekstra til at vende med. (Husk at vende hver række med 1 lm.). Hækl fm. (der stikkes kun ned i bageste maskeløkke), til strimlen er 5 gange så lang, som den er bred (modellen ca. 17 1/2 x 3 1/2 cm). Når alle 10 strimler er hækket, lægges de 5 op ved siden af hinanden, og de andre 5 flettes op og ned, så der dannes tern. Strimlerne sys kun sammen for enderne. Slut af med 1 omgang musetakker og en strop af 15 lm., som hækles over med fm.

KVADRATISKE GRYDELAPPER

Materiale: 4 forskellige farver (f.eks. gult, orange, lilla og rødt).

Start med 4 lm., hækl dem sammen til en ring med 1 km.

1. omgang: 1 lm., 8 fm. i ringen. Slut omgangen med 1 km. (Alle omgange startes med 1 lm. og afsluttes med 1 km.).

2. omgang: x) 1 fm., 3 fm. i næste m. x). Gentag fra x)-x) omgangen rundt (i alt 4 gange).

3. omgang og alle følgende omgange: Den midterste af de 3 fm., som blev hækket i samme m. på foregående omgang er hjørnemaske. Nu hækles 3 fm. i hver af de 4 hjørnemasker og 1 fm. i hver af de øvrige m. Der tages altså 1 m. ud på hver side af de 4 hjørnemasker.

Fortsæt på denne måde til grydelappen måler ca. 16x16 cm, skift farve efter smag og behag, eller hækl, som på modellen, 5 omgange med hver farve. Slut af med 1 omgang musetakker og hækl en strop af 15 lm., som hækles over med fm.

BLOMSTREDE GRYDELAPPER

Materiale: 4 forskellige farver (f.eks. lysegrønt, turkis, mørkegrønt og blåt).

Start med 5 lm., hækl dem sammen til en ring med 1 km.

1. omgang: 2 lm. (erstatte 1. stgm.), 2 stgm., 1 lm. (hjørnemaske). Fortsæt med 3-stgm. og 1 lm., til der er hækket i alt 4 stangmaskegrupper med 1 lm. imellem hver gruppe. Slut omgangen med 1 lm. og 1 km. i den 2. lm. fra omgangens begyndelse. Knæk garnet af.

2. omgang: Sæt ny farve til i et hjørne og start med 2 lm. (erstatte 1. stgm.), derefter 2 stgm., så 1 lm. og 3 stgm. Nu er der 2 grupper i første hjørne. Hækl 1 lm. og hen i næste hjørne. Her hækles 3 stgm., 1 lm., 3 stgm., således at der også bliver 2 grupper her. Gentag dette i hvert hjørne og spring

hver gang videre med 1 lm. Slut omgangen med 1 km. og knæk garnet af.

3. omgang: Sæt nyt garn til i mellemrummet mellem 2 hjørner. Hækl 2 lm. (erstatte 1. stgm.), derefter 2 stgm., 1 lm. og hen til hjørnet. Her hækles 2 stangmaskegrupper med 1 lm. imellem. Derefter atter 1 lm. og 1 stangmaskegruppe i mellemrummet. Fortsæt omgangen rundt med 1 stangmaskegruppe i mellemrummet og 2 grupper i hvert hjørne. Slut omgangen med 1 km. og knæk garnet af.

4. omgang: Sæt ny farve til og hækl som 3. omgang. Blot hækles endnu 1 gruppe stgm. i det nye mellemrum.

Hækl 4 sådanne firkanter og sy dem sammen. Rundt om grydelappen hækles 2 omgange fm. Hækl 3 gange ned i de 4 hjørner og slut af med en strop af 15 lm., som hækles over med fm.

GRILLVANTE

Materiale: 50 g gult. Rester i forskellige andre farver til broderi.

Der strikkes med dobbelt garn. Slå 48 m. op på 4 strømpepinde og strik 3 omgange ret. Strik en hulrække x) 2 sammen, slå om x). Gentag fra x)-x) omgangen rundt. Derefter strikkes 4 omgange ret. Nu strikkes tommelfingerkile, således: 1 vr., 1 ret, 1 vr., derefter ret omgangen rundt. Saml 1 m. op efter og før vrangmaskerne på hver 3. omgang, til der er 17 m. imellem de 2 vrangmasker. Sæt disse 17 m. på en sikkerhedsnål og slå 3 nye m. op. Fortsæt nu lige op, til vanten måler ca. 16 cm fra hulrækken. Luk af således: strik 2 sammen, strik 4, strik 2 sammen, strik 4, fortsæt således omgangen rundt og strik 4 omgange uden

indtagninger. Strik derefter 2 sammen, strik 3, strik 2 sammen, strik 3 osv. omgangen rundt, derefter 3 omgange uden indtagninger. Nu gentages indtagningen med 2 imellem, og der strikkes 2 omgange, så tages ind med 1 m. imellem, og der strikkes 1 omgang. Til slut strikkes 2 og 2 sammen, garnet knækkes af og hæftes godt.

Tommelfingeren: De 17 m. fra sikkerhedsnålen sættes over på pindene, og der samles yderligere 3 m. op. Med disse 20 m. strikkes 4 cm. Strik 2 og 2 sammen, til m. er lukket af. Hækl en strop af 15 lm., som hækles over med fm., bøj om midt i hulrækken og søm til inde i vanten, så den pæne takkekant dannes.

Broderi: De runde fantasibloster er hæklede cirkler, som sys på med mille-fleur-sting. En cirkel hækles således: Slå 5 lm. op med en hæklénål nr. 2 1/2. Hækl dem sammen til en ring med 1 km. Heri hækles 10 fm. På næste omgang hækles 2 gange ned i hver 2. m. Knæk garnet af og slut af med 1 km. Sy cirklerne fast med mille-fleur-sting – ét sting i hver maskeløkke. Brug en anden farve end den, cirklen er hækket med. De grønne stilke broderes med kontursting, og bladene er et enkelt mille-fleur-sting. De små blomster er mille-fleur-blomster med et par mørkegule sting i midten.

Model: Hanne Munch.

— Jeg piller det ud af bilerne, der kan give mig føden, ikke mere... for resten tager skattevæsenet alligevel

ARTIKEL

Det er ikke meget hjem, han har, eneboeren i Spidsby uden for Nakskov.

Men det lidt, der er, har myndighederne kig på. Lovens bogstav skal følges i Nakskov med omliggende sogne.

Hvordan det skal gå med menneskene, involveret i sagen, det er en anden historie. En helt anden historie.

Som tilsyneladende ikke kommer myndighederne ved.

For amtsarkitekten har egenhændigt, assisteret af en dommerfuldmægtig og en politifuldmægtig, målt en gammel, udrangeret vejarbejdervogn op og brugt kostbare og overflødige stunder til at træffe konklusionen, at vognen har for små vinduer, og at der er for lavt til loftet.

Det gjorde ikke indtryk, at beboeren, den 61-årige Johan Padlo, er i fin form og synes at kunne trives fortrinligt selv med vinduer, der ikke helt holder mål med de tjenstlige, hvorigen amtsarkitekten kaster et kortsigtet blik ud i verden. Der er ikke noget at sige til, at Johan Padlo, ejer af en bilkirkegård, en såkaldt skurvogn og ikke meget mere, var ved at købe bowler og diplomatfrakke, da tre højtidelige herrer repræsenterende lov, orden og retfærdighed til stor timeløn tog sig opgaven på, at gøre Padlo opmærksom på, at det var forbudt at have det så godt, som han havde det...

Måske har en med sans for humor eller en eller anden loyal undergiven syltet papirerne for at forebygge, at nogen skulle blive til grin i sagen.

Nok om det. Johan Padlo, polak-ungen fra roerne, tidligere arbejdsmand, skærslipper med mere, bor fortsat i sin vogn.

Mutters alene på den bilkirkegård, han ejer med sin bror, og midt i sit ubeskrivelige rod.

Hvis han bliver sat ud her, regner han med, at samtlige fanger i dette land og beboere af campingvogne sættes ud med øjeblikkelig varsel, for begge steder er der også lidt med vinduesstørrelsen, som ikke rigtigt holder mål.

Men Padlo mener, at amtsarkitekten, som åbenbart har god tid, måske

også kan afse stunder til den serie vigtige udmålinger.

Padlo er en fattig mand. Derfor bor han, som han gør.

— Og jeg kan ikke med min bedste vilje se, hvordan det skulle rage øvrigheden, hvordan jeg har indrettet mit liv.

Hvis jeg havde penge nok, ville jeg naturligvis hellere bo i lejlighed eller i mit eget hus, men som det er, ligger jeg ingen til byrde.

Jeg har aldrig henvendt mig om hjælp på socialkontoret, men jeg ville være fast kunde der i samme sekund, man sætter mig ud herfra, for så ved jeg ikke, hvad jeg skal gøre andet end at søge hjælp hos mine medborgere. Det er en udvej som er dyr — og mol-boagtig for kommunen.

Johan Padlo er »polak-unge«. Det var, hvad de kaldte ham og hans to søskende, da de var små. Hans forældre var indvandrede fra Polen, og det var så hele skammen.

Han var selv i roerne, fra han kunne gå. Gamle Padlo var en dygtig mand, der klart indså, at sukkerroer var godt nok... bare man ikke skulle leve af dem hele sit liv. Han købte sig en lille ejendom, byttede og byttede igen, indtil han sad velbjærget ingen døre på egen gård på 65 tdr. land.

Men hans søn Johan, fulgte ikke med op på den sociale rangstige. Han ernærede sig som løsarbejder her og der. I nogle år skubbede han og en kammerat en skærslippervogn rundt i landet. Deres hjem var høstakke, lader og teglværker. De tre vintermåneder boede Johan hjemme hos forældrene.

Det var et hårdt liv, men han klagede ikke, for der var ikke nogen at klage til. Det var helt hans egen idé...

Men han var medlem af samfundet, indtil for fem år siden. I 15 år arbejdede han f.eks. som jernbinder.

— Men så var der det med skattevæsenet. Jeg følte mig altid trængt — altid var der en masse penge, der skulle lægges. Jeg arbejdede hårdt, og det morede mig ikke. Når der så ikke blev overskud efter skatten, sagde jeg fra.

Nu piller jeg det ud af bilerne, der

Bilernes kirkegård er mit hjem...

Johan Padlo — polak-ungen fra de lollandske roemarken — har prøvet det meste... bare ikke at være rig. Nu bor han alene på en bilkirkegård i Spidsby og har aldrig været lykkeligere...

AF OLE BOJE

kan sælges igen. Det giver lige til dagen og vejen — ikke en krone mere.

Men jeg er gladere i dag, end da jeg arbejdede som en slave — for ingenting.

Jeg ved ikke, om der er folk, der ynker mig... det er der sikkert.

Men de folk aner ikke, hvor de er gået galt i byen. Man har vist nok fortsat lov til at være fattig — og lykkelig. Hvis ellers vinduerne har de rette mål!

Det sære ved mit hjem — den vogn, jeg bor i — er, at den i adskillige år var rammen om en familie med børn.

Der var aldrig en kat, der havde ondt af det.

Jeg har tørkloset, kakkelovn... og en masse herligt skidt rundt om.

Men når jeg nu vil have det sådan...

Jeg bruger en masse stearinlys nede fra købmanden. Det giver lige lys nok til, at jeg kan se at åbne bjerne.

Jeg har heller ikke nogen radio, men når vinden er på, synger den de dejligste melodier igennem vrageudenfor.

Det er frihedens toner.

Og det regner aldrig ned gennem taget, og det er en stor ting.

Når man lever som jeg gør, lærer man li'godt at sætte pris på de små ting. Jeg synes, at jeg har det godt, som jeg har det. Hvorfor andre mennesker skulle have lov til at blande sig i min lille ydmyge tilværelse og gøre mig ked af det, begriber jeg ikke.

Det er måske fordi, jeg kun er en fattig mand, der er så tilpas original, at han kan finde på at bo alene på en bilkirkegård.

Sådan en har man vel ingen hensyn at tage overfor.

Men nu har jeg i lange tider ikke hørt noget fra myndighederne... måske er det hele gået i sin mor igen.

Hele sagen er jo også næsten for latterlig.

Mon ikke de har glemt den? Det er min sidste bøn, når jeg slukker mit stearinlys om aftenen og lægger mig til at lytte til blæstens godnatsang ude fra bilernes kirkegård...

Det er selvfølgelig ikke noget slot, men mindre kan gøre det, hvis man hedder Johan Padlo

(Fra side 61)

fra industri-, handels- og administrative virksomheder er for tiden af samme størrelsesorden som husholdningsaffaldet. Den del af det, der uden videre kan brændes og tiggår os til brænding, ligger for tiden på ca. 200 t daglig. Vi brænder altså daglig i alt 800 t affald herude.

— Og disse 800 t ryger lige lukt op i skorstenen og forsvinder i det, man i gamle dage kaldte for den blå luft?

— Det vil jeg ikke sige. Vi udnytter da i høj grad den varmeværdi, de tilførte materialer har, og den er i dag større, end da Danmark — faktisk et foregangsland på forbrændingsanstaltens område — i 1904 opførte det første affaldsforbrændingsanlæg (siden hen i 1930'erne efterfulgt af forbrændingsanstalter i Gentofte og på Frederiksberg). Dengang var det meste af affaldet mere eller mindre våd dagrenovation, som man kun kunne få til at brænde ved olietilførsel. Siden er der sket så stor en stigning i tilførselen af bl. a. brændbar emballage, tryksager og træprodukter (i form af f. eks. kasserede møbler), at disse ting ikke blot kan holde «ild-liv» i sig selv, men også klare forbrændingen af f. eks. kasserede blomkåls- og hvidkålshoveder fra Grønttorvet, sildehoveder og torske-tarme fra fiskehandlerens butikker og meget andet.

Alt kommer op på en temperatur omkring de 1000 grader og opholder sig 2 1/2 time i ovnene, så total udbrænding sikres af mælkekartoner, kartoffelskræller, kaffegrums, kasserede juletræer, tandbørster, brystholdere plus de ting og sager, vi modtager fra advokater, kommunale og ministerielle foretagender, der ofte ønsker noget brændt under kontrol.

Toldvæsenet kan f. eks. under overvågning ønske at få brændt indsmuglede cigaretter eller konfiskeret chokolade.

Kriminalpolitiet kan møde op med et parti beslaglagt hash, forsvarers institutioner med fortrolige indberetninger og kreditforeninger med obligationer, der skal destrueres.

Og hvad kommer der så ud af det blå, vi vedligeholder året rundt?

Der kommer varmt vand, der med en temperatur på 110 grader glider fra os ud til fjernvarmeledningsnettet og kommer tilbage med en temperatur på 70 grader — som vi så atter sørger for at få bragt i vejret.

På fjernvarmeområdet er vi faktisk underleverandører til de københavnske varmecentraler og kan — undtagen i den hårdeste vintertid — på vort skrald klare varme- og varmtvandsforsyning til noget i retning af 30.000 husstande på Amager... selv om det ikke udelukkende er beboelseslejligheder, der forsynes fra os.

Det nye, eksklusive SAS-hotel «Scandinavia» får således varme og varmt vand fra os og vort skrald.

SLAGGERNE OG DE TUNGE METALLER

— Som andre forbrændingsanstalter må Deres virksomhed som slutprodukt få nogle slagger, indeholdende en del af de frygtede tunge metaller — og hvad kan der stilles op med dem?

— En del af de tunge metaller, vi modtager med affaldet (som f. eks. bly i tubeform), sorteres fra, når de løber over vort ristessystem og opfanges i smeltet form under det. Vi håber at kunne genvinde nogle af disse metaller og har forhandlinger med vore metalvirksomheder herom. Skjules skal det

(Fortsættes side 67)

MOTOR

HJØRNET

VERDENS BEDSTE

Hvem er verdens bedste racerfører gennem tiderne? Spørgsmålet diskuteres tit mellem motorsport-fans, og blandt favoritterne til tiden er argentineren Juan Fangio og englænderen Stirling Moss, som begge er holdt op for år tilbage.

En af nutidens store kørere, skotten Jackie Stewart, aspirerer også til titlen «den bedste gennem tiderne», selv om han netop har meddelt, at han trækker sig tilbage fra motorsporten. Han har overgået andre store kørere som f. eks. Moss og Jim Clark i antal grand prix-sejre. I årets VM-løbsrække, i alt 14, deltog han kun i de 13, og han vandt 5 gange. Jackie Stewart begyndte at køre motorløb i 1961. Hans mor var meget imod det, så Jackie startede under et opdiget navn. Han kaldte sig A. N. Other, og den person kendte moderen ikke.

Med en Marcos GT vandt Stewart en lang række løb i 1961 og 62, og så var det slut med anonymiteten.

I 1963 blev han professionel og vandt 14 af 23 løb i formel 3, og året efter vandt han 28 af de 53 løb, han deltog i.

Så kom hans store gennembruds-år,

Stewart på vej til en ny sejr

1965. Han vandt sit første grand prix og blev sammenlagt nr. 3 i verdensmesterskabet 1965. Nu var Jackie en af motorsportens store. Hidtil havde han kørt uden nævneværdige uheld, men i 1966 fik han en forskrækkelse. Et alvorligt uheld gav ham en brækket skulder, og mens han lå i sin knuste bil, tog han en beslutning, der siden blev sikkerhedsstandardkrav blandt racerførere. Han benyttede fra nu af en dragt med helstøbt hjelm og brandsikkert stof.

Efter et dårligt år i 1967 var Stewart tæt ved verdensmesterskabet i 1968 og vandt derefter i 1969 med 6 sejre.

Så fulgte igen en dårlig sæson for Stewart, som i løbet af et år kun noterede en eneste sejr. Men han vendte frygtelig tilbage i 1971 i en helt nykonstrueret Tyrrell-vogn, og vandt VM for anden gang. Sidste år snuppede brasilianeren Emerson Fittipaldi titlen, men den er nu igen Stewarts.

I et af årets sidste VM-løb slog Stewarts holdkammerat, franskmænden Francois Cevert, sig ihjel, og efter sigende har det været stærkt medvirkende til, at Stewart er holdt op med den farlige sport. Spørgsmålet er så, hvem der bliver «motorsportens konges» efter ham. Arvtageren må være at finde på årets liste over de 10 bedste i VM.

Verdens bedste i 1973, skotten Jackie Stewart. Er han også den bedste racerfører gennem tiderne?

Her er placeringerne, og efter hver kører står det antal points, vedkommende opnåede sammenlagt:

1. Jackie Stewart, Skotland.	71 points
2. Em. Fittipaldi, Brasilien.	55 points
3. R. Peterson, Sverige.	52 points
4. Francois Cevert, Frankrig.	47 points
5. Peter Revson, USA.	38 points
6. Dennis Hulme, New Zealand.	26 points
7. C. Reutemann, Argentina.	16 points
8. James Hunt, England.	14 points
9. Jacky Ickx, Belgien.	12 points
10. J. P. Beltoise, Frankrig.	9 points

Plovens arbejdsbredde er over 2 1/2 meter, og det kræver ekstra stor trækraft. Derfor er traktoren 8-hjulet, hvilket i øvrigt fordeler dens vægt, så den skadelige sammentrykning af markjorden skulde blive mindre.

Sidste nyt: 8-hjulede traktorer til landmændene

FARVEL TIL EN TRIUMPH

Triumphs mærkelige «bastard-sportsvogn», GT 6, udgår nu af produktionen. Men den åbne cabriolet-model, Spitfire, fortsætter.

Saab igen i spidsen

SAAB MED IGEN

For nogle år siden var Saab et topmærke i den internationale rallysport. Ja, en overgang vandt Saab-vogne næsten alle betydende løb rundt om i verden. Så blev der nogle år stille om Saab i den forstand, at der var længere mellem triumferne.

Men Saab synes at være på vej til et come back i den hårde bilsport. Sidst har svenskeren Stig Blomquist i Saab 96 vundet det 1500 kilometer lange Cypem-rally. 83 hold stillede op til det krævede bjergløb ad stenede og mudrede veje, men kun 32 nåede igennem.

Den svenske Saab blev en flot nummer 1 foran Alpine Renault, Ford Escort og Colt Gallant.

I øvrigt er alle seks afdelinger i det svenske rallymesterskab vundet af Saab, og slutresultatet blev, at Saab'er besatte de tre første pladser. Vinder blev ovennævnte Stig Blomquist.

MOTORNOTER

EN GANG PEP

Triumph 1500 er kommet i en forbedret version kaldet 1500 TC. Den har højere tophastighed, bedre acceleration, bedre styreegenskaber og bedre gearskift. Foreløbig sælges den kun i England.

HVAD ENDER DET MED?

Bøndemandens jord må stå for meget i vore dage. Tidligere behandlede jorden nænsomt med levende hestekræfter, nu buldrer stadig større maskiner og redskaber gennem markerne.

Sidste nyt på mekanik-fronten er en 140 hestes Volvo BM traktor med tvillinghjul både for og bag. Den snupper 7 furer ad gangen ved hjælp af en «on-land-plov». Normalt kører traktoren i furen under pløjningen, men med denne plov kører traktoren ved siden af ploven.

Nul automatik i MG B

SLUT MED AUTOMATIKKEN

Automatisk gear menes at være fremtidens løsen. Men åbenbart ikke til sportsvognsbrug, for nu kan MG B ikke mere leveres med automatisk transmission.

Forstanderinden

NOVELLE AF COURT HAURVIG

ILLUSTRERET AF THOR TOFT

Hospitalsopholdet havde givet hende tid til at tænke...

NOVELLE

Afdelingssygeplejersken fulgte med helt ud til taxaen. Hun rakte hånden frem og sagde:

— Så farvel, fru Olsen. Og pas godt på de første dage, anstreng Dem ikke for meget.

Kathrine Olsen nikkede.

— Jeg vil også sige tak for opholdet og for den gode behandling, jeg har fået! Hun tog den fremstrakte hånd og trykkede den hjerteligt.

Afdelingssygeplejersken smilede. Bilen satte sig i bevægelse. Den høje lyse hospitalsbygning gled forbi. De kørte gennem porten ud på gaden. Det var køligt udenfor. Det havde hun mærket, da hun gik fra indgangsdøren over til taxaen. Men solen skinnede.

Hun lænede sig tilbage. Rynkerne i hendes pande trådte lidt tydeligere frem. Bortset fra operationen og det ubehag, den havde medført, havde hospitalsopholdet været en hel lille ferie. Hun var blevet vartet op og kælet for. Men i de sidste dage var hun begyndt at tænke. På noget, der gav hende uro og fik hende til at ønske, at denne dag måtte ligge endnu længere ude i fremtiden. At hun kunne vente lidt endnu med at vende tilbage.

Det var første gang i de fjorten år, hvor hun havde været forstanderinde på De Gamles Hjem, at hun havde været fraværende. Første gang hun havde fået lejlighed til at se sig selv og for alvor tænke over, hvad andre mente om hende. Til at begynde med havde hun kun tænkt periferisk på det. Men så havde tankerne grebet hende mere og mere. Hun tænkte på de gamle mennesker, der var undergivet hendes omsorg. Og også hendes kommando. De Gamles Hjem var det sidste opholdssted, disse mennesker havde i dette liv. Selvfølgelig havde disse tanker strejft hende før. Men aldrig tidligere så stærkt som derinde i hospitalsstuen.

Var hun for streng? Gav hun disse mennesker alt for lidt kærlighed, gav hun dem for lidt af sig selv? Mange af dem var som børn. Børn, der trængte til at få ros og skænd på de rigtige tidspunkter. Men havde hun ikke altid været villig til at bruge skændene mest?

Hun havde fremmanet et billede af sig selv. Skridende ned gennem gangen, mens de gamle tavst hilste hende. Med små nik eller en bevægelse med hånden. Som om de ikke turde sige noget. For det meste talte de kun til hende, når hun direkte henvendte sig til dem. Og når hun kom ind i samlingsstuen. Der blev øjeblikkelig ro, og alles øjne vendte sig mod hende.

Det var virkelig nødvendigt at være streng en gang imellem. Den gamle fru Back, for eksempel, hun kunne finde på de mest utrolige ting. Som dengang hun låste sig inde på toiletet i fire timer. Det havde krævet strenge ord at få hende ud. Og Theodor Jensen, den gamle skaldede mand med overskægget. På trods af sin alder anså han sig selv for at være en stor don juan. Han kurtiserede alle damerne. Selv hende havde han lagt an på. Det var virkelig nødvendigt, at hun sagde et par alvorord.

Eller var det? Var der ikke noget uskyldigt i hans opførsel. En klamren sig til det liv, der havde været engang. Adskillige af dem ville ikke acceptere,

at de var blevet gamle. Det var hendes pligt at forstå dem. Uden at glemme, at de var individualister. Det havde hun vist overset alt for ofte.

Hun kastede et blik ud gennem taxavinduet. De var på vej gennem byen. Netop nu passerede de Torvet, hvor duerne flokkedes om springvandet. Hun følte trang til at bede chaufføren holde stille et øjeblik. Hun ville gerne nyde den skønhed, der var herinde. Den specielle skønhed af by. Men de ville næppe finde en parkeringsplads.

Var sandheden den, at hun inderst inde var bange for at vende tilbage? Nu havde de haft en vikar derude i over en måned. En yngre diakon, der sikkert havde forstået at tage de gamle på den helt rigtige måde. Mange af de unge mennesker i dag var dygtige, og de specialiserede sig i deres job. Så meget vidste hun. Hun kunne tydeligt forestille sig, at diakonen var begyndt med at studere hver enkelt af de gamle. Og så havde han sagt til sig selv: Fru Back skal behandles således, Rasmussen således, Jensen således... Og behandlingen ville ikke være streng, den ville være fyldt med hensyntagen. På en måde, som hun slet ikke kendte.

De vidste, at hun kom tilbage. Hun havde ringet, og diakonen havde ladet nyheden gå videre til de gamle. Fru Olsen kommer tilbage! Det var blevet hvisket fra mund til mund. Nogle ville sige: Åh nej, bare hun kunne blive helt væk! Andre ville måske endda tilføje: Hun kunne nu også godt være død under den operation, så vi kunne blive helt fri for hende! Hvis nogen havde sagt det, måtte det være den gamle Thomasen. Hun huskede tydeligt hans inderlige stemme, den dag han var i dårligt lune og sagde: Jeg ville ønske, at jeg var død i stedet for at komme hertil!

Måske ville meget være anderledes, hvis børn og børnebørn var mere flinke til at besøge gamle mennesker. Det gjorde dem glade og fik dem til at live op. Men hvad havde det med hende selv at gøre? Om også de gamle fik besøge hver eneste dag, så var hun stadig forstanderinden. Det var hende, de skulle trækkes med til daglig. Og det var de bestemt ikke glade for.

Hun rettede sig op i sædet. De var nået ud på villavejen. Spændt stirrede hun mod en række høje kastanietræer et stykke henne ad vejen. Der lå De Gamles Hjem. I parken, idyllisk skjult bag træerne. Hun kunne nå det endnu. Hun var også lige ved at række hånden frem, prikke chaufføren på skulderen og sige: Vend om, kør ind til byen igen! Men hvis hun gjorde det, hvad skulle hun da foretage sig? Hvad skulle hun leve af?

Hun sank på ny tilbage i sædet, og hun mærkede, at bilen svingede. Først da den holdt stille, turde hun åbne øjnene.

Alt så ud som før. Hendes blik gled ud over parken. I alle tilfælde så det næsten ud som før. Men der var tomt i den park. På denne her tid plejede mange af de ældre at sidde på bænkene, godt pakket ind, og nyde so-

len. I dag var der ikke en eneste. Billedøren blev lukket op, hun vendte sig om. Det var diakonen, hr. Svendsen. Han rakte en hånd ud mod hende.

— Velkommen tilbage, fru Olsen, sagde han.

— Tak! Hun tog dem fremstrakte hånd, og han hjalp hende ud af bilen. Samtidigt tænkte hun: Jeg er ikke sikker på, at han mener de ord. Velkommen, det er noget, man så nemt kan sige. De gamle ville også sige velkommen. Men samtidigt ville deres øjne og miner tydeligt fortælle, hvad de mente.

— Skal jeg hjælpe Dem op ad trappen?

— Ellers tak. Jeg er næsten helt rask, jeg kan godt klare mig selv! Hun vendte sig mod indgangsdøren. Så standsede hun og stirrede forbavset på den. Der var pyntet med gran og blomster rundt om døren, og på et papskilt ovenover stod der: VELKOMMEN HJEM, FRU OLSEN!

Hun vendte sig mod diakonen. Han lo.

— Det er velment. Ærlig talt, så har jeg vist været noget af en fiasko. Det var jo mit første job! Han strøg sig over panden, og det forekom hende, at han så lettet ud. Han tilføjede hurtigt: — Men jeg tror nok, at jeg har lært en masse!

De gik ind gennem gangen til opholdsstuen. De sad derinde, alle de gamle. En eller anden råbte: — Nu! og i samme øjeblik begyndte de at synge: — Velkommen hjem, velkommen hjem på en lille hjemmelavet melodi. Bordene var sat sammen til et langt bord. Der var dækket med lagkager og kulørte levende lys.

Da de var færdige med at synge, sagde diakonen:

— Jeg går ud og siger, at de gerne må komme med kaffen.

Hun hørte det knap nok. Nu rejste de sig derinde og kom hen til hende. Fru Back var den forreste. Hun rakte hånden frem, mens hun hviskede:

— Jeg kan ikke lide ham, diakonen. Han ved slet ikke, hvad han skal gøre, når jeg får mine anfald! Og Theodor Jensen blinkede fortroligt og intimt: — Jeg har længtes efter Dem, fru Olsen! Og alle de andre kom, en efter en, med fremstrakte hænder.

Varmen steg op bag hendes øjenlåg. Hun havde haft så mange tanker, men dem kunne hun have sparet sig. De tog plads ved bordet, øjnene var glade og forventningsfulde. Hun ville holde en tale til dem. Fortælle, hvor meget hun havde længtes efter dem. Og der skulle ligge netop den glæde i ordene, som hun følte.

(Fra side 65)

imidlertid ikke, at hvad der end for øjeblikket kan gøres, så vil der blive en vis del tunge metaller tilbage i slaggerne.

På Vestforbrænding deponeres slaggerne på plasticunderlag i bestemte områder, hvor man til stadighed kontrollerer, om regnvand kan forårsage udsivning af tunge metaller.

Hos os sker der i første omgang det, at vi afkøler slaggerne med havvand, og under denne afkølingsproces har vi ikke hidtil kunnet konstatere nogen afgivelse af tunge metaller fra slaggerne.

I anden omgang deponeres vi slaggerne i et inddæmmede havområde med jord- og sandfyld i randen. Afløbet fra det inddæmmede område holdes under stadig kontrol, og i afløbet har ikke til dato kunnet registreres større indhold af tunge metaller, end havvandet allerede havde ved indløbet.

Så kan man selvfølgelig spørge, hvor længe vi kan blive ved med at hælde slagger fra forbrændingsanlægget i et inddæmmede område.

Det er jo klart, at vi ikke kan fortsætte hermed til evig tid. Før eller senere skal slaggerne fiskes op til en eller anden form for anvendelse, og her kan jeg da fortælle, at vi ligger i forhandlinger med danske virksomheder om at bruge dem til bl. a. skillevægge, havefliser og opfyldning omkring betonelementer (det sidste gør vi selv herude i vor fortsatte byggevirksomhed), og det synes der ikke at være nogen risiko forbundet med.

KOMMUNEKEMI - ET MILJØ-TEKNISK FREMSKRIDT

- Nu har De lige nævnt Deres «fortsatte byggevirksomhed», direktør Brauer. Vil det sige, at Amagerforbrænding, der jo først kom i funktion i 1970, startede tilværelsen som underdimensioneret foretagende?

- Den byggevirksomhed, jeg lige refererede til, er den for et øjeblik siden omtalte knusnings- og omladestation for erhvervs- og industriaffald. I øvrigt regner vi da med, at Amagerforbrænding skal udbygges i takt med den forventede stigning i affaldsmængden i de kommende år. Vi begyndte med tre forbrændingsovne, men det er forudset, at vi i løbet af den næste snes år må op på det dobbelte antal ovne.

- Vi har nu dels snakket om husholdningsaffald, dels om det erhvervs- og industriaffald, der enten går til losseplads eller lader sig brænde i anlæg som Deres. Men hvad med «restpartiet» af affaldsstoffer - forureningsfarlige ting som spildolie m. m., der hidtil ofte har forårsaget ravage?

- Olie- og kemikalieaffald fra hele Danmark vil fremtidig via kommunale indsamlingspladser blive sendt til Kommunekemi i Nyborg, et selskab,

hvori de danske kommuner er aktionærer.

Kommunekemis første anlæg er kommet i gang. Andre vil blive sat i drift i løbet af 1974-75, og fra 1975 vil foretagendet - hvis opførelse kommer til at koste 50 millioner kroner - kunne behandle 93.000 t olie- og kemikalieaffald på årsbasis.

Her er der regnet med 40.000 t olieaffald, 12.000 t opløsningsmiddelaffald, 10.000 t organisk-kemisk affald, 1000 t klorholdigt affald, 15.000 t uorganisk-kemisk affald plus 15.000 t fast affald... og ved fast affald skal i denne sammenhæng bl. a. forstås brugt emballage, jord og sand, der i forbindelse med driftsuheld eller lignende er blevet forurenede med produkter af de netop nævnte kategorier.

Der lægges stor vægt på genvindingsmulighederne, og at de slet ikke tegner så helt dårligt, vil man forstå, når man hører, at af de 5265 t spildolie, der på forsøgsbasis blev aftaget af Kommunekemi i fjor, viste det sig muligt at oparbejde godt 2200 t god brændselolie, mens 1/3 af de modtagne 7700 t forurenede opløsningsmidler kunne nyanvendes efter endt behandling.

- Kan Kommunekemi ligefrem gå hen og blive en forretning?

- Kommunekemi vil kunne spare os for en del valuta til indkøb af olie m. m., men det vil nok være for optimistisk at antage, at det skulle kunne blive et overskudsforetagende. Med de afgifter, der skal erlægges for behandling af affaldet, regner vi imidlertid med, at foretagendet skulle kunne hvile i sig selv.

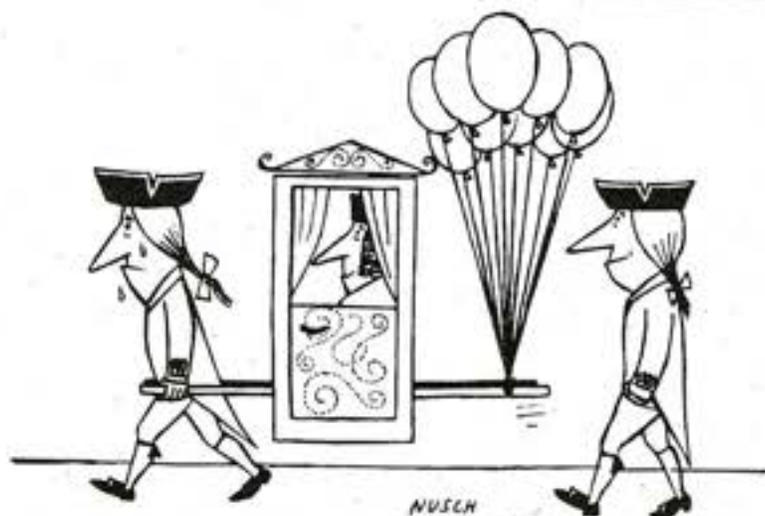
- Vil Kommunekemi ikke få sine egne forureningsproblemer at slås med? Vil man f. eks. kunne undgå generende lugt ved afbrænding af de affaldsstoffer, der bliver tilbage efter genvindingsforanstaltningerne? Og vil man ikke få et problem med slagger og andre slutprodukter, der er større end for almindelige forbrændingsanstalter?

- Der er fastsat stramme regler for slutprodukternes deponering under forseglede forhold, og der vil blive ført meget streng kontrol med stofindholdet i nedslivningsvand. Der vil gennem skorstenen ikke blive udledt stoffer i større koncentration end internationalt tilladeligt. At det måske fra tid til anden vil kunne medføre lugtgener, kan ikke udelukkes.

Disse mulige gener vil imidlertid langt blive opvejet af det miljøtekniske fremskridt, som Kommunekemi repræsenterer for landet som helhed.

Man vil hverken kunne forlange eller forvente, at alle de virksomheder i Danmark, der producerer olie- og kemikalieaffald, skal kunne behandle dem på miljømæssig fuldt forsvarlig måde.

Det vil under centraliserede forhold kunne ske i Nyborg. Mikkel Borgen.

-hvad med en varm, vandtæt og vindtæt gave til den unge motorglade?

Han (eller hun) vil blive begejstret. Det er skønt at have på og praktisk at køre i. Navnet er BELSTAFF, kendt og skattet verden over. Vil De vide mere om farver og modeller, så skriv efter prisliste og farvebrochure (vedlæg kr. 2,- i svarporto) eller ring og få opgivet nærmeste forhandler.

IMPORTØR:
1/3 FRANZ KROON MOTORCYKLER
NØRREBROGADE 2, 8000 ÅRHUS C
Telefon (06) 13 15 77 anviser nærmeste forhandler

LOOK
-lykken i et køkken

LOOK
EKSTRA STOR
STEGEPOSER
til stegning og kogning af kød, grønt

LOOK
STEGEFILM MED LET-LUK ALU-KANTER

størrelse 35x43 cm
størrelse 25x40 cm

NYT OG NEMT - nu med let-luk alu-kanter

LOOK STEGEFILM er en klar genvej til et fuldent stegeresultat - en moderne stegemetode, der sikrer smuk og ensartet bruning af kødet og bevarer saft, kraft og aroma.

Med LOOK STEGEFILM undgår De den besværlige rengøring af ovnen - stenk og sprøjt holdes jo inde i pose eller pakke ...

Pak stegen ind ved at folde filmen om stegen og vride alufolien sammen for enderne. Alukanterne lukker tæt uden clips. Der skal altid være god plads i LOOK pakken - stegeskyen skal kunne cirkulere og stegen således dryppe sig selv.

PAUL FISCHER (01) 708800

1. Spejle er ikke, hvad de har været

Generalmajor Tys von Tyssen, chefen for det hemmelige efterretningsvæsen, var i færd med at prøve sin ny gallauniform, i al hemmelighed naturligvis.

— SELMA! brølede majoren til majorinden med en stemmekraft nær de 90 decibel. — Det er mig bekendt, at dette spejl har tilhørt din adelige tante. Hvordan denne dame har set ud, ved jeg ikke, og har hun kun haft dette

spejl at holde sig til, har hun heller ikke vidst det selv. Spejlet er komplet umuligt og kun anvendeligt i et spejlkabinet på et marked.

Bortset fra, at det gengiver min atletiske skikkelse i dobbelt bredde og forvrænger mine ret så karakteristiske ansigtstræk til næsten ukendelighed, er der 5 fejl i genspejlingen af hele min apparition.

Kan du ikke se det? Jamen, det kan da alle andre — ikke sandt?

2. Hvor meget var gennemsnitsfarten?

Her er et spørgsmål, som skal besvares hurtigt — uden brug af papir og blyant, ellers gælder det ikke!

Jeg kørte til byen forleden dag, og da jeg kom derind, konstaterede jeg, at jeg havde kørt strækningen med en gennemsnitsfart af 40 km/t. På vejen hjem om aftenen var der ikke så megen trafik, og jeg kørte den samme strækning med en gennemsnitsfart af 60 km/t.

Hvad var min gennemsnitsfart for de to ture tilsammen?

a b o d e

a	b	o	d	e

3. Ens vandret og lodret

Kvadratets 25 felter skal udfyldes med to gange fem ord, der er ens vandret og lodret. Hvilke ord er det, når a = stemning, b = rød, c = kartoflerne, d = erfaring og e = dyr?

— Et halvt minuts kimen! klagede han til sin kone. — Det vil sige, at ved midnat, når vi ligger og sover, vil uret her larme i et helt minut!

Var det nu også helt korrekt — det med minuttet? Hvor mange sekunder ville uret slå ved midnat?

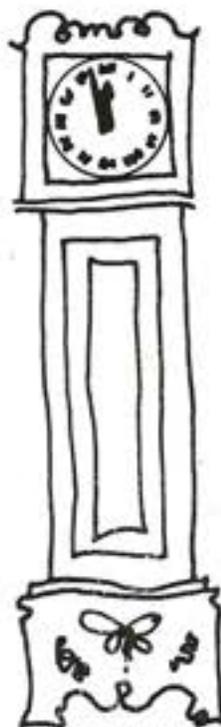

5. Tre mand i et fly

Jeg var ude at flyve forleden — og fik lidt at vide om besætningen. Den var på tre mand — de hed for resten Jørgen, Jens og Jan. Den ene af dem var pilot, den anden var navigatør, og den tredje var radiomand.

Radiomanden havde den laveste løn af de tre. Han var enebarn, en stille fyr, smilede næsten aldrig. Jan var gift med Jørgens søster. Han var glad og tilfreds, for han tjente mere end piloten.

Hvad var Jørgen, Jens og Jan?

DR. X - FOR 50 ÅR SIDEN

4. Et pænt ur, men...

Det er da et fint gammelt bornholmerur, ikke? Det syntes hr. Hansen også, da han købte det. Men da han havde fået det hjem i sin stue og hørt det slå nogle gange, var han knap så begejstret.

Da uret slog seks, tog han tid på slagene og konstaterede, at de tilsammen varede 30 sekunder.

6. Hvordan fordelte Mary sine lam?

Mary vogtede lam. Af sin husband havde hun fået løfte om en ny kjole, hvis hun kunne anbringe de 9 lam, hun vogtede, i fire folde, således at der kom et ulige antal lam i hver fold.

Mary løste opgaven ved et lille fif, og hun fik den nye kjole. Hvordan fordelte hun de 9 lam?

REBUS

KUPON

Navn:

Adresse:

Post, by (el. postdist.):

Løsningen er:

Ugens rebus handler om noget, det kniber med for mange lige nu. Skriv løsningen på kuponen og indsend den i en kuvert, mærket af rebus 50kr — og frankeret som brev — til Familie Journalen, Postboks 1385, 2500 Valby — således at den er i redaktionen i hænde senest den 17. december. Blandt de rigtige, rettidigt indsendte løsninger trækker vi lod om tre præmier på henholdsvis kr. 25, kr. 15 og kr. 10, og løsning og vindemavne bringer vi i Familie Journalen nummer 4.

DERES STJERNER

FOR UGEN 10.-16. DECEMBER

YVONNE INGDAL

er ugens fødselsdagsbarn – hun bli'r 34 i dag, mandag den 10. december. Det er nu ti år siden, den unge svømme- og gymnastikuddannede Yvonne Ingdal viste sig på skuepladsen via en showmæssig succes, den daværende Rødovre Gymnastikforening fik. Det blev til et engagement på Det kongelige Teater og derefter til en hastig række af ungpigeroller i film, som blev lavet af Palle Kjærulff-Schmidt og Klaus Ribbjerg. Især under de herrers vinger opnåede Yvonne Ingdal betydelige succeser. I de senere år har den unge, talentfulde skuespillerinde gjort sig gældende i en del TV-roller.

De får Deres eget HOROSKOP gratis

Har De fødselsdag i denne uge, kan vi hjælpe Dem til at kigge ind i Deres fremtid – for så vidt angår det kommende år.

Den berømte engelske astrolog Maurice Woodruff udarbejder specielt for Familie Journalens læsere et horoskop, der skulle dække det kommende år for ugens fødselsdagsbarn. Deres eget horoskop!

De kan få horoskopet for det kommende år tilsendt – ganske gratis. De skal blot indsende en frankeret svarkuvert med Deres navn og adresse til »Mit horoskop«, Familie Journalen, 2500 Valby. Det vil lette ekspeditionen, hvis De skriver Deres fødselsdato i kувertens nederste højre hjørne.

Stenbukken

(22. decbr. – 20. jan.):

Nerverne kan komme lidt på højkant i den kommende tid, men i weekenden er presset overstået, og De kan atter nyde livet, som De helst vil. Hjerteranglignende har stjernerne største bevågenhed, så De kan nå en hidtil ukendt lykketilstand på dette felt.

Vædderen

(21. marts – 20. april):

Hav benene solidt plantet på jorden i den kommende tid og sørg for at have klarhed over alle praktiske problemer. De vanskeligheder, De kommer ud for, har ene og alene deres årsag i Deres ulyst til at løse et par kedelige, men højt presserende arbejdsopgaver. Tag fat og det går bedre, end De tror.

Krebsen

(22. juni – 22. juli):

Føretings- og arbejdsanliggender skulle ikke give anledning til bekymring i denne tid. Tværtimod ser det ud til, at den nedgangsperiode, De har gennemlevet, er bragt til standsning. De vil atter kunne gå til opgaverne med lyst og humør – og De kan tillade Dem at satse lidt.

Vægten

(24. sept. – 23. okt.):

Mange uventede muligheder og chancer vil melde sig i ugens løb, både i romantiske og i arbejdsmæssige forhold. Så vær rede til at gribe dem, når de kommer. I dette kælvan viser sig også en væsentlig økonomisk fremgang. Alt i alt bliver det en tid, hvor De finder verden vidunderlig...

Vandmanden

(21. jan. – 18. februar):

Det tegner til at blive Deres uge ... De sidder tilsyneladende inde med midler, der kan bringe Dem en betydelig fremgang. Indflydelsesrige personer er indstillet på at belønne Dem for en tidligere indsats. Det ene med det andet – det bli'r en strålende uge.

Tyren

(21. april – 21. maj):

Det bliver sikkert en meget heldig periode for Dem. De kan godt tillade Dem at satse lidt højt, for udsigten til et gunstigt resultat er den bedste. Samtidig er man indstillet på at hjælpe Dem fra alle sider, hvis det er nødvendigt. Det skulle være mærkeligt, om perioden ikke blev god.

Løven

(23. juli – 23. august):

I denne uge er alt lyst og venligt omkring Dem, så De vil kunne møde verden med et fortrængningsfuldt smil. Det kan blive nødvendigt at skabe klarhed i et forhold til et medlem af det modsatte køn. Her er det klogest at lade indskydelserne råde. De kan alligevel ikke tænke klart.

Skorpionen

(24. okt. – 22. nov.):

De opnår fine resultater ved at behandle selv de ubetydeligste detaljer med omhu og respekt. Romantikken kan ganske vist bringe en mindre skuffelse, der dog ikke er særlig dybtgående. De vil snart indlede nye bekendtskaber, der så rigeligt kan afløse de gamle. Udviklingen går i den rigtige retning.

Fiskene

(19. febr. – 20. marts):

Ting, der ikke er tilrettelagt og kommer lidt bag på Dem, rummer formentlig de glædeligste oplevelser i den kommende tid. Der kan komme småirritationer i ugens midte, men weekenden bliver sådan, at De ikke har grund til klage. Lad være med at diskutere.

Tvillingerne

(22. maj – 21. juni):

Et praktisk greb om tingene er vejen til succes i denne tid. Den eneste måde, De kan komme videre, er ved at løse opgaverne i den rækkefølge, de melder sig. Deres dagdrømmerier er ved at bringe Dem ud på et sidespor – men det er ikke for sent at rette op på det hele.

Jomfruen

(24. aug. – 23. sept.):

Man vil pålægge Dem ekstraordinære arbejdsbyrder i denne tid – og da det sker, netop som Deres arbejdsøvn er højest, kan det kun blive en fordel. Derimod skal De nok holde en lille pause på romantikkens område. Her er udsigterne til den ønskede udvikling ikke de bedste.

Skytten

(23. nov. – 21. dec.):

En uventet opmærksomhed fra en gammel beundrer bliver utvivlsomt ugens højdepunkt, som sætter Deres humør mange grader i vejret. Det ser ud til, at De kan overkomme det utrolige i denne tid – men De skal være forsigtig med ikke at sprede Dem alt for meget. Tag én ting ad gangen.

JULECIRKUS

Fra side 27

At smække et cirkustelt op på en mark og få hele den rullende cirkusby til at fungere – det er en ren rutinesag for cirkusmennesker. Det ordner sig altid. Når cirkus rykker ind for at give forestillinger i et teater, bliver det straks kompliceret. Det sander man i Cirkus Benkenny, der nu for en kort periode huserer i Folketeatret i København.

Alene at opnå færdselspolitets tilladelse til at anbringe vognparken langs ad den stærkt befærdede Nørrevold krævede en del diplomati. Så var der manegeproblemet. Folketeatrets scene skal med timers varsel kunne laves dybere – ellers kan man ikke få plads til den manege, der skal til for at lave ordentlig cirkus. Det kræver, at scenen forlænges ud over orkestergraven – og så må de forreste stolerækker fjernes, for ellers kan de mennesker, der har købt de dyreste-billetter, ikke følge med i, hvad der sker deroppe!

Jamen, orkestret, hvor skal det så sidde? Dets ni mand kommer til at sidde henne på siden – og dirigeres af selveste Henrik Krogsgaard!

Det bliver en fuld cirkusforestilling, man får at se i Folketeatret. For rigtige cirkusentusiaster bliver der mulighed for at udgyde gensynsglædestårer. Hvad mener man om at se Katja og Philip Schumann sammen i manege på ny med deres herlige heste?

Der kommer fine artister, dressører, bugtaler (Ken himself) og sidst, men ikke mindst: klovnens Armand Mische af det berømte dynasti!

Og så har man fundet ud af, at det sandelig ikke er første gang, der holdes cirkus her! Da huset byggedes i 1845, indrettedes her »Kjøbenhavns Hippodrom«, hvor man kunne leje rideheste og få rideundervisning. Inden længe fandt man på, at stedet var egnet til meget andet – politiske møder, koncerter m.v. Og i perioden op til 1857 gav flere cirkus forestillinger herinde. Så indrettedes bygningen til teater, og siden 1857 har det altså været sådan. Og så kommer Cirkus Benkenny min-sandten og tilføjer et nyt cirkus-kapitel i historien!

Henri T. Meyer.

– Far og mor har talt om, at jeg osse skal ind ved postvæsenet, når jeg bliver stor!

MARIANNE

(Fra side 19)

te, at han også havde begået mord, ville hun fortælle politiet det hele.

Hun betød, at han ville blive taget for det mord, hvor han uden hende måske kunne have klaret sig!

— Jeg fik synet igen her i eftermiddag, sagde Marianne hurtigt. — Men det betyder ikke noget — ikke for Dem. Jeg siger ikke . . .

Hans øjne og læber blev smalle. Han så sig hurtigt om. Der var ingen mennesker i nærheden. Et mord eller to — straffen var den samme, og at lade hende leve var det samme som at undersøge sin egen dom. Han trak vejret dybt. Et håndkantslag, og hun ville være tavs.

I det samme forstod Marianne, hvad han havde i sinde, og rædslen gav hende kræfter til at rive sig løs. Det skete så hurtigt, at han ikke nåede at standse hende, og inden han fik besinnet sig, var hun sanseløs på vej hen ad stien, som snoede sig mellem træerne. Elmer tænkte sig lynhurtigt om.

Hvis han forfulgte hende, ville hun skribe op, og så var spillet tabt, men han måtte uskadeliggøre det pigebarn, om det så blev det sidste, han kom til at foretage sig.

Forsigtigt trak han sig ind mellem træerne og beregnede, hvor hun ville komme ud af parken; så løb han hurtigt tilbage til bilen og kørte den ud på vejen. Hans øjne var sorte af had og beslutsomhed, men han var blevet roligere. Hun kunne ikke slippe væk, og det bedste, han i øjeblikket kunne gøre, var at få hende til at tro, han havde opgivet forfølgelsen.

Han blev siddende i bilen et stykke borte og fulgte hende med blikket som et dyr, der holder øje med sit bytte. Han så hende komme ud på fortovet, kigge sig om til alle sider uden at opdage ham og derpå skynde sig ned mod Østerbrogade. Forhåbentlig fandt hun ikke på at standse nogen undervejs for at fortælle sin historie . . .

Lidt efter startede han bilen og fulgte langsomt efter hende.

Anita var i dårligt humør. Arrigt parkerede hun sin lave sportsvogn foran huset og løb op ad trapperne. Så snart hun var indenfor, smed hun de pakker, hun havde købt, på gulvet i hall'en.

— Læg dem op på mit værelse, snævrede hun til pigen, som kom til.

— Der har været en herre til Dem, svarede pigen, idet hun tog pakkerne. Der var skadefryd i hendes blik. — Men han gik igen, og han tog frk. Marianne med sig.

— Marianne Anita standsede. Hun tænkte øjeblikkeligt på Andreas Viig. — Hvad skal det sige? Hvad var det for en herre?

— Det ved jeg ikke, sagde pigebarnt ligegyldigt. — Han var mørkhåret. De kørte væk i en bil.

Anita blev kold af vrede. Nu havde hun bestemt Andreas for sig selv, og så kom han, så snart hun var væk, og kørte ud med Marianne. Skinsygen flammede op i hende. — De får Deres penge for at vide, hvem der kommer og går her i huset, sagde hun rasende. — Hvor er min mor?

— Det ved jeg ikke . . . Pigen marcherede ovenpå. Fru Malling kom ud fra det lille kabinet ved siden af biblioteket, hidkaldt af datterens rasende stemme.

— Har du set Marianne? spurgte hun Anita. — Hun er ikke på sit værelse . . .

— Nej, det ved gud jeg ikke har! Anita gik forbi hende og hen til barskabet. — Men jeg har på fornemmel-

sen, hun er taget ud med Andreas. Kunne du ikke have holdt øje med dem? Jeg sagde dig jo, jeg ikke ville have, de kom sammen mere!

— Jeg har hvilet mig, sagde moderen, fornærmet over datterens tone. — Jeg kan vel ikke overvåge alt, hvad der foregår her i huset. Hvor har du været?

Anita skyldede en drink i sig. — Åh, jeg har haft en rædselsfuld dag. Vadet rundt og slæbt som en gal. Og så havde de tilmed solgt den modelkjole, du ved, jeg så på forleden dag, solgt den til en anden! Jeg ved ikke, hvad du giver mig!

Fru Malling tog sig til hovedet. — Åh, du med dine kjoler! Det kan overhovedet ikke nytte, du køber så meget ind. Sig mig, er du ikke klar over, hvorledes vores finansielle stilling er?

— Nej, snævrede Anita, skønt hun udmærket vidste det. — Og det interesserer mig heller ikke! Jeg har andre ting at tænke på.

Moderen beherskede sig. Det kunne ikke nytte at bide skeer med Anita, når hun var i det hjørne. Hun betragtede datteren med en tankefuld mine. Hun vidste, at Anitas humør ikke så meget skyldtes den kendsgerning, at hun ikke

(Fortsættes næste side)

RUBRIKANNONCER

DET ER NEMT med et stempel til giro- og indbetalingskort, kønvolutter m.m. Stempel med navn og adr. + pude kr. 26,95. Send et kort straks, omg. lev. (eftkr.) I. E. ANDERSEN Grenneg. 14, Odense, tlf. (09) 111188

Pilotjakke mærkeblå ny amerikansk model af vind- og vandtæt nylon med imiteret pelskrave, vatteret nylon helfoar, crepe ribber, kraftig lynlås, 2 skuldebommer samt lille æmmelemme med lynlås. En dejlig varm letvektjakke. Forlæg størrelse lille, mellem, stor, ekstra stor eller overstørrelse. **Pris kr. 158,00**

U. S. OVERSKUDSLAGER Kildebakkedalsvej 121-123 - 2900 Søborg Tlf. (05) 99 52 32 Århusgade 25 - 2100 København B - Tlf. (06) 26 17 04 Sendes pr. efterkrav, 8 dages returret.

Glød Dem selv eller andre med en smuk forstørrelse. Farve 18x24 cm 36 kr. Gråt eller brunt 23 kr., efter indsendt foto eller film. AMATORFOTO. Farve eller sort/hvid, udføres. Sendes pr. efterkrav + porto. Forlæg prisliste tilsendt. **KASTRUP-FOTO, Højstrupvej 75 2700 Brønshøj - Tlf. (01) 91 11 74**

brother strikkemaskine
Standard model 588 kr. 1.435,-
Luxe model 800 kr. 1.985,-
Den med hukort
Bed os venligst om brochure. Strikkemaskinen demonstreres over hele landet af vore forhandlere eller konsulenter, og der gives gratis instruktion efter aftale.
FÅS OGSÅ PÅ KONTO
BROTHER CENTER
Kbh. Gl. Kongevej 85 - (01) 21 60 17
Århus Sdr. Alle 5 - (06) 12 77 20
Hillerød Høstrupvej 29 - (03) 26 78 71

RUBRIKANNONCER

BØDT OG BILLIGT STRIKKEGARN til hånd- og maskinstrøking. Stort farvevalg og sort tilsendes mod kr. 3,50 i check eller frimærker. Skriv til:
I. M. GARN
Adalsvej 13 - 8382 Hinnerup

Tæpperester
i bredder fra 20-50 cm og i længder fra 1-6 meter -
i de bedste 4P mærkede kvaliteter m/ indbygget underlag. Normalpris op til kr. 138, pr. kv. m. vor pris (i strimler) fra kr. 9 pr. kv. m. Gratis prøver tilsendes uden forbeholdende, brugsanvisning om pålægning medfølger.
SPECIALFORRETNING I TÆPPER
PUNKT
Tlf. (08) 64 14 99 AALESTRUP

DANMARKS LÆKRESTE DYNER OG PUDER
EXPORT SÆT
2 stk. PRIMA KANALDYNER
6 kanaler støppet med 1000 gr. 4/40 no. 1
+ 2 VOKSNE HOVEDPUDER 60 x 60 cm.
Normalpris 330,- kr.
SPAR ca. 200,- kr. **VOR PRIS 288,-**

LUXUS SÆT (import kvalitet)
2 stk. BÅSEDUNSDYNER
med 7 kanaler og støppet med helvis fugtstuet glasulds - 800 gr.
+ 2 stk. BLØDE OG VELSTOPPEDE HOVEDPUDER med helvis kanaler
Normalpris 875,- kr.
SPAR ca. 200,- kr. **VOR PRIS 576,-**

1 stk. LÆKKER ANDEDUNSDYNE
Lystulds med 6 kanaler, støppet med 1000 gr. frestørrelse andedun. Normalpris 310,- kr.
SPAR 100,- kr. **Tilværende 199,-**

1 stk. HOSPITALSDYNE
i eftervaskt Combicord stof, støppet med 700 gr. fugtstuet glasuld. Normalpris 298,- kr.
SPAR 100,- kr. **Tilværende 198,-**

SPRINGMADRAS
70 x 190 cm eller 85 x 190 cm
Normalpris 280,- kr. SPAR 90,- kr. **188,-**

KRBLUDSMADRAS
i ørme lækker - 85 x 190 cm eller 90 x 190 cm
Normalpris 118,- kr.
SPAR 20,- kr. **98,-**

BABDYNE i 3 kanaler **30,-**
JUNIORDYNE i 4 kanaler **50,-**
BABY HOVEDPUDE høj eller lav **12,-**

Garanti til Dem
Fuld tilfredshed eller pengene tilbage - uden diskussion. Skriftlig GARANTI for tæthed, farve og levende græs.
ring eller skriv allerede idag
Vores adresse er STORSGADE 19-21, 8000 Grenå og vi vil telefonbesøge jer (06) 32 01 50.
GRENAÅ TEXTILIMPORT
Levendervej 12 Høstede, 8450 Høstede og Hørsholm.
Bemærk! Igen 100 gr.

JULEGAVEIDÉ
Frimærkepakke værdi kr. 2370,- for KUN kr. 49,50

Må vi give Dem en julegaveidé til alle drenge mellem 10 og 90 år. Det gælder FRIMÆRKER - VERDENS STØRSTE HOBBY. Vi har pakket et kæmpeparti frimærker til kat. pris kr. 2370,- i JULEGAVEPAKKER, som vi sælger til KUN kr. 49,50.

Alt indholdet på ca. 650 frimærker kan bl.a. nævnes mindst 10 og 90 år. Det gælder FRIMÆRKER - VERDENS STØRSTE HOBBY. Vi har pakket et kæmpeparti frimærker til kat. pris kr. 2370,- i JULEGAVEPAKKER, som vi sælger til KUN kr. 49,50.

Disse frimærker alene koster normalt langt mere end pakkens pris, men som VOR JULEGAVE vedlægger vi danske frimærker katalogpris ca. 25 kr. med bl.a. dette sjældne udstemplede sæt RØDE KORS fra 1939-40, der mangler i de fleste samlinger.

Dette er simpelthen alle tiders JULEGAVEIDÉ, også til DEM SELV. Leveres i smuk gavepakning. Bestil omg. pakke nr. 25. ATLANTIC STAMP CO.: Postbox 1, 2740 Skovlunde. Giro 15 28 35. Portofrit ved forudbetaling eller efterkrav + porto. FULD RETURRET, OGSÅ EFTER JUL.

FOTO-FORSTØRRELSER KUN KR. 15,-

De sender Deres sort/hvide negativ eller fotos, og vi forstørret det op i str. 18x24 eller 24x30 til ovennævnte pris i sort/hvid, vi giver 10% rabat på 5 stk. og derover.
SYDSJÆLLANDS FOTO SERVICE
v/ K. Michaelsen - Postbox 156 4700 Næstved

LYKKEPLANTEN

Den fantastisk blomst fra Hawaii. Af et lille trætykke vokser der en herlig tropisk, evig grøn plante, ca. 80 cm høj og med blomster i skønne farver, der minder om hawaii-pigerens krone. Stammen lægges i en lille skål med vand, således at halvdelen af den befinder sig ovenfor vandoverfladen. Når Lykkeplanten begynder at skyde sættes den i en kruke jord og vandet på sædvanlig måde.

Bestil direkte fra generalagenten. Pris: 1 stk. kr. 13,75, 2 stk. kr. 26,-. Prisene er incl. moms. Fragt tilkommer. Katalog med dyrkningsanvisning og vækstaten medfølger.

JÅ, send mig: 1 stk. kr. 13,75 2 stk. kr. 26,-
Navn: _____
Adressen: _____
Postnr./By: _____
Prisene er incl. moms, men excl. fragt.

Firma CURB B-3
BOX 54 - 3000 HELSINGØR

MSS KJOLESTOFFER

Kæmpeudvalg i fineste kvaliteter, farver og mønstre. Prøver sendes omg. mod kr. 2,- i frimærker. Spændende LYKKEPAKKER med ekstra fine stoffer til flere forskellige hele kjoler, i mange farver og mønstre. Sælges forkr. 100,- eller pakker med nylonfoar, 15 m, i flere farver, for kr. 50,-. Alt + moms og porto. Omg. levering pr. efterkrav.
Midtjysk Stof Service
Box 22 - 7430 Ikast - tlf. (87) 15 29 36

Mønstedts Kursus

Rådhuspladsen 14 - Box 375 1504 København V
Tag undervisning pr. bøger i dansk - skrivning - tegning - bogføring - stenografi - reklame - salg - engelsk - tysk - tegning - skildreskift - kontorkursus m.m. Vort program sendes gratis. Når De indsender denne kupon:
Navn: _____
Adresse: _____ F.90

Spar 30,- kr. SKJORTEBLUSER
i dejlig, blød og lækker terylene jersøj i efterårets smukke farver: brun, beige, grøn, rust, lilla og sort (som ill.) med blomstertryk. Fås også ensfarvet. Str. 36 - 38 - 40 - 42 - 44 - 46.
VOR PRIS KUN 45,- 2 stk. 80,- kr.
Ja, send mig venligst stk. skjortebluse, str., ensfarvet med blomstertryk farve _____
Navn: _____
Gade: _____
By: _____
CORA IMPORT
Postbox 77 - 8600 Vejen - Fuldt returret

TÆNKEBOKSEN

Løsning på opgaverne side 68

- (spejlet): Forkerte benklæder, fejl i distinktion på ærme og hals samt epaulet og bandolér.
- (gennemsnitsfart): Gennemsnitsfarten var 48 km/t - ikke 50!
- (ens vandret og lodret): HUMØR, ULAVE, MADEN, ØVEDE og RENNER.
- (uret): Mellem første og sjette slag er der fem intervaller, hvilket vil sige, at der mellem hvert slag er seks sekunder. Altså vil det tage uret 66 sekunder at slå ved midnat.
- (flybesætning): Jørgen var pilot, Jens radiomand og Jan navigatør.

LØSNING PÅ REBUS NR. 6

Er snart det mon forbi med Jordens energi?

er - S - nar - T - Det - M - O - N for B - i med J - orden - S ene - R - G i?

Vindere af rebus nr. 44:

25 kr.: Erik Hansen, Vestervej 4, 1. sal, 8500 Grenå.

15 kr.: Kari og Randi Larsen, Bækparken 20, 4622 Havdrup.

10 kr.: Laura Østvedgård, Mjøsensgade 6, 2300 S.

- Åh... Men så hold dog op med at græde, elskede

- Det, jeg kan li' ved at være lærerinde, er, at børnene finder på noget nyt hver dag!

havde fået den kjole, hun ville have, som at hun ikke kunne få den mand, hun ønskede. - Hør nu her, sagde hun omsider. - Jeg synes heller ikke om, at Marianne farter rundt med Andreas Viig. Ikke når du har det sådan med ham...

- Hvad ved du om, hvorledes jeg har det? spurgte Anita i en gnaven tone, men dog formildet af moderens ord.

- Det ved jeg alt om, svarede moderen fast. - Og jeg har opdaget, at vi griber dette helt forkert an.

- Hvad mener du? spurgte Anita mistroisk.

- Jeg mener, at det nu er på tide, vi får Marianne væk herfra, og jo længere væk jo bedre.

- Væk! Hvordan skulle det gå til? Anita stirrede på hende.

Moderen gik over til vinduet. Så vendte hun sig og mødte datterens blik. - Det bedste ville være, hvis vi kunne få en anden interesseret i hende, sagde hun.

Anita snøftede. - Åh, hvem er interesseret i at få en blind pige på halsen? sagde hun irriteret.

Det varede lidt, inden moderen svarede. - Måske en, der er ligeglad med, om hun er blind eller ej. En, der ønsker det samme som vi...

- Og hvad ønsker vi? spurgte Anita. Hun var ved at være træt af samtalen, som hun ikke syntes førte nogen steder hen.

- Peng. Økonomisk sikkerhed... - Hm... Anita trak på skuldrene. - Ja, det er der vel nok, som er interesseret i, sagde hun ligegyldigt.

Der blev atter stilhed. De kunne høre pigen skramle med pottes og pander ude i køkkenet. Anita trommede med fingrene mod bordet. - Hvad med denne fyr - var det ikke Elmer Torp, han hed? spurgte moderen forsigtigt.

- Elmer! udbød Anita forbløffet. Så lagde hun hovedet tilbage og lo højt. - Tror du, Marianne ville være interesseret i ham? Du må jo være gal. Han er den værste slyngel, jeg kender! - Muligvis... Fru Malling lod den gyldne, snøede gardinsnor løbe gennem fingrene. - Men det er nok mere et spørgsmål om, hvorvidt hun ville være interesseret i Marianne. Den fyr er ude efter penge - det har du vel forstået?

- Jo tak, sagde Anita. - Han prøvede at låne af mig. Han skylder en masse væk...

- Så meget desto bedre, sagde fru Malling tilfreds. - Så meget lettere bliver det at få et arrangement med ham. Han får Marianne og en eller anden stor stilling på plastifabrikken, hvor han ikke behøver at bestille noget - og du får Andreas Viig.

- Du får det til at lyde så nemt, sagde Anita, men hendes interesse var vakt. Måske var det en plan, der var værd at overveje. Hjælpeløs og blind som hun var, ville Marianne være et let bytte for en mand, der vidste, hvordan han skulle appellere til hendes behov for at blive beskyttet.

Og måske var Elmer den mand...

Mariannes hjerte hamrede, mens hun skyndte sig af sted. Det dunkede i hendes hoved, og en gang imellem blev det taget for hendes øjne. Hun måtte støtte sig til hussmuren. En kvinde standsede.

- Er der noget i vejen?

- Nej... Marianne rystede på hovedet. - Nej, jeg er bare... Hun hørte kvinden gå videre. Hvorfor havde hun ikke bedt om hjælp? Ville nogen overhovedet tro på hendes fantastiske historie? Jeg må ringe til politiet, tænkte hun.

I det samme klaredes det atter for hendes øjne, og hun så den lille Morris lige bag sig. Åh gud, det er ham! Ræd-

selsslagen satte hun i løb, mens hun så sig tilbage over skulderen. Bilen satte farten op; den skænseløse forfølgelse ladede hende med panik.

Jeg må tænke, før det igennem hende - men det var, som kunne hun ikke tænke klart. Det eneste, hun sandede, var, at hun blev forfulgt af en mand, som ville dræbe hende, og at hun på en eller anden måde måtte uden for hans rækkevidde. Hjemmet i Rungsted forekom hende så langt borte, som havde det ligget på en fremmed planet.

Pludselig var bilen oppe på siden af hende. Hun så Elmer rulle vinduet ned, hørte ham råbe noget i en overtalende tone. Han kan ikke gøre mig noget her, tænkte hun desperat. Ikke her på gaden med alle de mennesker omkring!

Da sortnede det atter for hendes øjne. Det, hun hele tiden inderst inde havde frygtet, var ved at ske. Fortovet foran hende forsvandt nogle sekunder, og da synet kom tilbage, var det dunkelt og uklart, som så hun det gennem vand. Hun var nær ved at skrike. Hvis hun blev blind nu igen her, ville hun være fortabt. Så ville hun aldrig undslippe ham.

Ude af sig selv søgte hun at orientere sig, opfattede en bus, der kom kørende, hørte dørenes sug, da de gik op. Sanseløs løb hun over cykelstien og sprang på. Folk trængtes omkring hende, og hun pressede sig forbi chaufføren, uden at han så hende, og kom ned bag i vognen til bagsædet. Tungt åndende sank hun ned, kiggede bagud efter Morris'en, gned med hånden på ruden, der var emmet af fugt.

Hendes hånd faldt ned; noget sled i hendes strube. Det var ikke fugt der på ruden. Det var...

Langsomt vendte hun sig om, stivnet i håbløshed. Alt i bussen stod som i en tåge. Hun kunne intet se...

Den eftermiddag lagde Mariannes far, Gregers Malling, sin sidste hundredekroneseddel ned i sin lomme efter på en billig café at have betalt for et dårligt måltid mad. Pengene var alt, hvad han havde tilbage af det beløb, det belgiske hospital havde forsynet ham med, da han blev udskrevet.

Han lænede sig ind over den plette-dug og støttede træet ansigtet i den ene hånd. Det hele så håbløst ud. De sidste dage havde en voldsom halsbetændelse lænket ham til sengen i det Vesterbro-hotel, hvor han havde lejet sig ind, og sygdommen havde tappet hans kræfter og væltet hans spinkle økonomi. I morges havde han opdaget, at to hundrede kroner var blevet stjålet fra ham, sandsynligvis af hotelpersonalet, mens han havde ligget feberdøsig hen.

Han var pludselig blevet en af storbyens tusinde subsistensløse. Det billige tøj, han havde anskaffet sig hos en marskandiser, så flosset og medtaget ud.

Jeg må bort, tænkte han fortvivlet. Bort fra denne by, hvor der trods min usle forfatning før eller senere vil være en eller anden, som genkender mig.

Han forestillede sig avisernes overskrifter, hvis det skete. KENDT DIREKTØR LEVER SKJULT I MÅNEDER. FAMILIEN TRØEDE HAM DØD...

Nej, det måtte ikke ske. For Mariannes skyld måtte det ikke; hun ville få et chok, og afløsningen kunne gøre hende ubodelig fortræd. Trods alt var hun kun et barn.

Han løftede hovedet. Så stivnede han pludselig. En mand, han kendte, en tilfældig forretningsforbindelse, stod ovre ved døren ud til gaden, i færd med at tage sin frakke af. Da Gregers mødte hans blik, så han den anden spærre øjnene op.

Gregers mærkede, at det krøb langs

hans ryggrad, men trods sin panik tvang han sig til at blive siddende og ikke med en mine forråde, at også han genkendte den anden. Manden kom over til ham; han så forvirret ud.

- Hør, er det ikke...? begyndte han.

Gregers så uforstående på ham. - Vi kender vist ikke hinanden, sagde han afmålt. Han huskede at fordreje sin stemme, så den i det mindste ikke også skulle afsløre ham. Manden stirrede på ham.

- Direktør Malling, stammede han. - Jamen, De er jo... jeg læste i aviserne, at...

Et øjeblik var Gregers lige ved at give op. Alligevel blev han i sin rolle. Dette ganske banale møde skulle ikke få lov at fælde ham. - De må tage fejl, sagde han køligt. - Jeg hedder... Han nævnte et tilfældigt navn. - Og lad mig så være i fred!

Den anden rystede mæløs på hovedet. - Det er forbløffende, sagde han. - De ligner fuldstændig en mand, jeg kendte...

- Hm... Gregers kiggede uforstående ud ad vinduet. Gå! hamrede det inde i ham. Gå dog, for pokker, inden jeg bryder sammen! Så så han syg af lettelse den anden gå over til et bord ved væggen og sætte sig der.

Lidt efter rejste han sig, gik, uden at se på den anden, ud af lokalet. Larmen fra Vesterbrogade nåede ham et stykke borte fra, og han skyndte sig derop. I de små sidegader havde han troet sig i forholdsvis sikkerhed, men ingen steder kunne han vide sig fri for risikoen for at møde nogen, der kendte ham. Næste gang ville det måske ikke gå godt...

Pludselig gav det et voldsomt sæt i ham. En bus strøg tæt forbi, hvor han stod, og i farten så han et glimt af en ung piges ansigt bag ruden. Han troede næppe sine egne øjne.

Marianne! Uvilkarligt formede hans læber hendes navn; så tøvede han. Bussen gjorde holdt et stykke borte. Nej, det var umuligt! Hvad gjorde Marianne her på Vesterbro, fjernt fra den trygge tilværelse hun levede hjemme i Rungsted?

Alligevel tvang en vanvittig indskydelse ham til at springe på den overfyldte bus. Han spejdede hen over de mange hoveder. Jo, det var hende! Hans hjerte slog hårdt. Marianne var her, kun få meter fra ham, siddende ret op og ned, med et underligt stivnet udtryk i ansigtet! Hvor skulle hun hen?

Skjult bag de mange mennesker i bussens indre betragtede han hende med et brændende blik. Marianne, hans datter... Han var grebet af en ubestemmelig uro, som ikke blot skyldtes det, at han var hende nær.

Noget var galt, noget forkert - men han vidste ikke, hvad det var...

Elmer fulgte efter bussen på dens vej gennem byen. Hensynsløst masede han sig frem mellem de øvrige bilister, og dog vovede han ikke at virke så provokerende, at der kunne blive risiko for, at en politipatrulje fik ham i kikerten.

Når bussen kommer til endestationen, må hun da stå af, tænkte han. Så kan jeg få fat på hende...

Men hvorledes han skulle gribe det hele an, anede han ikke, og inderst inde havde han en ubehagelig fornemmelse af, at det kun var et spørgsmål om tid, inden hun fik fortalt en eller anden, at hun var forfulgt, og fik beskyttelse. Skete det, var han fortabt. Han ville blive anholdt på åben gade, og to minutter efter ville han være hængt op på det bankroveri og det mord, han havde begået.

Han anstrengte sig for at se Mari-

anne. Sæt hun stod af, uden at han lagde mærke til det! Det var myldretid, og der var mange mennesker på gaden. En frygtelig tanke slog ned i ham. Sæt hun allerede var hoppet af bussen! Sæt hun i dette hellige øjeblik, hvor han kørte rundt efter hende, som var han en anden idiot, sad på en eller anden politistation og afslørede ham!

Han bandede. Han skulle have slået til øjeblikkelig, skulle han, dengang de var alene i Fælledparken, så havde han ikke været i denne forbandede situation.

Men pludselig svandt alle hans bekymringer, og han så, at heldet alligevel var med ham. Et sted på Vesterbrogade stod hun af, gik vakkende over fortovet og blev stående usikker inde på fortovet. Han stirrede efter hende, idet han kørte forbi, ude af stand til at holde, da der var biler både for og bag. Så kørte han hurtigt rundt om det nærmeste hjørne, standsede vognen et tilfældigt sted og skyndte sig tilbage til Vesterbrogade.

Der standsede han med et sæt. Marianne stod stadig samme sted, så bevægede hun sig famlende langs husmuren med hænderne strakt frem for sig. Han måbede. Kunne hun ikke se? Jamen, hun havde jo sagt... han havde troet...

Så gik det langsomt op for ham, at der måtte være sket noget med hende i den tid, hun havde siddet i bussen. Måske havde hun mistet synet igen. Han havde hørt om den slags blindhed, der kunne optræde uden varsel og forsvinde igen. Det var noget med synsnerven, var det ikke?

Et smil bredte sig over hans ansigt. Når hun var blind, kunne hun ikke undslippe ham, men han måtte komme det øjeblik i forkøbet, hvor hun fandt på at henvende sig til en eller anden på gaden for at få hjælp. Hurtigt gik han op på siden af hende.

— Skal jeg hjælpe Dem? spurgte han og tog let om hendes arm. Han havde i tidens løb ofte øvet sig på at fordreje sin stemme og følte sig overbevist om, at hun ikke ville genkende ham.

Det gav et sæt i hende, og et sekund troede han, hun ville rive sig løs. — Hvem er De? udbød hun forskrækket.

— Jeg var med den samme bus. Kan jeg hjælpe Dem med noget?

— Jeg ved ikke, svarede hun usikkert. — Jeg skulle ringe til politiet, men jeg ved ikke, hvor der er en telefon.

Elmer havde ondt ved at bevare roen. Nå, så det skulle du, tænkte han. Ja, det bliver vi nu to om at bestemme. — Politiet, gentog han bekymret. — Er der sket noget? Er De i vanskeligheder?

— Ja, det vil sige... nej. Der er begået et bankoverfald, men... Hun så pludselig ud, som var hun bange for at sige for meget. — Jeg må endelig låne en telefon.

Elmer tænkte sig om. — Der er en telefonboks lige ovre på den anden side af gaden, løj han. — Kom, så skal jeg følge Dem derovre... Langsomt ledte han hende ud i trafikken. Busser og biler fór dem forbi, og han kunne mærke hendes skælvende arm under sin hånd. Et kort nu overvejede han at skubbe hende ud foran en bil, men vovede det ikke. Der var for mange vidner, det kunne han ikke slippe godt fra, og han havde simpelt hen ikke råd til at gøre flere dumheder.

Så var de ovre, og pludselig vidste han, hvad han skulle gøre. Inde i en sidegade lå et lille, snusket hotel, hvor han engang havde boet nogle dage; dér ville han tage hende hen. Det lå tilpas afsides. — Ah, sagde han i det samme. — Telefonboksen er i uorden. Men nu skal De høre. Lige derhenne ligger en
(Fortsættes næste side)

Familie Journal

næste uge

Oplevede juletrængsel efter 30 år i sengen

I en menneskealder var Anna Petersens verden kun en firkant, som blev rammet ind af vinduet. Men så indtraf et julemirakel...

Jul på Jupiter

Efter en rejse, som har været næsten to år, er den første rumrobot nu fremme ved Jupiter. Forskere venter spændt på rapporter og TV-billeder fra den gådefulde kæmpeplanet. Det fortæller Eugen Semitjov om i næste uge.

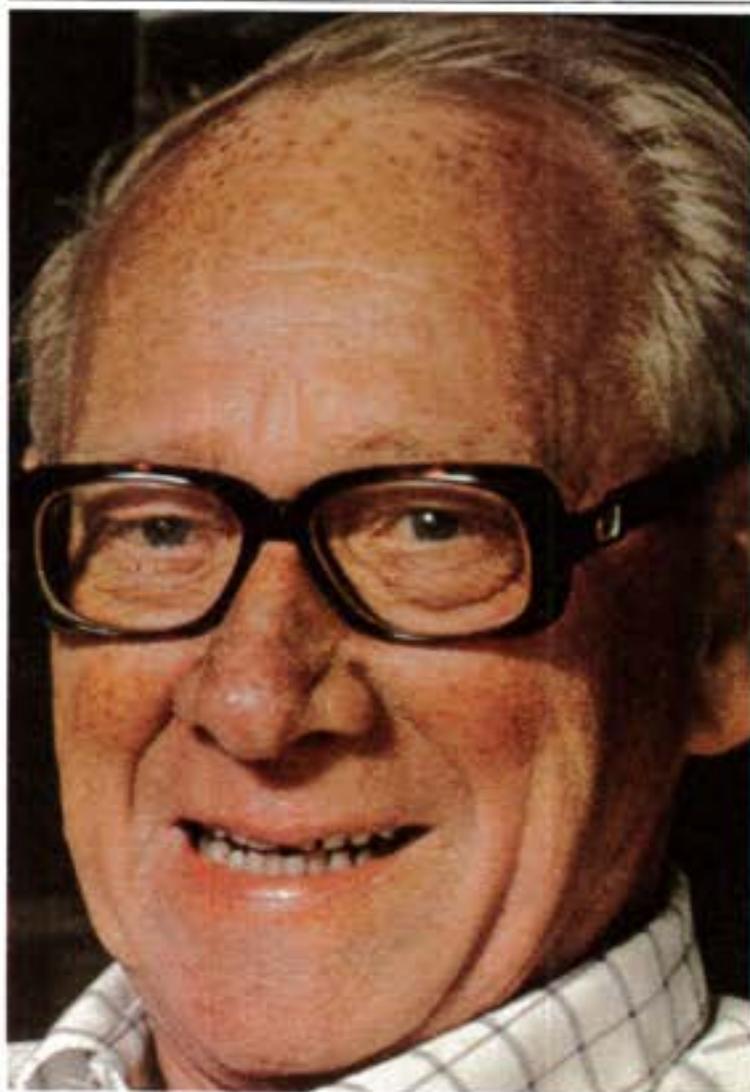
Kirsten Hüttemeier om JULEMADEN

Der skal rigtig jules i Aalborg

Vi besøger Bodil Udsen og Jens Therkildsen, der holder jul i den smukke Hasseris-villa, som gennem femten år har været samlingsstedet for familien Therkildsen.

På mandag kommer Familie Journalens JULENUMMER

Derfor blev jeg til „Den Gyldenblonde“

NY SERIE

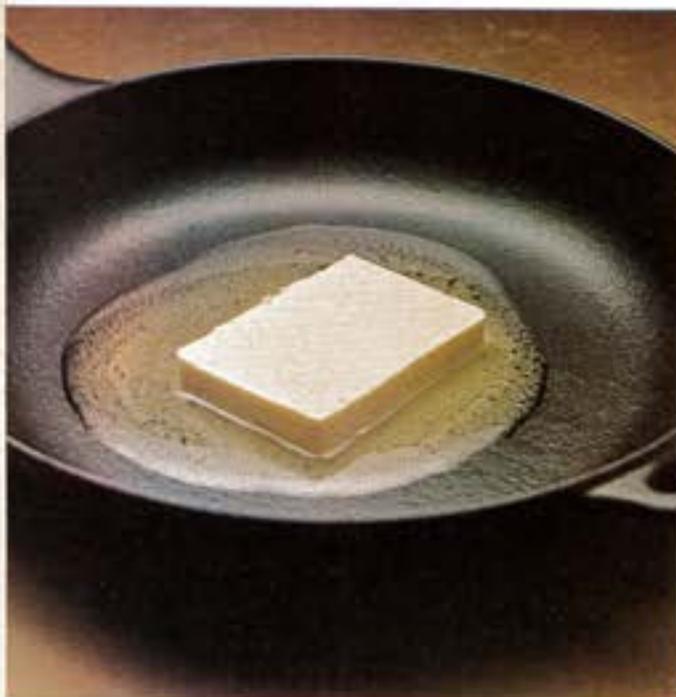
Povl Sabroe, storbonde, eksjournalist, eksteaterdirektør — men stadig drivkraften bag årets »Blæksprutter«, behøver ikke længere at være morsom på klokkeslæt. Han vil fra nu af kun lave det halve af, hvad normale mennesker bestiller. Han fortæller om sig selv i en festlig serie, som begynder på mandag.

KÆMPEKRYDSORD TIL JULEDAGENE

I julenummeret har vi en kæmpe stor kryds og tværs til vore læsere. Den er dobbelt så stor som vort ugentlige Familiekydstogt, så der er noget at hygge sig med i juledagene. Og præmierne er også dobbelt så store, som de plejer at være.

Nye ideer til festlig JULEBORDDÆKNING

Rigtigt eller forkert?

1. Det er bedst at lægge margarine på en varm pande, så den straks begynder at smelte. Rigtigt? Forkert?

2. De bruede kartofler bliver smukkeste, hvis de tørres godt, før de lægges i karamellen. Rigtigt? Forkert?

3. Hjemmelavet chokoladekonfekt skal helst tørre hurtigt - f.eks. ved anbringelse i et åbent vindue. Rigtigt? Forkert?

4. Man får sprød svær på flæskestegen, hvis man ridser dybt og giver den 5-10 min. ved 250° for åben ventil til sidst. Rigtigt? Forkert?

En margarine køret af de bedste råstoffer, gi'r noget ekstra til madens smag og duft!

Rigtigt!

SVAR: 1. Rigtigt! Ved langsom opvarmning på en kold pande udskilles vand, som giver overflødig sprut, når temperaturen når højere op. 2. Forkert! Sørg for at sukkeret er godt brunt, inden De kommer margarinene i. Skyl de pillede kartofler og kom dem våde i karamellen.

3. Forkert! Pas endelig på! Hvis konfekten får den mindste træk, bliver overtrækschokoladen mat og gråpletet. 4. Rigtigt! Når den ridses dybt, smelter fedtet op omkring sværzen, og sammen med den høje temperatur giver det en lækker, sprød svær.

restaurant, jeg kender. Der kan De ringe fra . . .

Uden at vente på hendes svar førte han hende bort fra den larmende gade ind gennem en port til en snæver sidepassage.

Gregers Malling havde fået et chok. Nogle øjeblikke følte det, som kunne han ikke få vejret af rædsel over den opdagelse, han havde gjort, da Marianne, hans datter, havde rejst sig og var gået ud af bussen.

Marianne er blind!

Tanken hamrede i hans hjerne med ubønhørlig kraft, dens konsekvenser var ved at kvæle ham. Næppe havde han åndsnærværelse nok til at springe af bussen, inden den atter satte i gang.

Hans første indskydelse var at gå hen til hende og give sig til kende. Havde han vidst, hun var blind, ville han aldrig have ladet hende hjælpeløs tilbage, mens han selv begyndte et nyt liv!

Så besindede han sig. Hørte hun pludselig hans stemme, ville hun få et chok, hun måske aldrig forvandt. Måske blev hun så forfærdet, at hun fandt på at styrte sig ud i trafikken for at komme bort fra det, hun måtte tro var en røst fra en fremmed verden.

Magtesløs blev han stående og så, at en tilfældig mand hjalp hende over gaden. Hans Marianne - hjælpeløs og blind! Så fulgte han efter dem.

Nu behøver jeg i det mindste ikke være bange for, at hun skal opdage mig, tænkte han bittert.

Men midt i det kaos af følelser, der var opstået i ham, undrede han sig over, hvad hun ville i dette kvarter. Og da han så hende gå ind i et snusket hotel med den fremmede mand, undslap der ham en stønnen. Hvad var det, hans datter var kommet ud i? Uden at betænke sig fulgte han med ind i den lille restauration. Den fremmede havde anbragt Marianne ved et bord ovre i hjørnet. Han stod bøjet over hende og sagde noget, Gregers ikke kunne høre.

De kan umuligt ringe op selv, sagde Elmer, stadig med den fordrejede stemme. - Skal jeg ikke gøre det for Dem?

Marianne løftede usikkert hovedet. - Jeg vil helst selv, sagde hun sagte. - Vis mig bare, hvor telefonen står . . .

Elmer bandede indvendig. Han så sig om. Lokalet var tomt på nær en ældre mand, som var kommet ind, og som sad ovre ved vinduet og kiggede ud. Ovre bag disken stod en tjener og stangede tænder, mens han læste i en avis. - Så lad mig i det mindste dreje nummeret for Dem, sagde Elmer irriteret. Fik han hende bare ind i telefonboksen.

Men i det samme blev han klar over, at han havde forløbet sig. Han havde glemt at passe på sin stemme! Marianne fór sammen, rejste sig halvt. Hun havde genkendt ham!

(Fortsættes i næste nummer)

Udgivet af Aller Press A/S, telefon (01) 30 33 33. Vigerslev Allé 18, 2500 Valby. Ansvarshavende redaktør: Aage Grauballe. Redaktionen påtager sig intet ansvar for redaktionelt stof, som indsendes til bladet. Eftertryk af tekst og billeder forbydes. Bladet må ikke udlånes og dets indhold ikke anvendes i erhvervsmaessigt øjemed. Vi De sikre Dem regelmæssig levering, kan De træffe aftale med nærmeste forhandler eller bestille abonnement enten gennem postvæsenet eller Aller Press A/S, telefon (01) 30 33 33. Løssalgpris kr. 2,85 inkl. moms. Kvartalsabonnement kr. 37,05 inkl. moms.

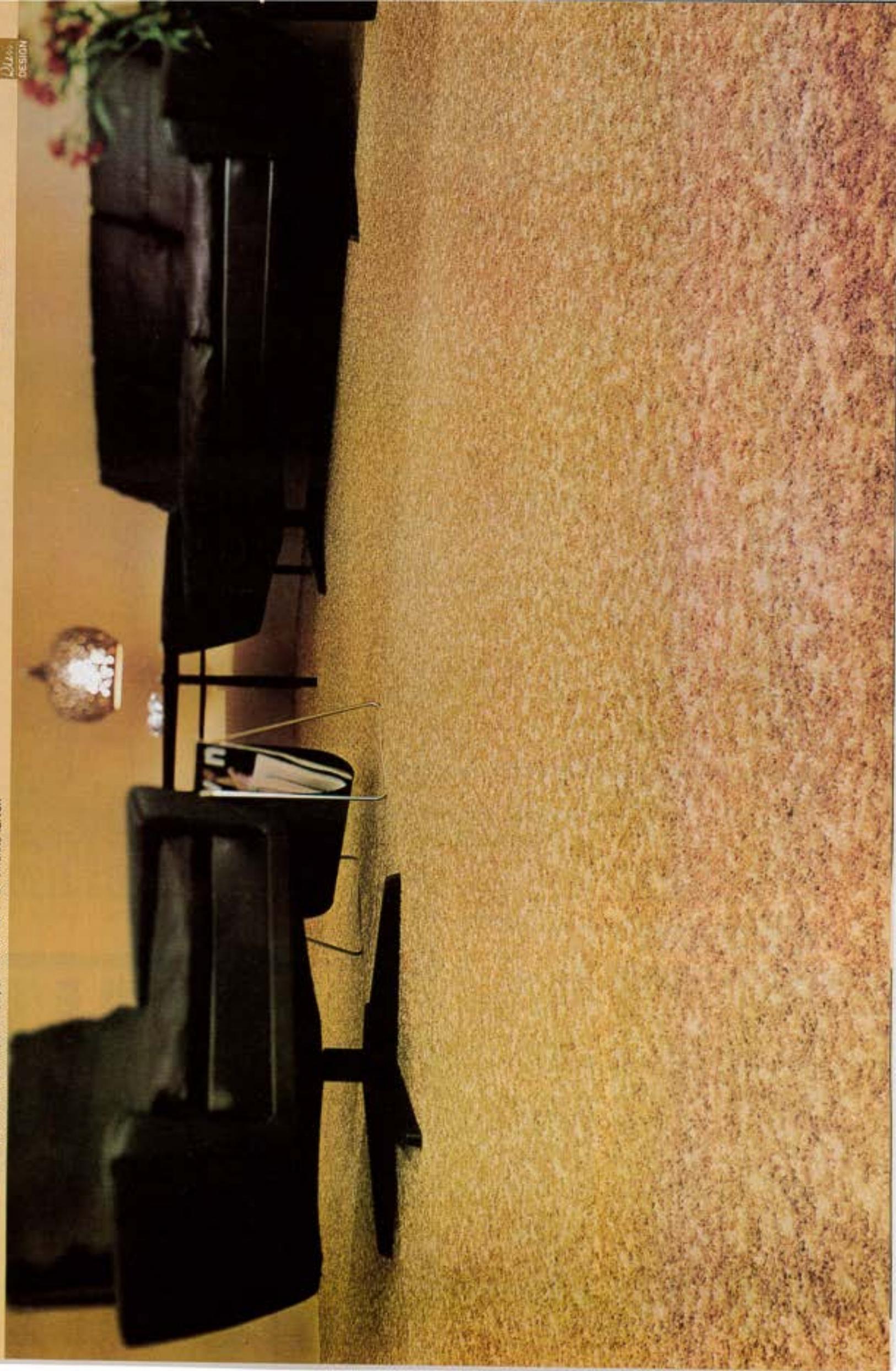
Trykt i Aller Press A/S, Vigerslev Allé 18, Kbh. Valby

Deres penge er godt anbragt i **WESTON**

ELITE FD. 60% uld - 20% polyester. 110 kr. pr. m² (vejl.). Weston fås i 124 smukke farver.

TÆPPER FRA VÆG TIL VÆG

DESIGN

PINGVINER PÅ HJEMMIG IS

«Det er hårdt at være pingvin» hedder en udsendelse om adelpingvinerne, der hører hjemme på Antarktis. Og det skal nok være rigtigt. Hvor svært det er, skal vi opleve i denne reportage, hvor vi skal følge adelerne – de er nok bedre kendt som kejserringvinerne – på deres færd fra den svære pakis uden om Antarktis' kyster og ind til

yngelestederne. Og nok ser de mærkelige fugle i kjole og hvidt frodeligt ud, men når parringen står for døren, går det voldsomt til. Efter parringen drager hunnerne bort, medens hannerne bliver tilbage for at udruge æggene. Først når næste generation kan stå på egne svømmefødder, går turen tilbage til pakisen.

Pingvinerne er nu nogle snurrige fætre

TV

Danske evergreens

Det kongelige Teaters operakor, som vi har mødt i Marianne Drewes' »Omkring kaminen«, er også med til at hygge om seerne i julemåneden. Og de holder igen til omkring ildstedet. Programmet kommer denne gang udelukkende til at bestå af danske evergreens. Og mon ikke mange vil nynne med, når tonerne fra »Du gamle måne«, »Jeg har min hest, jeg har min lasso« og »Jeg bliver så glad, når solen skinner« lyder ud i stuerne.

Så har operakoret igen samlet sig foran pejsen

SLUT PÅ LEISNERS ÆGTESKABS- SPØG

Mange har i den sidste måneds tid moret sig over Otto Leisners ægteskabsquiz »Stikordet«. Det har også været morsomt at konstatere, hvor meget kendte par egentlig ved om hinanden – sådan i al venskabelighed.

Nu er vi nået til sidste ombæring. Og de fire ægtepar, der denne gang skal i gabestoken, er forfatteren og politikerens Hans Jørgen Lembourn og operasangerinden Ellen Winther, maleren Per Arnoldi og skuespillerinden Christiane Rohde, skuespillerægteparret Hans Chr. Ægidius og Lene Maimu samt orkesterlederen Jørn Grauengaard og fru Colette, der ikke er noget ved musikken.

Hans Chr. Ægidius og Lene Maimu, der er med til at sætte punktum for Leisners »Stikorde

76 NUMMER 50

DET GAMLE TRÆ, OH, LAD DET STÅ

Vejtræerne har ofte været en torn i øjet på de trafikale myndigheder. Og adskillige steder har de ranke stammer allerede måttet lade livet. Men nu har tilhængerne af vejtræernes bevarelse fået gode kort på hånden. Træerne har nemlig vist sig at være et effektivt middel i kampen mod den stigende luftforurening i byerne.

Det fortæller Per Mossin om i udsendelsen »Et træ i vejen«. Og det er ikke træerne i Fælledparken, Ørstedsparken og andre af Københavns grønne områder, han beskæftiger sig med. De er jo nærmest som reservater at betragte. Selv om der vel nok skulle

være dem, der hellere så dem omdannet til parkeringspladser.

– På det sidste er det blevet påvist, at vejtræerne absorberer så meget af giftstofferne fra svævestøvet, at de må betragtes som et væsentligt led i forureningsbekæmpelsen, siger Mossin. – Desuden har man for ganske nylig i USA foretaget beregninger, der viser, at man ligefrem kan gøre vejtræernes betydning op i penge. De positive ting, de betyder for et miljø, er så vigtige, at det kan regnes ud i kroner og øre.

Vejtræerne må bevares – for sundhedens skyld

TRILLE TRALLER FRA ÆRØ

Sten Bramsen har for en stund forladt sine musikalske venner. Men det betyder ikke, at han i udsendeslen »En aften i Ærøskøbing« ikke både er blandt venner og giver sig af med musik. For det er netop, hvad han gør.

Vi er på besøg hos Wilhelm Sørensen i vischuset »Andelen«. Og det er et meget muntert hus. Til det vil Trille og César, Niels Viggo Bentzon og »Haster Show Band« bidrage. Foruden Bramsen himself naturligvis.

Sangerinden Trille er med i udsendelsen fra »Andelen« i Ærøskøbing

Ulla Lock spiller kvinden i »Billet til Månen«

Møde mellem to

Einer Plesners TV-spil »Billet til Månen«, der sendtes første gang for seks år siden, kommer nu atter på skærmen. Det er et poetisk éttimesspil, der fortæller om et møde mellem en mand og en kvinde, der ikke har set hinanden før. Alligevel har de sat hinanden stævne på en lille café, hvor de i samtalen løb afslører deres baggrund – og deres higen efter kontakt.

Spillet er instrueret af Carlo M. Pedersen og har Ulla Lock og Frits Helmuth i de to roller.

Frankenstein i giftetanker

En af filmhistoriens uhyggeligste skikkelser var helt afgjort Boris Karloffs fremstilling af monsternesket Frankenstein. Så afskyelig, at han i mange år holdtes borte fra de danske biografer. Sidste år viste TV-Bio den første af skrækkfilmene om dette hæslige uhyre. Og nu skal vi i »Nat-kassen« se »Frankensteins brud«, hvori monstret viser sig ikke at være slet så dødt, som alle har troet. Nu vil han oven i købet giftes. Han finder også hurtigt frem til pigen, der i øvrigt spilles af Elsie Lanchester.

Boris Karloff som monstret Frankenstein – og selv om han tilsyneladende smiler, er han nu ikke særlig hyggelig

Brauns bordlighter er ikke helt almindelig. Men det er dit hjem jo heller ikke.

Terningen fra Braun.
Vi tror, at den passer til de andre ting,
der omgiver dig i stuen.
Terningen tænder elektronisk.
Den har et batteri, der kan tænde
mindst 10.000 gange.
Du kan vælge mellem fire farver.
Prisen er omkring 135 kr.
Køb den, hvis du kan li' det ualmindelige.

BRAUN

En julesalmes historie

Det var på en skiferie i en dengang helt ukendt lille landsby ved navn Wagrain i De østrigske Alper. En af byens folk tog mig med til kirkegården for at vise mig et gravminde. Med sin broget righoldige metaludsmykning ragede det op over det dybe snedække. »Josef Mohr« stod der. Og så fik jeg fortalt, hvad nogle nok vidste i forvejen, men som derefter gik videre på tryk, om Josef Mohr, digteren, som der stod på en metaltavle, af den uforglemmelige sang »Stille Nacht, Heilige Nacht«, på dansk »Glade jul«.

I en lille østrigsk landsby, Oberndorf ved Salzburg, opdagede i året 1818 organisten, den unge lærer Franz Gruber, da han i kirken skulle øve sig på næste dags julemelodier, at orglets blæsebælg ikke virkede. En sulten mus havde bidt hul i læderet. Meget uheldig opsøgte han sin gode ven, kirkeens unge hjælpepræst Josef Mohr. Han gav sig straks til at digte en julesalme, og Franz Gruber komponerede imens en melodi. Før det blev morgen, var de færdige. Juleaften stod de i koret og sang tostemmigt til guitar »Stille Nacht, Heilige Nacht«.

Josef Mohr måtte næste år forlade landsbyen efter uoverensstemmelser med sin strenge foresatte. Han var født i et meget fattigt hjem, en skarp retter havde været hans fadder, men velstående mennesker, som kendte hans begavelse, hjalp ham. Han var hjælpepræst i den ene lille bjergby efter den anden, indtil han som fast præst kunne bosætte sig i Wagrain.

Julesangen var for længe glemmt. Men ikke gået tabt. Gruber havde, så vidt vides, foræret den til en orgelbygger, der reparerede hans orgel, og rejsende musikanter fik den - og tog den med ud i verden. Den blev sunget i Leipzig, den blev sunget af Berliner Domkor, og den vakte begejstring på de højeste steder - uden at man vidste andet om den, end at det var »en folkesang af ukendt oprindelse«.

Der var gået næsten 40 år, før Gruber igen hørte sit ungdomsværk. Han var da kordirigent og havde komponeret en del, men ikke af nogen betydning.

Josef Mohr havde, da han døde i Wagrain, intet kendskab til, at »folkesangen af ukendt oprindelse« var hans julesalme.

Men hver juleaften valfarter befolkningen i Wagrain til den lille kirkegård i landsbyens udkant. Der er tændt levende lys over Josef Mohrs snedækte grav, og kirkens børnekor synger her »Stille Nacht, Heilige Nacht, Hirten erst kundgemacht«. Det sker samtidig med, at de samme toner lyder i kirker og huse ud over hele verden med teksten oversat til engelsk, spansk, ungarsk, italiensk, etiopisk, arabisk, tyrkisk, russisk, kinesisk, japansk, indonesisk osv. - og til dansk.

Da jeg den første jul efter besættelsestiden skulle lave en radioudsendelse, »Flygtninge synger julesalme«, og kom rundt i de forskellige lejre her i landet, viste det sig, at alle, uden hensyn til nationalitet, havde forberedt sig på at synge »Glade Jul«. Deres forventning og glæde kunne tyde på, at de håbede, landsmænd måtte høre dem. Næppe nogen siden den tostemmigt lød til guitaren i den østrigske bjergby er denne salme, som vi heller ikke i Danmark kunne tænke os at undvære juleaften, blevet sunget med så uforglemmelig bevægelse og inderlighed som af disse flygtningeskarer.

T.C.

komsammen...

sammenkomst...

Bare fordi man har lyst til en sludder - et glas - at være sammen. PETER HEERING - med is - eller tonic - kvalitet - over hele verden.

Peter Heering - around the world since 1818.

Særlige begivenheder fortjener en ramme - familie - gode venner - et smukt dækket bord - et glas vin - PETER HEERING til kaffen - eller efter - ikke for sød - ikke for stærk - kvalitet - over hele verden.

Glædelig
Jul

Carlsberg

Hjælp Deres handlende ved at købe Carlsberg øl og vand i god tid